

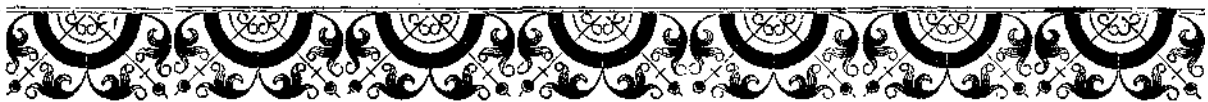
Φ. Ρ. ΠΡΙΝΤΕΖΗ

Η ΦΥΣΙΣ

ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΑ
ΕΠΙΣΤΗΜΗ
ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ
ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ
ΤΗ ΕΥΓΕΝΕΙ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΙ ΤΩΝ
ΛΟΓΙΩΝ ΑΥΤΟΥ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΕΤΟΣ ΤΡΙΤΟΝ
ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΤΡΙΤΗ
ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1890

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΕΙΣ

«ΦΥΣΙΣ», δημοσιεύει εκάστοτε τὰ ζωτικώτατα καὶ μᾶλλον ἐνδιαφέροντα, τὰ ψυχωφελῆ καὶ μᾶλλον τερπνὰ καὶ κοινωφελῆ νεώτερα τῆς προόδου ζητήματα, συνοδευόμενα ἐκάστοτε ὑπὸ καλλιτεχνικῶν ὡραίων εἰκόνων.

Συνδρομηταὶ εἰσι δεκτοὶ πάντες καὶ δημοσιεύονται ὡσαύτως τὰ ἐγκρινόμενα αὐτῶν ἔργα.

Οἱ Συνδρομηταὶ τῆς «Φύσεως» λαμβάνουσι δωρεάν τὰ ὑπὸ τῆς Διευθύνσεως ἐκδιδόμενα ἔργα καὶ εἰς μικροτέραν πάντοτε τιμὴν τὰ ξένα.

Μέχρι τοῦδε ἔλαβον τὴν «Κόρην τῶν Ἀθηνῶν», τὴν «Σωσάναν Ραμῶ», τὸ «Ὀλυμπιακὸν τεῦχος», τὴν «Βιογραφίαν τῆς καλλιτέχνιδος Ε. Παρασκευοπούλου», τρία Ἡμερολόγια τῆς «Φύσεως» καὶ προσέχως θὰ λάβωσι τὴν «Ἱστορίαν τῆς Αἰγύπτου» τὰς «Δύο Καρδίας» ἢ τὸ «Διπλοῦν Δράμα» καὶ τὸ «Ἐμπορικὸν Ἡμερολόγιον».

Ὁμοίως εἰ συνδρομηταὶ τῆς «Φύσεως» συμμετέχουσι καὶ τῆς κατ' ἔτος ἐνεργουμένης ἐκκυβεύσεως 200 κλήρων, λαμβάνοντες ἀριθμὸν λαχείου ἐπὶ τῆς ἀποδείξεώς των, ἅμα τῇ καταβολῇ τῆς συνδρομῆς των.

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται ἀπὸ τῆς 1^{ης} ἐκάστου μηνὸς καὶ πληρόνται ἐν ἀρχῇ, εἰς ἐπιταγὰς, χρηματικὰς ἀξίας καὶ τραπεζικά γραμμάτια τοῦ τόπου τῆς διαμονῆς τῶν συνδρομητῶν.

Συνδρομηταὶ γίνονται δεκτοὶ καὶ κατὰ τόμους, ἀπλοῦς ἢ χρυσοδέτους εἰς τὸ τέλος ἐκάστου ἔτους τῆς «Φύσεως».

Ἡ Διεύθυνσις τῆς «Φύσεως» ἀναλαμβάνει τὴν ἐκτέλεσιν πάσης παραγγελίας τῶν ἑαυτῆς ἐν τῷ ἐξωτερικῷ συνδρομητῶν, ἀρκεῖ νὰ καταβάλλωνται τὰ ἔξοδα καὶ τέλη.

Αἰτήσεις πρὸς ἐγγραφὴν συνδρομητῶν καὶ πληροφοριῶν ἀπευθύνονται κατ' εὐθείαν πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῆς «Φύσεως», εἰς Ἀθήνας.

Ἐν ἰδιαιτέρᾳ στήλῃ ὑπὸ τὸν τίτλον «Βιβλιοκρισία» δημοσιεύεται ἐκάστοτε ἡ κρίσις τῆς Διευθύνσεως περὶ ἐκάστου νεωστὶ ἐκδιδομένου βιβλίου, ἀποστελλομένου αὐτῇ.

Εἰδοποιήσεις ἐμπορικῶν καταστημάτων κτλ. δημοσιεύονται εἰς τὸ τέλος ἐκάστου τεύχους τῆς «Φύσεως» ἐπὶ ἰδιαιτέρᾳ συμφωνίᾳ. Οὐχ ἥττον ἐκαστος συνδρομητῆς χαιρεῖ τὸ δικαίωμα τῆς δημοσιεύσεως μιᾶς ἀγγελίας δωρεάν.

Πᾶς συνδρομητῆς ἐγγράφων ἓνα νέον συνδρομητῆν, λαμβάνει ἐν ἱστορικῶν βιβλίων ἢ μίαν τύχην (promesse) τῶν σιδηροδρόμων τῆς Ανατολικῆς Ρωμυλίας ἢ τῆς κτηματ. τραπεζῆς τῆς Αἰγύπτου. Ὁ γράφων τρεῖς, λαμβάνει τὴν μεγάλην φωτογραφίαν τοῦ Παρθενῶνος. Ὁ ἐγγράφων πέντε, ἐν ἀργυροῦν ὥρολόγιον. Ὁ ἐγγράφων δέκα λαμβάνει τὴν φωτογραφίαν τοῦ εἰς φυσικὸν μέγεθος καὶ ὁ ἐγγράφων πλείονας, λαμβάνει τὸ νέον τετρατομῶν ὀγδοηκοντάδραχμον Ἑλληνικὸν λεξικὸν τοῦ κ. Ἀνέστη Κωνσταντινίδου ἢ ὁ, τι ἄλλο ἐπιθυμῆι ἴσης ἀξίας.

Ἐννοεῖται, ὅτι πᾶσα ἐγγραφή δεῖον νὰ συνοδευῆται καὶ ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου.

Τὸ παρὸν φύλλον σταλήσεται καὶ πρὸς μὴ συνδρομητὰς, ἐξ ὧν ὅσοι κρατήσωσι τὰ δύο πρῶτα φύλλα θεωρηθήσονται ὀριστικῶς τοιεῦται.

Συνδρομὴ ἔτησια διὰ τὸ ἐσωτερικὸν φρ.	16
» » » » ἐξωτερικὸν φρ.	20
» « » τὴν Ρωσσίαν ρούβλια	10

Φ. ΠΡΙΝΤΕΖΗΣ

Διευθυντῆς τῆς «Φύσεως» Ἀθηνῶν.

ΗΦΥΣΙΣ

ΕΤΟΣ Γ ΑΡΙΘ. 1

1 ΜΑΪΟΥ 1902

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΦΡ. 16
ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ ΦΡ. 20

Διευθυντῆς καὶ ἐκδότης
ΦΡ. ΠΡΙΝΤΕΖΗΣ

ΑΘΗΝΑΙ ΟΔΟΣ ΑΥΚΟΥΡΓΟΥ 14.
Παρά τὸν σταθμὸν Σιδ. Ἀθην. Πειραιῶς

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Ἐπισχόμενοι εἰς τὸ Γ. ἔτος τῆς Γ. περιόδου τῆς «Φύσεως», ἀσμένως ἐκφράζομεν τὰς ἀπείρους εὐχαριστίας μας πρὸς τοὺς τόσο ἐκθύμως ὑποστηρίξαντας τοσοῦτον ὠφέλιμον καὶ διδακτικὸν τοῖς πᾶσι περιοδικὸν σύγγραμμά μας ἡμετέροισ ἀξιολογοῦσιν συνδρομητὰς, ἀπὸ τῆς Ἀγγλίας μέχρι τῶν Ἰνδιῶν καὶ Αὐστραλίας καὶ ἀπὸ τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς μέχρι τοῦ Κανκάσον, ὅπου ἡμετέροι ὁμογενεῖς εἰσιν ἐγκατεσπαρμένοι καὶ ἐν ταύτῳ ἀγγέλλομεν, ὅτι θέλομεν προβῆ εἰς νεωτέρας καινοτομίας, βελτιώσεις καὶ προσθήκας, ὅπως καταστήσωμεν τὸ ἡμέτερον ἔργον ἐτι ἐπαγωγὸν καὶ τερπνὸν καὶ ὑπὸ φιλολογικῆν καὶ ἐπιστημονικῆν καὶ ὑπὸ καλλιτεχνικῆν ἐποχῆν.

Καὶ δὴ, θέλομεν δημοσιεύει ἐκάστοτε τὰ σπουδαιότερα παγκόσμια καὶ ἐνδιαφέροντα γεγονότα μετὰ τῶν σχετικῶν εἰκόνων, ὡς καὶ τὰς τελευταίας ἀνακαλύψεις, ἐφευρέσεις καὶ νεωτέρας περιέργους πνευματιστικὰς ἀποκαλύψεις, μετὰ τῶν αὐθεντικῶν καὶ αὐτογράφων ἀνακοινώσεων τῶν πνευμάτων, ὅπως ὡμεν ἐνήμεροι τῶν πάντων.

Πρὸς δὲ ἀρχόμεθα καὶ τῆς μεταφράσεως ὠραιότατης καὶ ἐνδιαφερόσης πολυτίμου ἐπιφυλλίδος ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἀκολουθήσωμεν αὐτὸν» ἔργον τοσοῦτον ἐνδιαφέρον καὶ πάταγον διεγείραντος ἐν Εὐρώπῃ διὰ τὴν πρωτοτυπίαν καὶ ὡραία φιλοσοφικῆν του ἐξέλιξιν, συνδεδεμένου δὲ μετὰ σπαρτίως ἐκτάκτων εἰκόνων, ὅπερ ἔνχε τῆς παρ' οἴνου ἐπιδοκιμασίας καὶ πολὺ θέλει συγκινήσει καὶ τοὺς ἡμετέροισ ἀναγνώστας. Εἶναι ὑπόθεσις σύγχρονος τῆς τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ ἐπεμμένως ἐνδιαφέρουσα πρωτίτως ἡμᾶς τοὺς Ἕλληνας.

Τὰ δύο πρῶτα φύλλα τοῦ ἤδη ἀρχομένου νέου ἔτους τῆς «Φύσεως» ἀποσταλήσονται καὶ εἰς μὴ συνδρομητὰς μας, οἵτινες ἐλπίζομεν, θέλωσι τὰ κρατήσῃ καὶ ὀριστικῶς θεωρηθήσονται τοιούτοι, ἀν δὲν μᾶς τὰ ἐπιστρέψωσιν.

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

Ἡ

ΠΕΙΡΑΜΑΤΙΚΗ ΑΠΟΔΕΙΞΙΣ

ΤΩΝ ΑΚΑΤΑΝΟΗΤΩΝ ΦΑΙΝΟΜΕΝΩΝ

ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΜΕΛΕΤΗ

ἮΝ σήμερον, ὅτε ἀπασαι αἱ ἐπιστήμαι διὰ τῆς πειραματικῆς ὁδοῦ προῖστανται, δὲν ἐπαρκεῖ πλέον ἡ ἀπλὴ παρατήρησις καὶ ἡ κατὰ παράδοσιν ἔστω καὶ μᾶλλον αὐθεντικὴ μαρτυρία, πρὸς ἀπόδειξιν ἐκτάκτων καὶ ὑπερφυσικῶν φαινομένων, μὴ ἐξηγουμένων ἐπαρκῶς ὑπὸ τῶν φυσικῶν νόμων. Ὁ ἀνθρώπος, δειλασθεὶς ἤδη ὑπὸ τῶν ἀπτεῶν τῶν φυσιοδύων καὶ φυσιοδύων πειραμάτων, ἀπίστει πρὸς τὴν ἱστορικὴν μαρτυρίαν, ἰδίᾳ προκειμένου περὶ μυστηριωδῶν φαινομένων ἀποκαλυπτόντων τὴν ὑ-

παρξιν ἀοράτων αἰτίων καὶ δὴ ἀνωτέρων τῶν διεπόντων τὴν ἀδρανῆ ὕλην δυνάμεων καὶ νόμων. Σήμερον ἐν τῇ ἠθικῇ ὑποστάσει, ὅπως καὶ ἐν ταῖς θετικαῖς ἐπιστήμαις ὁ αἶων ἡμῶν ἀπαιτεῖ γεγονότα καὶ ἀποδείξεις ὀρισμένους καὶ θετικὰς, δι' ὅπερ οἱ φυσιοδίφαι πάντες διὰ τῆς πειραματικῆς μεθόδου ἤρξαντο ἤδη

ν' απευθύνωσι τὰς ἀμφιβολίας αὐτῶν ἀπ' εὐθείας πρὸς τὴν φύσιν.

Ἡ ἀπόλυτος κυριαρχία τῶν φυσιολόγων καὶ σκεπτικῶν φιλοσόφων, ὑλιστῶν, ὀρθολογιστῶν καὶ πανθειστῶν, πρωτίστως ἐξήρτηται ἐκ τῆς ἐξασθενήσεως τοῦ θρησκευτικοῦ γοήτρου, ἕνεκα τῆς ριζικῆς ἀνικανότητος τῶν ἀντιπροσώπων τοῦ χριστιανισμοῦ, ἀδυνατούντων ν' ἀποδείξωσι δι' ἀναμφισβητήτων γεγονότων τὴν πραγματικὴν ὑπόστασιν τοῦ ὑπερφυσικοῦ κόσμου καὶ τῶν ἀοράτων αἰτίων. Ὁ κλῆρος ἀφῆκεν ἐκ τῶν ἀσθενῶν χειρῶν του νὰ διολισθήσῃ τὸ σκῆπτρον τῆς ἐπιστήμης, ὅπερ συλλέξαντες οἱ φυσιολόγοι καὶ σκεπτικοὶ σοφισταί, ἐξηνυτέλεσαν τὴν ὑπερτάτην καὶ θειοτάτην τῶν θρησκείων καθόσον ὁ πρὸς τοὺς δαίμονας ἐκλογος φόβος τῶν ἱερέων καὶ ὀρθοδόξων θεολόγων κατέστησεν αὐτοὺς ἀνισχύρους καὶ ἀνεπιτηδείους πρὸς καταπολέμησιν τῶν ὑλιστῶν καὶ ἀπίστων διὰ τῆς πειραματικῆς ὁδοῦ. Ἡ δὲ δαιμονοφοβία αὕτη μετετρέπη σήμερον εἰς ἀληθῆ δαιμονολατρείαν. Καὶ δὴ, ἀποστεργόντων τῶν ἱερέων νὰ καταγίνωσιν εἰς τὴν ἐξέτασιν τῶν ὑπερφυσικῶν φαινομένων, ἕνεκα τοῦ πρὸς τοὺς δαίμονας φόβου τῶν, συμβάλλονται λάθρα, καὶ ἐν ἀγνοίᾳ τῶν, πρὸς αὐτοὺς, εἰς τρόπον ὥστε τὸ τῆς ἀπιστίας καὶ τοῦ ὑλισμοῦ τῶν φυσιολόγων βασιλείον καὶ ὁ σκεπτικισμὸς τῶν νεωτέρων σοφιστῶν ὑψίστανται ἐτι ἐν ὅλῃ τῇ ἐκλαμπρότητι τῶν, ἀποκλίνοντες δυστυχῶς πρὸς τὸ ἀπόγειον ἢ πρὸς τὴν κατάπτωσιν καὶ τὰ ἐρέβη τοῦ Ταρτάρου.

Μοιραίως ἢ εἰδεχθεστέρα σύγχρονος ἀνθρωπίνῃ πληγῇ ἀναντιρρήτως ἐστὶν ὁ ὑλισμὸς καὶ ἡ ἀπιστία, δι' ὑπερπρόκεινται ἡμῖν χονδροειδέστερος ἐπικουρισμὸς τοῦ τῶν ἐπικουρειῶν (*) καὶ ἐντελής κοσμικῆ καὶ τῶν ἀπολαυστικῶν αἰσθήσεων* διαβίωσις. Τούντεῦθεν δὲ ἐπήγασαν ὁ εἰδεχθῆς ἐγωισμὸς, ἡ πηγὴ πάσης ἠθικῆς καὶ κοινωνικῆς ἀναρχίας καὶ ἡ ἀποσύνθεσις οἰκογενειῶν καὶ θρησκείων. Τούντεῦθεν ἡ παρατηρουμένη διαρκὲς διαφορὰ μεταξὺ πίστεως καὶ λογικοῦ, φιλοσοφίας καὶ θρησκείας, ἥτις οὐκ ὄφειλεν ὑψίστασθαι.

Ἡ ἀνθρωπότης δὲν δίδει πίστιν εἰς τὰς περὶ ἀθανασίας τῆς ψυχῆς δοξασίας, πολλῶν δὲ μᾶλλον εἰς τὴν πραγματικότητα ὑπερφυσικοῦ κόσμου ἀοράτων αἰ-

τίων, ἥτοι τῆς μοναδικῆς πηγῆς τῶν θρησκευτικῶν ἀποκαλύψεων. Ἡ ἀτομικὴ ἀθανασία τῆς ψυχῆς καὶ ἡ πραγματικότης κόσμου ἀοράτου ἀληθῶς ἀποκαλυπτομένου μυριτρόπως ἐν τῷ γήινῳ ἡμῶν κόσμῳ οὐδὲν ἄλλο εἶσιν ἢ τὸ ἀναγκαῖον πόρισμα τῆς περὶ Θεοῦ, ἰδέας ἢ τοῦ ἀπολύτου καὶ τανάπαλιν. Δύναται τις μάλιστα νὰ ἰσχυρισθῇ, ὅτι ἡ περὶ ἀθανασίας τῆς ψυχῆς ἰδέα καὶ ἡ πεποίθησις τῶν σχέσεων αὐτῆς μετὰ τοῦ ὑπερφυσικοῦ κόσμου εἶνε στενοτέρα καὶ ἀρχαιότερα τῆς τοῦ Θεοῦ, δημιουργοῦ ὑπάτου τοῦ παντός. Ἄπασαι δ' αἱ θετικαὶ θρησκείαι ἀνομολογοῦσι τὴν ὑψηλὴν ταύτην ἀλήθειαν, μὴ διδάσκουσαι μὲν τοῖς ἀνθρώποις τὸ περὶ ἀθανασίας τῆς ψυχῆς δόγμα, ἀλλ' ὑποθέτουσιν αὐτὴν ἀπανταχοῦ. Τούτῃθεν αἱ συνεχεῖς ἐκδηλώσεις τοῦ ἀοράτου κόσμου ἐν τῇ ἀνθρωπίνῃ ἱστορίᾳ τούντεῦθεν τὰ θαύματα, ἅτινα οὐδὲν ἄλλο εἶσιν ἢ ἀναγκαῖα συνθήκη τοῦ ὀργανισμοῦ τοῦ σύμπαντος, τῆς μεγάλης ταύτης βίβλου τοῦ Θεοῦ, ἢν καὶ αὐτοὶ οἱ Σεραφίμ μικεῖν ἀνέγνωσαν. Τὰ θαύματα ἐκδηλοῦσι τὴν δύναμιν τοῦ Πνεύματος ἐπὶ τῆς ὕλης, ἀναστέλλοντος μέχρι ὀρίου τινὸς τ' ἀποτελέσματα τῶν ἀδρανῶν αὐτῆς δυνάμεων.

Οἱ ἐκ τῶν ἀρχαίων Ἰνδῶν, Αἰγυπτίων, Περσῶν καὶ Ἑλλήνων βαθυνοῦστεροι ὀρθοσκεπτικοί, οὐ μόνον ἀποδέχονται τὴν ἀθανασίαν, ἀλλὰ καὶ τὴν αἰωνιότητα καὶ προὔπαρξιν ἐτι τῶν ἀτομικῶν ψυχῶν. Οὕτω, τινὲς φιλόσοφοι μεταξὺ αὐτῶν, πιστεύουσιν, ὅτι αἱ ἐμφυτοὶ τῇ ἀνθρωπίνῃ ψυχῇ ἀλήθειαι, οὐδὲν ἄλλο εἶσιν ἢ ἡ ἡχώ τῆς προὔπαρξός της καὶ ἡ ἀνάμνησις τῶν ὄσων ἔμαθεν ἐν ἑτέρᾳ φάσει τῆς ὑπάρξεώς της.

Μεταξὺ τῶν σχολῶν τῆς ἰνδικῆς φιλοσοφίας μόνον οἱ Ἰσαβάκας ἦσαν ὑλισταί. Ἐν τῇ Ἑλλάδι δὲ καὶ Ῥώμῃ μόνον τὴν σχολὴν τῆς Κυρήνης καὶ ἀριθμὸν τινα ὀπαδῶν τοῦ Ἐπικούρου δυνάμεθα νὰ συγκαταλέξωμεν ἐν ταύτῃ. Ὡς πρὸς δὲ τὸν Θαλῆν καὶ τὴν Ἴονικὴν σχολὴν, παρὰ τὰς φυσιολογικὰς αὐτῶν τάσεις, ἀποδέχονται καὶ οὗτοι τὴν ὑπαρξίν Πνευμάτων καὶ Δαιμόνων ἐν τῷ ἀοράτῳ κόσμῳ. Τὸ αὐτὸ ἐπρέσβευε καὶ ὁ Δημόκριτος.

Δὲν συμβαίνει ὅμως τὸ αὐτὸ καὶ σήμερον, ὅτε ὁ ὑλισμὸς ἐπικρατεῖ ὡς ἀπόλυτος ἐπὶ τῆς γῆς κυρίαρχος, καὶ πάντες θεωροῦσι καθῆκον ν' ἀμφιβά-

λωσι περὶ παντός μὴ ὑλικοῦ καὶ ὑποπίπτοντος εἰς τὰς αἰσθήσεις καὶ μὴ δυναμένου νὰ ὑποστῇ τὴν ὑπὸ τῆς χιμερίας ἀνάλησιν. Οὐδέποτε ἄλλοτε ἢ σήμερον τὸ πνεῦμα ἀπέκρουσε μετὰ μείζονος ἀγερωχίας τὴν ἀλήθειαν τῶν θαυμάτων, ὡς ἐσχάτως συνέβη καὶ διὰ τὴν ὀθόνην τῆς Σαβοΐας, ἐν ἣ ἀπεικονίζεται τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ ἥτις διὰ τῆς χιμερίας ὑποβάλλεται εἰς τὴν ἐκτίμησιν τῆς ἀληθείας! Μέχρι τινὸς ἐθεωρεῖτο αὐθεντικόν! Ἀπὸ τριῶν αἰώνων, οἱ σοφοὶ οὐδὲν πιστεύουσι καὶ ἤδη ἀμφιβάλλουσι περὶ Θεοῦ καὶ τῆς μελλούσης ζωῆς. Ἐὰν δὲ τινες τολμῶσιν νὰ ἐξέλθωσι τῶν ὀρίων τῆς ὀρατῆς πραγματικότητος, θεωροῦνται ὑπ' αὐτῶν ὡς ἀμαθεῖς καὶ ἀνόητοι.

Ἡ ἀπιστία ἐνεκαθίδρυσε τὰς ρίζας της ἤδη βαθύτερον ἢ ἐν τῇ ἀρχαιότητι ἢ δὲ σύγχρονος κοινωνία στερεῖται ψυχῆς, τῆς μόνης, συνδεούσης τὴν γῆν μετὰ τοῦ οὐρανοῦ, δυνάμει. Τούτ' αὐτὸ συνέβη ἐν ἀπάσαις ταῖς κρισίμοις ἐποχαῖς τῆς ἱστορίας. ἐν Ἑλλάδι δὲ καὶ Ῥώμῃ ἐφ' ὅσον οἱ θεοὶ παρήρχοντο, ἐπὶ τοσοῦτον ἡ δόξα καὶ ἡ ἐλευθερία ἀντικατεστάθησαν ὑπὸ τῆς ὀχλοκρατίας καὶ τῆς τυραννίας.

Τὸ συμφέρον καὶ ὁ ἐγωισμὸς μετετρέπησαν ἤδη εἰς ἀρετὴν, τὸ δὲ ἀπαισιον ἀξίωμα ἕκαστος δι' ἑαυτὸν, καθιερώθη διὰ πάντας, μικροὺς καὶ μεγάλους, ἰσχυροὺς καὶ ἀδυνάτους. Πλέομεν, ναυαγήσαντες, ἐν τῷ Ὠκεανῷ, ἀνευ ἐλπίδος ἐντεῦθεν σωτηρίας. Οἱ αἰσχροὶ καὶ φαῦλοι γίνονται ἑκατομμυριοῦχοι, θησαυρίζοντες ἐκ τῶν μικρῶν καὶ ἐντίμων, πλοηγῶν, οὗτοι δὲ μετὰ τὸ ἐγχειρίδιον ἀρπάζουσι τὸν ὄρθον τῶν ἢ βυθίζονται ἐν τῷ ὑπ' αὐτοῖς κενῷ. Οἱ δὲ νοήμονες, ἀτενίζοντες τὸν οὐρανόν, ἐπικαλοῦνται καὶ δευτέραν παρουσίαν τοῦ θείου υἱοῦ, ἵνα πάλιν σώσῃ τὸν ἀποστάνα ἄνθρωπον, ἀπὸ τοῦ Ὠκεανοῦ, ἐνθα ἐδυσθίσθησαν, ἀλλὰ φεῦ! μάτην ἐπιφωνοῦσι! «Δατὶ μ' ἐγκατέλιπες, Κύριε!»

Ὁ νέος αἰὼν, ἀκολουθῶν τὴν κατηραμένην ὁδὸν τοῦ ὑλισμοῦ καὶ τοῦ σκεπτικισμοῦ, ἐξίκετο εἰς τὸν χονδροειδέστατον πανθεισμὸν καὶ εἰς τὰς ὑλικὰς καὶ καθαρῶς κοσμικὰς ἀπολαύσεις, ἐνθα ἐπεκράτησε τὸ βασίλειον τῶν ἀπαισιῶν τραπεζιτῶν, τοκογλύφων, κερδοσκοπῶν καὶ ἰουδαίων, ἀπομυζόντων δυστυχῶς πᾶσαν ἀπομείνανσαν ἱκμάδα ἀναγεννήσεως καὶ σβεννυμένης ἐλπίδος!

—Τί ἐναπομένει δὲ :

— Ἡ πειραματικὴ ἀπόδειξις!

Θαυρήσωμεν λοιπόν, ἀποδείξωμεν διὰ τῆς πειραματικῆς ὁδοῦ, ὅτι ἡ ψυχὴ εἶναι ἀθάνατος, ὅτι ὁ θάνατος οὐδὲν ἄλλο ἐστὶν ἢ διάβασις ἀπὸ κατωτέρας ὑλικῆς σφαίρας εἰς ἀνωτέραν πνευματικὴν ὅτι δὲν ὑπάρχει διακοπὴ ὑπάρξεως διὰ τοὺς ἐγκαταλείποντας τὴν γῆν καὶ ὅτι καὶ φίλους καὶ ἐχθρούς καὶ συγγενεῖς καὶ γνωρίμους θὰ συναντήσωμεν ἐκ νέου καὶ οὕτως ἀναντιρρήτως καὶ μόνον θὰ κατορθωθῇ ἡ μεταμέλεια, ἡ ὀρθὴ σκέψις καὶ ἡ βελτίωσις τῶν κοινωνικῶν δεσμῶν.

Ἡ πειραματικὴ ἀπόδειξις ἀπέμεινε μόνον ὡς ἐλπίς τῶν ναυαγῶν καὶ ταύτην ἢ «Φύσις» ὡς ἔρεισμα πάντοτε λαμβάνει εἰς τὰς ἐκθέσεις τῶν ζητημάτων ἐκάστοτε.

Ἡ πειραματικὴ λοιπόν καὶ μόνη ἀπόδειξις διὰ τῆς «Φύσεως».

Φ. ΠΡΙΝΤΕΖΗΣ

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ

ΠΑΡΧΕΙ πραγματικὸς κόσμος, ἀλλ' ὑπάρχει καὶ φαντασιώδης. Τίς ὅμως ἡ διαφορὰ αὐτῶν, ἀφοῦ πολλάκις ὀφρασιώδης εἶναι πραγματικώτερος τοῦ πραγματικοῦ; μερικαὶ δὲ ἀλήθειαι, ἀπόλυτοι θ. ὠρηθεῖσαι, ψευδέστεραι εἶσι καὶ αὐτῶν τῶν θεωριῶν τοῦ Πτολεμαίου!

Ἀπεκδέχομαι τὰς ἐπιστημονικὰς ἀληθείας, ἀλλὰ καὶ αὐταὶ δὲν γεννῶσι τὰ περιεργότερα μυστήρια; Καὶ ἰδοὺ, μοὶ συνέβη γεγονὸς τι, ὅπερ παρακατὶν διηγῆσωμαι, τοσοῦτον δὲ περιπελεγμένον ἐν τῷ μίτῳ τοῦ ἀγνώστου, ὥστε αὐθεντικόν, τῇ ἀληθείᾳ, θαῦμα δὲν θὰ ἐπροξένη μοι μέλζονα καὶ ἀπροσδόκητον ἐντύπωσιν.

Πρὸ εἰκοσιν ἐτῶν ἠράσθην κόρης, κατοικοῦσης εἰς τὴν ἀντιπέραν πλευρὰν τοῦ λόφου, ἐνθα μετὰ τῆς μητρὸς μου καὶ τῆς ἀδελφῆς μου διεμένομεν ἐν τῇ ἐξοχῇ τῆς Κηφησίας. Μολονότι δὲ ἤμην κατὰ τινας ἀνοίξεις νεώτερος της, ἐν τούτοις ὁ πρὸς αὐτὴν ἔρωσ μου ἦτον ἀκατάβλητος καὶ ὁ μόνος ὅστις ἐν τῇ ζωῇ μου μοὶ προξένησε τοσαύτην αἰσθησιν. Ἡμέρας τε καὶ νυκτὸς, θέρους καὶ χειμῶνος ἰστάμην εἶτε ἐπὶ τοῦ ἀνδῆρου τῆς οἰκίας μας εἶτε ἐν τῇ ὁδῷ, ἐνθα θὰ διέβαιναν εἶτε κἀκῶθι τοῦ μεγάλου πλατάνου, παρὰ τὴν κελαρίζουσαν πηγὴν τοῦ διαυγεστάτου ὕδατος τῆς πλατείας, ὅπου συνήθως προσήρχετο πέζῃ ἢ ἐρίππῳς ἢ ἐν ἀμάξῃ, ἀναμείνων ἐναγωνίως αὐτήν.

Πολλάκις ἐσυνείθιζε νὰ σταματᾷ πρὸ τῆς πηγῆς, νὰ πίνῃ ὕδωρ δροσερὸν καὶ ἀφρώδες, ὡς κόρη θεᾶς ἀπλοφορεμένης τοῦ καιροῦ ἐκείνου τῆς μαγείας καὶ ἀγνότητος, νὰ παῖζῃ ὀλίγον, εἶτα μετ' αὐτοῦ καὶ με

(*) Σύστημα τῶν ἰνδικῶν φιλοσόφων.

τὸ παρθενακὸν ἐρύθημα ἐπὶ τῶν χειλέων τῆς νὰ φεύγει ἀμέσως ἐκείθεν, ταπεινοῦσα τοὺς ὀφθαλμούς, μόλις ἐβλεπέ τινα παρατηροῦντα αὐτὴν μετὰ προσοχῆς. Τοῦτο μὲ κατεμάγειεν ἰδίᾳ, μέχρι λατρίας ὁπόταν δὲ ἐπέισθη πλέον ἐκ τῆς συνηθείας, ὅτι ἡρεσκόμην νὰ ἐργασθῶ ἐκεῖ καὶ νὰ τὴν θαυμάζω, ἐσυνείθισε καὶ αὐτὴ νὰ μὲ ἀνίχεται, εἶτα μὲ ἐχαιρέτα δι' ἀπλῆς κλίσεως τῆς κεφαλῆς καὶ κάποτε... ἄχ! μοὶ ἐμειδία... φιθυρῶσθα ἀκατανόητους τινὰς λέξεις πρὸς τὴν πηγὴν ἢ μᾶλλον πρὸς τὸ τρέχον καὶ παρλάζον ὕδωρ, ὅπερ φεῖ! τὰς συμπαρυσσε, χωρὶς ποτε ν' ἀφήσῃ ν' ἀκούσω... οὔτε μίαν! Τὸ ἀππλαγχθὼν ὕδωρ! Ἠχώ δὲν εἶχε!

Ἄλλ' ἀραγε ἐμάντευσεν ἡ κόρη, ἐπὶ τὴν ἡγάπων; Ἀμφιβάλλω, καθὼς ἦτον ἀθῶα καὶ ἡ φιλαρέσκεια ἴσως δὲν τὴν ἄφινε νὰ σκευθῆ, οὔτε ἐν ἐλαφρότητι, οὔτε ἐν σκληρότητι.

Τὰ πάντα ὅμως ὡς αἱ ἡμέραι καὶ τὰ ἔτη παρῖρονται καὶ οὐδὲν δυστυχῶς ἢ εὐτυχῶς διακρίει ἐν ταῦθα. Μετὰ τινα καιρὸν ἀνεχώρησε μετὰ τῆς μητρὸς τῆς, ὡς αὐὰ χειλιόνης τὸ φθινόπωρον καὶ μὴ βλάπῃ πλὴν αὐτὴν ἐκεῖ, ἐθλίβη καὶ εἶτα ἐμελαγχόλησα μέρους ἀπελιπίσας, ἥτις πολλὰκις φέρε τὸν μαρμαρὸν καὶ οὕτως ἐνίστε τὸν θάνατον. Ἐπήγγικον εἰς τὴν πλάτανον, εἰς τοὺς δρόμους, παντοῦ μὲ ὀφθαλμοὺς πλανώδεις καὶ τὰς παρτέας γύλακωμένας, διηρχομένη ἀπέλιπς τὴν παλαιὰν κατοικίαν τῆς καὶ εἶτα μετέβαινον πέραν εἰς τοὺς λόφους, μακρὰν τῶν οἰκιῶν ἢ ἐκαθήμεν ἐπὶ τινος βράχου, ἐπὶ ὧρας μόνος μελαγχολικῶς σκεπτόμενος.

Ἡμέραν τινα, ἐνθ' ἄμνος ἀνεγίνωσκον ἐν τῷ δωματίῳ μου, ἀκίω κυρίαν τινα λέγουσαν εἰς τὴν μητέρα μου, ὅτι ἡ ἐν λόγῳ κόρη ἠρραθωνίσθη. Ἦτο χειμῶν, ὁ καιρὸς δὲ θυελλώδης καὶ ἐξω ἔβρεχεν. Ἐγενόμην ἐξάλλος ἐκ τῆς αἰφνιδίας εἰδήσεως. Ἐξήλθον χωρὶς νὰ λάβω ὑπ' ὄψιν μου τὸν καιρὸν, περιπλανήθη ἐν τῷ δάσος καὶ μόλις τὴν νύκτα ἐπέστρεψα οἶκοι. Κατεδιωκόμην ὑπὸ τῆς θλίψεως, ὡς πτηνὸν ἀθῶον ὑπὸ ἀγροίκου ἱερακοῦ. Ὁ κόπος, ἡ θλίψις, ἡ ἀδυναμία μὲ κατέλαβον τόσον, ὥστε ἐπιποθύμῃσα καὶ ἡ πτωχὴ μήτηρ μου μετὰ κόπου κατώρθωσε νὰ μ' ἐπαναφέρει εἰς τὰς αἰσθήσεις. Ἐπὶ μὴν ἐπάλασσα μεταξὺ ζωῆς καὶ θανάτου καὶ ἐν τῷ πυρετῷ, ὅστις μὲ κατέλαβε, δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατήσω τὸ μυστικόν. Παρῆλθον καὶ πάντες ἐμᾶθον τὸ κατατρῆχον με αἰτίον, οἱ δὲ ὑπηρεταὶ διέδωσαν αὐτό.

Ὅτε ἀνέλαβον, ἐξήλθον μόνος, ἐμποδίσας νὰ μὲ συνοδεύωσι. Μετέβην εἰς τὴν πηγὴν, ὁ πλάτανος μοὶ ἐφάνη διαφορετικῶς καὶ ἐκάθισα ἀπέναντι αὐτοῦ μηχανικῶς παρατηρῶν τὰ περίεξ. Αἶφνης ἡ ἀνάμνησις μὲ ἔκαμε νὰ κλαύσω! Ἄλλ' ὦ! τῆς εἰρωνείας τῆς εἰμαρμένης! ὁ καλπασιμὸς ἵππων μοὶ προσελκύει τὴν προσοχὴν καὶ στρέφας, ἀμέσως βλέπω τὴν Μαξιμιλιανὴν ἐφίππως διαβαίνουσαν, ἐκπάγλου καλλοῆς καὶ γοητείας, συνοδευομένην δὲ ὑπὸ ὠραίου νεανίου, ἰπεύοντος ἐπίσης ὠραίου ἵππου παρ' αὐτῆς.

Μόλις μὲ εἶδεν αὐτὴ, ἐψιθύρισε λέξιν τινα πρὸς τὴν συνοδὸν τῆς, ὅστις στρέφας ἀγερώχως τὴν κεφαλὴν ἐκίνησε τὰ ἡνία τοῦ ἵππου του καὶ ἐκάθη ἀπ' ἐμπρὸς μου.

Αὕτη κατῆλθε τότε τοῦ ἵππου καὶ ἦλθε πρὸς με

ὄλως ταπεινῶς καὶ κάπως πεφοβισμένη. Ἦτον ἐπιώρριότερα, ἐπαγωγὸς δὲ τις ἐπουρανια φλόξ ἐξήρχετο ἐκ τῶν ἀμυθῶτων ὀφθαλμῶν τῆς. Ἐτρεμον ὡς ἐγκληματικὴ καὶ ἐροδομένη ἐπίπληξεν ἀπὸ μέρους τῆς, ὅτι τὴν ἡγάπων καὶ... ἐπροτίμων ἀπειράκις ν' ἀπεθάνω.

Πληροῖσά με λαμβάνει τὴν χεῖρα μου ἡσύχως καὶ μοὶ λέγει σιγῆλῶς: «Συγγνώμη! μολονότι ἀθῶα, μετανοοῦσα πικρῶς, διότι ὑπέφερα ἐξ αἰτίας μου.» Με παρῆρει δὲ μετ' ἀνεκφράστου ἠδύτητος.

— Ἐνθυμοῦ πάντοτε, προσέθηκεν ὅτι σοὶ ὀφείλω τι καὶ ἂν ποτε δύναμαι νὰ συντελέσω εἰς τὴν εὐτυχίαν σου...»

— Φεῖ! δεικόψα, ὀφείλει ποτέ τι ὁ ἥλιος πρὸς ἀθηνῆ λάτρην;

— Τίς οἶδε; μοὶ λέγει μειδιῶσα, μετὰ χάριτος ἀγγέλου.

Καὶ συνέθη τότε παράδοξόν τι ἀκατανόητον. Ὅσπερ μυστηριώδης δύναμις ἐπετάχυνε τὸν χρόνον, ὥστε τὰ ἔτη νὰ κατεκρημνίζοντο εἰς τὸ χάος, ἐν μιᾷ στιγμῇ, ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ. Τὸ πρόσωπον τῆς Μαξιμιλιανῆς μετέλλαξε καὶ μοὶ ἐφάνη ἄλλης ἐποχῆς καὶ ἄλλου σχήματος γυνῆ. Τὸ δὲ βλέμμα τῆς ἐνεῖχε τι τὸ ὄλως νέον καὶ μεγαλοφύε. Λίμψις μελλόντος, εὐτυχία μελλούσης ζωῆς, καθὼς αἱ ψυχὰι μεταμορφοῦνται ἐν ἐλπίσι καὶ εὐδοκίαις. Ἀκατανόητον!

Καὶ ἐψιθύρισε ὡς ἐν ὄνειρῳ:

— Οὔτε ἡμέρα θὰ παρέλθῃ χωρὶς νὰ σ' ἐνθυμοῦμαι. Ὑγιαίνει καὶ ἡσύχει.

Καὶ ἀπεμακρύνθη μετὰ χάριτος, ἀφίνουσά μοι τὸ γλυκὸν μειδιάμα τῆς.

Ἐπὶ πολὺ ἔμεινα ἐκεῖ, συλλογιζόμενος τὴν μυστηριώδη ταύτην ἀνακοίνωσιν. Ἀνεκουφίσθη, ἀλλὰ καὶ ἡ ἐντύπωσις μοὶ ἦτον ἀρκούντως θλιβερά. Ἐν τῷ βάθει δὲ τῆς ἐλπίδος μου, ἐγεννήθη μικροσκοπικὴ τις ἀναθάρρυνσις, ἥτις μ' ἔκαμε ν' ἀναλάβω, ὡς μικρὸν ἀσθενὲς δενδρὺλλιον, ὅπερ ὑποβαστάζομεν διὰ μικρὰς ράβδου, ἵνα τὸ ἀναζήσωμεν.

Ἄλλὰ φεῖ! τὰ ἔτη παρήρχοντο ἐν Ἀμερικῇ, ὅπου μοιραίως καὶ ἐκουσίως ἐξορίσθη ὡς τυχοδιώκτης, ἐγκαταλείψας ἐκεῖ καὶ μητέρα προσφιλῆ καὶ ἔρωτα... φαντασιώδη! Ἐκέρδισα πληθώραν χρημάτων, ἡ δ' ἀνάμνησις τῆς Μαξιμιλιανῆς διητρεῖτο πάντοτε ἐν τῷ νῷ μου ἀκμαία καὶ ζωηρά.

Μετὰ τινα ἔτη ἡ μήτηρ μου ἀπέθανε καὶ ὁ μετὰ τῆς πατρίδος δεσμὸς ἤρξατο νὰ μὲ ἀποθαρρύνῃ. Ἄλλὰ μετ' ἐλίγον ἤρχισα πάλιν νὰ ποθῶ τὴν Ἑλλάδα καὶ ἀπεφάσισα νὰ ἐκκαθαρίσω τὰς ὑποθέσεις μου συντόμως καὶ ἐπιστρέψω νὰ ἐγκατασταθῶ εἰς τὴν Κρηθισίαν, μετὰ τὴν πρόθεσιν νὰ συζευθῶ τὴν Μαξιμιλιανῆν, ἂν τὴν εὕρισκον ἐπιλευθεράν. Εἶχον ἤδη πλοῦτη καὶ δόξαν καὶ οὐδεὶς θὰ μοὶ ἠρνεῖτο τὴν χεῖρά τῆς.

Οὕτως ἐπανῆλθον ἐνταῦθα ἐν ἡλικίᾳ τριάκοντα καὶ πέντε ἐτῶν. Ἡ δὲ πρώτη μου μέριμνα μόλις ἐπάτησα τὸν πόδα μου εἰς Κρηθισίαν, χωρὶς νὰ εἶπω τίποτε εἰς οὐδένα, ἦτο νὰ ἀναζητήσω τὸν ἄγγελον ἐκεῖνον. Μετέβην εἰς τὸν πλάτανον καὶ ἐκάθησα παρὰ τὴν πηγὴν, ὅπου συνήθως ἐδλεπον αὐτὴν. Ἐτρεμον ὅμως ἐκ φόβου, ἀναλογιζόμενος, ἂν ζῇ

ἢ ἀπέθανε. Μετ' ὀλίγον ὅμως ἀκατανόητος ἐνδύμωχος δύναμις μοὶ ἔλεγεν, ὅτι ζῇ, ὅτι ἐμᾶθε τὴν ἀριξίαν μου ἐκεῖ καὶ ὅτι θὰ προσήρχετο ἀμέσως εἰς προὔπαντήσιν μου.

Τὰ πάντα περίεξ μοι ἦσαν ἀπαρράλλετως, ὅπως τὰ ἀφῆκα, ἐκτὸς μικρᾶς παραλλαγῆς καθωραϊσμοῦ καὶ τακτοποιήσεως τῆς πλατείας. Ἡ αὐτὴ ἀτμόσφαιρα, ὁ αὐτὸς ζέφυρος, ἡ αὐτὴ ροὴ τοῦ ὕδατος τῆς πηγῆς. Τὰ πάντα ἐν τάξει. Ἀνέπνιον, ἀνεθάρρυνον καὶ ἀνελάμβανον.

Αἶφνης καλπασιμὸς ἵππου ὅμοιος ἐκείνου τοῦ πρὸ 20 ἐτῶν ἠκούσθη καὶ σύσσωμος ἐπαράχθη. Μόλις δὲ ἐστρεψα τὴν κεφαλὴν καὶ νεανίς ὠραία καὶ γοργὴ πλήρης νεότητος καὶ σφρίγγους, νεανίς μὲ ὕφος μεγαλοπρεπὲς καὶ γάριν ἐκπάγλου καὶ θαυμασίαν, ἐπεσάνη πρὸ τῆς πλατείας, ζητοῦσα τι μετὰ πέθου. Ἦτον ἡ Μαξιμιλιανῆ.

Ἀφῆκα κραυγὴν χαρᾶς μόλις τὴν εἶδον καὶ μὲ εἶδον, ἀμέσως δὲ κατῆλθεν ἐκ τοῦ ἵππου τῆς καὶ ἐπρωχώρησε πρὸς με, ἀκολουθουμένη ὑπὸ τοῦ ἵππου τῆς διὰ τῶν ἡνίων.

Ἠγέθη πρὸ τῆς ἐκπάγλου νεότητος καὶ ὠραιότητος καὶ ἤμην ἔτοιμος νὰ λάβω καὶ ἀπασθῶ τὴν χεῖρα καὶ γονατίσω ἐκ σεβασμοῦ καὶ εὐγνωμοσύνης ἐμπροσθέν τῆς, ὅπότε ἡ τρυφερὰ νεότης καὶ ἡ ἀσπίλις παρθεναία τῶν χαρακτηριστικῶν τῆς μ' ἔκαμον ν' ἀναμνησθῶ κάτι, καὶ διὰ μίαν ἔστην ἀκίνητος. Ἐν τῷ θείῳ ἐκείνῳ προσώπῳ, ἐν τῇ νεαρᾷ ἐκείνῃ μορφῇ, ἀνεγνώρισα δεκαεξαετὴ κόρη, ἄλλης ἐποχῆς καὶ ἄλλης ἡλικίας νεανίδα.

Ἦτο φεῖ! ἡ θυγάτηρ τῆς Μαξιμιλιανῆς, πανομοιότυπον τῆς ἀγγελικῆς ἐκείνης Μαξιμιλιανῆς, ἦς τὴν τύχην ἡ κόρη μετὰ δακρυβρέκτου ὄμματος μοὶ ἀνήγγειλεν οὕτως:

— Ἡ μήτηρ μου, Κύριε, ἀπέθανε πρὸ δεκαεσσάρων ἐτῶν!

Διὰ τίνος συμπτώσεως τύχης, πεπρωμένου, ἡ μυστηριώδους δυνάμεως ἦλθεν αὕτη πρὸς με, τὸ πρῶτον βλέπουσά με; διατί ἐν αὐτῇ ἀνεγνώρισα τὴν πρὸς με συμπάθειαν ἐκείνης; διατί χεσθάνετο ἀγάπην πρὸς ἄγνωστον, κατὰ πρώτην φοράν ἐμιλοῦντα αὐτῇ; Θεωρῶ πάντα ταῦτα μυστηριώδη, ἐκτὸς ἂν παραδεχθῆ τις εὐσυνειδήτους ἐνεργείας ἐνδιαφερομένας εἰς τὴν ὑπαρξίαν μας ἢ εἰρωνείαν σκληρὰν τῶν παθῶν μας!

Ὅπταν δὲ ἤδη ἀναπλωθῶ εἰς τὴν μνήμην μου σχεδὸν ἐκάστην πρωΐαν καὶ ἑσπέραν ἐκείνην, ἡ βλέπω ὄμιλοῦσαν μοι ταύτην, παροτρύνουσα εἰς εὐχρηστίας πρὸς τὰς ἀγνώστους ἡμῖν τοῦ σύμπαντος ταύτας δυνάμεις.

ΡΟΙΣ

Ἡ ΜΙΣ ΣΤΟΥΤΗ ΚΑΙ Ὁ ΣΑΝΤΟΣ ΔΟΥΜΟΝ
Εἰς Ἀμερικὴν

Ἡ τοσοῦτον διάσημος καταστάσα ἱεραπόστολος διὰ τὴν ἐν τοῖς βουλγαρο-τουρκικοῖς συνέροις πολυχρόνιον αἰχμαλωσίαν τῆς, Μίς Στόουν, ὡς καὶ ὁ ἴψευρέτης τοῦ πηδαλιουχομένου ἀεροστάτου Σάντος Δουμόν, ὅστις τοσοῦτον συνεκίνησε τοὺς παρισινούς καὶ τὸν ἐπιστημονικὸν κόσμον διὰ τὴν

ἀπόλαυσιν τοῦ ἑκατοντακισχιλιοσφράγκου γέριω, ἀφίκοντο εἰς Νέα Ὑόρκην ἐσχάτως ταυτοχρόνως διὰ τοῦ αὐτοῦ ἀτμοπλοίου ἐξ Ἐυρώπης καὶ ἐγένοντο ἀντικείμενον συρροῆς πολυαριθμοῦ κόσμου, φίλων, δημοσιογράφων καὶ φωτογράφων, οἵτινες ἐσπευσαν νὰ προὔπαντήσωσιν αὐτοὺς καὶ ὑποβάλλωσιν εἰς ἀταλευτῆτους ἐρωτήσεις, φιλοφρονήσεις, ἀπεικονίσεις καὶ συγκινήσεις. Ἡ ἀφιέσις τῶν εἰς Ἀμερικὴν ἦτον ὅντως πραγματικὴ καὶ ἐκτάκτως ἀσυνήθης ἐορτῆ.

Ἡ Μίς Στόουν εἶνε μικροῦ ἀναστήματος καὶ πολὺσαρκος καὶ ἔχει βλέμμα ζωηρὸν καὶ ἐκφραστικόν πρὸς πάντας ἐφέρετο προσηγῶς, καὶ ἀπέτεινε εὐχάριστον φράσιν πρὸς ὅσους τῆς ἐσφιγγον τὴν χεῖρα. Τοιαῦτα ἔλεγε δὲ, ὅτι θὰ μετέβαιεν εἰς Μασσαχουσέτην, ὅπου διαμένει ἡ ἐνενηκοντούτις μήτηρ τῆς καὶ ὅτι θὰ ἐπανήρχετο μετὰ τοῦτο εἰς Νέα Ὑόρκην, ἵνα δώσῃ σειρὰν διαλέξεων. Οἱ Ἀμερικανοὶ εἰσὶν ὑπερευχαριστῆται ἐκ τούτου. Οἱ δὲ δημοσιογράφοι καὶ φωτογράφοι περιέβαλλον αὐτὴν πανταχόθεν, πολυτρόπως σχολιάζοντες, ψυχολογούντες καὶ φωτογραφούντες αὐτὴν. «Συνηθέστερον δὲ τοῖς ἔλεγεν: «Ἐπέφερα κάπως ἐν τῷ διάπλω, ἀλλὰ τοῦτο μοὶ ἐφάνη φυσικόν, ἐκτόπιον τῶν ὄσων ὑπέστην ἐν τῇ αἰχμαλωσίᾳ».

Ὁ δὲ κ. Σάντος Δουμόν δὲν ὑπέστη ὀλιγωτέρας βασάνους. Τοῖς ἀπήντα, ἐπὶ ἠλθε εἰς Ἀμερικὴν, ἵνα προσκτήσῃ πλείονα ἢ ὅσα ἀπέκτησε δάφνας εἰς Ἐυρώπην καὶ ὅτι ὅχι μόνον θὰ μεταβῆ εἰς τὴν Ἐκθεσὴν τοῦ Ἁγίου Λουδοβίκου πρὸς τοῦτο, ἀλλὰ καὶ ὅτι θὰ κινήσῃ τὴν ἐνδιαφέρον τῶν ἀμερικανῶν οἰκονομολόγων ὑπὲρ τῶν πηδαλιουχομένων ἀεροστάτων. Ὅτι δὲ ἐκόμισε μεθ' ἑαυτοῦ τὴν ὑπ' ἀρ. 7 «Σάντος Δουμόν» ἐπικληθεῖσαν ἀεροπλάνον συσκευὴν του, μετὰ τινῶν νέων κινήτρων. Ὁ βρασιλιανὸς ἀεροναύτης σκοπεῖ νὰ διαμείνῃ πέντε ἡμέρας εἰς Νέα Ὑόρκην, μεθ' ὅθ' ἀναχωρήσῃ διὰ τὸν Ἁγ. Λουδοβίκον. Συνεδεῖται δὲ ὑπὸ τοῦ κ. Εἰμ. Αἰμὲ, τῶς γραμματέως τοῦ Ἀερο-Συλλόγου τῶν Παρισίων, ὅστις ἐρίσας πρὸς τὰ μέλη τῆς Ἐταιρείας τούτης, γάριν τοῦ κ. Δουμόν, ἀπεφάσισε ν' ἀκολουθήσῃ τοῦτον εἰς τὴν ἐπιχειρήσιν του.

Ὁ κ. Δουμόν ἐδήλωσε τάδε: «Ἐλπίζω πρὶν ἀποθάνω νὰ ἐπιχειρήσω τὴν διάδοσιν τοῦ Ἀτλαντικοῦ διὰ τοῦ ἀεροστάτου μου. Εἶμαι δὲ πεπεισμένος, ὅτι ἐντὸς ὀλίγου τὰ ἀερόστατα θὰ διέρχονται αὐτόν, οὐχὶ μόνον ὑπὸ ἐπιπέδῳ διασκεδαστικῆν ἢ πειραματικῆν, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ ἐπιπέδῳ ἐμπορικῆν. Τὸ δὲ ἀερόστατον, ὅπερ συγκομίζω εἶναι μᾶλλον τετελειωποιημένον καὶ ἰσχυρότερον ἐκείνου, δι' οὗ ἐποίησάμην, τὸν γύρον τοῦ πύργου Ἄιφελ. Ἐχει θέσιν διὰ τρία άτομα καὶ ἐλπίζω νὰ κατασκευάσω ἐπι ἕτερον ὅπερ θὰ δύναται νὰ συνεπιφέρει καὶ εἰκοσὶν άτομα».

Ἐρωτηθεὶς δὲ εἶτα, ἂν θὰ ἐπιχειρῆι ἀνυψώσεις ἐν Νέα-Ὑόρκην, ἀπήντησε: «Βεβαίως, εἰάν μοι δώσουν τὰ ἀναγκαίουτα χρήματα πρὸς κάλυψιν τῶν ἐξόδων. Ἐλπίζω ὅμως, ὅτι οἱ πλοῦσοι τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν θὰ λάβωσιν ἐνδιαφέρον εἰς τὴν ἐπιχειρήσιν μου. Ἐάν δὲ πράξωσι τοῦτο, βεβαίως τότε δὲν θὰ ἀναμεινῶμεν πολὺν χρόνον διὰ νὰ ἴσωμεν τὰ ἀερόστατα διασχίζοντα ἐπιτυχῶς καὶ εὐκόλως τὸν Ἀτλαντικόν.

ΦΡΙΚ

Ο ΚΑΛΟΓΕΡΟΣ

Μέσ' τὸ κελλί τόλόκρου
Σ' ἕνα θρονί χρωσμένος
μένει ὁ νῆος καλόγερος·
'Βαγγέλιο κρατεῖ
Καί εἶνε βυθισμένος
Μέσ' δὲ βαθεῖα σπουδή.

Μὲ τὸ κερνίον χέρι του
Κρατᾷ τὸ κεφάλι
Καὶ τὸ μεγάλο μάτι του
'Απλόστο περπατεῖ
'Απάνω στήν μεγάλην
Σελίδα ἀνοιχτή.

Κατάχλωμο τὸ μέτωπο
Πάνω στὸ χέρι γέρνει,
Κι' αἰσθάνεται τὸ χέρι του
Βροντὲς καὶ κερανοῦς
Ποῦ μέσα παραδέρνει
'Ο πονεμένος νοῦς.

Τὸ χεῖλι τὸ κατάχλωμο
'Ολότρεμ' ἀπομένει
Καὶ παγερός ὁ ἰδρωτὰς
Μαῦρος κατακυλά
Καὶ δάκρυ κατεβαίνει
Μαζῆ του σιγαλά.

Μέσ' σ'τὸ κελλί ὀλόγυρα
Εἶνε πολλὰ μαυρίλα
Καὶ μοναχὰ τὰ μάτια του
'Αστράφτουν σκοτεινὰ
Καὶ κρύ' ἀνατριχίλα
Φριχτὴ τὸν τριγυρνᾷ.

Τὸ στρογγυλὸ παράθυρο
Κλείνουν τῶν δένδρων κλώνοι
Καὶ μέσ' ἀπὸ τὸ φύλλωμα
Αὐτὸ τὸ ἰσκιερὸ
'Ακούγεται τοῦ γκιζῶν
Τὸ κλάμμα θλιβερό

Ὁ ἥλιος βασιλεύοντας
Τὰ σύννεφα χρωσώνει.
Τοῦ δόλιου τοῦ καλόγερου
Δὲν βλέπει ἡ ματιὰ
Τὸ δάκρυ τὴν θαμπώνει
Καὶ δὲν διαβάσει πιά

Τὸ χέρι του τὸ κερνίον
'Αφίνει τὸ βιβλίον
Καὶ κείνο δὲχως θόρυβος
'Στὸ πάτωμα κυλά
Κι' ἀπλώνεται σ'τὸ κρῦο
Τὸ χῶμα ἀπαλά.

Τ' ἄχόρταγο τὸ μάτι του
'Στὸν οὐρανὸ κυττάει
Καὶ τὸ δεξιὸ τὸ χέρι του
'Στὸ στήθος ἀκουμπᾷ
Ποῦ μέσα σπαρταράει
'Η μαῦρη του καρδιά.

Καὶ ἡ ψυχὴ σ'τὴν ἀγρία
Ματιὰ εἶνε κλεισμένη
Κυττάει μὲ παράπονο
Τὸ φῶς τῆς τῆ ζωῆ
Κι' ἀπὸ τὰ στήθια βγαίνει
Σὰν φλόγα ἡ πνοή.

Τ' ὀλόχλωμο κεφάλι του
Τὸ σφίγγει μὲ τὰ χέρια
Καὶ τρέμουνε τὰ χέρια του
Μὲ ἀγριοὺς σπαρμούς
Γιατὶ φριχτὰ μαχαίρια
Χτυποῦν τοὺς λογιμούς.

Καὶ μέσ' ἀπὸ τὰ μάτια του
Σὰν μὲ φωτιὰ διαβαίνει
Καὶ σὰν μέσα σὲ ὄνειρο
Κυττάει νὰ περνᾷ
Σὰν νύφη στολισμένη
'Η κόρη π' ἀγαπᾷ

Τὴν βλέπει νὰν ὀλόχαρη
Σὲ ἀλλουνοῦ ἀγκάλῃ
Κι' αὐτὸς σὲ μὲ τρισκόταδῃ
Τῆς ἐκκλίσιδος γωνιά
Νὰ γέρνη τὸ κεφάλι
Μπροστὰ σ'τὴν Παναγιά.

Τὸ ῥάσο ποῦ ἐφόρεσε
Δὲν μπόρεσε νὰ δούσῃ
Τὴν μαῦρη φλόγα πᾶναθε
'Στὴν μαῦρη του καρδιά
Κι' οὔτε νὰ τὴν νικήσῃ
'Η τὸση ἀγρυπνιά.

Καὶ βράζει μέσ' σ'τὰ στήθη του
'Ανέσδυστο καμινί
Καὶ μέσα στὸ κεφάλι του
'Ο νοῦς του σπαρταρᾷ,
Γιατ' ἡ ἀγάπη, κείνη
Σφάζει κάθε χαρὰ.

'Αστράφτουνε τὰ μάτια του
Τρελλοῦ ἀφίνει γέλοιο
Καὶ τρέχει στὸ παράθυρο
Νὰ πᾶσῃ στὸν γκρεμὸ,
Σκοντάφτει σ'τὸ Βαγγέλιο
Ποῦ ν' χάμω ἀνοιχτό.

Καὶ σκύφτει ὁ καλόγερος
Καὶ πέρνει τὸ βιβλίον
Τοῦ σταυρωμένου ἀθελά
Κυττάει τὴ μορφή
Μὲ χαμογέλοιο θεῖο
'Απάνω σ'τὸ καρφί.

Καὶ μὲ στερνὴ ἐπέρασε
Τὸ φύλλωμα ἀχτίδα
Κι' ὀλάνοιχτη ἐφότισε
Τὴ θεϊκὴ Γραφή
Καὶ ἔλαμψ' ἡ ἐλπίδα
'Στοῦ νέου τῆ μορφή.

Τὰ φωτεινὰ ἐδιδάσε
Τὰ λόγια τοῦ θεοῦ του
Καὶ ἐνοῦωσε σ'τὰ στήθη του
Γλυκεῖα παρηγοριὰ
Γαλήνη μέσ' σ'τὸ νοῦ του
Καὶ μέσα σ'τὴν καρδιά.

Φέρνει κοντὰ σ'τὰ χεῖλη του
Τὴ θεϊκὴ σελίδα
Καὶ μὲ χαρὰ ἀκράτητη
Καὶ σέβας τὴν φιλιὰ
Καὶ προσευχὴ μ' ἐλπίδα.
'Αρχίζει σιγαλά.

Γρηγόριος Ν. Θωμαΐδης.

ΜΙΑ ΙΑΤΡΙΚΗ ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΕΚΑΣΤΟΤΕ

ΑΜΝΟΣ ΟΒΕΛΙΑΣ

Ὅσον ὠφέλιμος καὶ καλὸς εἶναι ὁ ἀμνὸς ὀβε-
λιας, ἐσθιόμενος ζεστός, ἰδίως ἐν τῇ ἐξοχῇ, ὑπὸ
τὴν σκιάν τῶν δένδρων καὶ τὴν εὐωδίαν τῶν ἀ-
γροτικῶν θάμνων καὶ φυτῶν, τοσοῦτον βλαβερὸς
καὶ κάκιστος εἶναι τραγόμενος κρύος καὶ πεπηγῶς.
'Αδύνατον νὰ προφυλαξῆτε αὐτὸν ἐν τῇ ἐξοχῇ καὶ
θὰ τὴν πλησιάσωσιν αἱ χονδρομοῖαι καὶ χρυσομοῖαι,
αἵτινες ἀφίνουσιν ἐπ' αὐτῶν τὰ ὠριά των, ἀτίνα
μετ' ὀλίγον μεταβάλλονται εἰς μικροὺς σκώληκας.
'Εάν δ' ἐχητε τὴν τύχην νὰ φάγητε ἐξ αὐτοῦ, θὰ
καταληφθῆτε μετ' ὀλίγας ὥρας ὑπὸ κοιλιοπόνου,
καὶ κεφαλοπόνου καὶ ἐν ταυτῷ ὑπὸ ἰσχυροῦ ἐμέτου
καὶ διαρροίας καὶ θὰ ἐχητε καὶ συνεπίας ὀχληρᾶς
καὶ βλαβερᾶς, ἀν δὲν εἴσθε δυνατῆς κρᾶσεως. Τοῦτο
εἶναι μικρὰ δηλητηρίασις τοῦ ὄργανισμοῦ, ἥτις θε-
ραπεύεται ταχέως δι' ἐμετικῶν καὶ καθαρτικῶν.
Δέον ἀμέσως νὰ καθαρίσῃτε τὸν στομάχον καὶ τὴν
κοιλίαν εἴτε αὐτομάτως ἢ φαρμακευτικῶς.

Ὁ Ἰατρός σας

ΔΥΟ ΠΟΝΟΙ

Στὴ Κοκκί μου.

Σὰν χάσ' ἡ μᾶνα τὸ παιδί,
εἶνε τρανός ὁ πόνος.
Πόνος μεγάλος, ἀπειρος,
ὅπου δὲ μολογιέται.
Κλαίει, φωνάζει, δέρνεται,
σπαράζει, λαχταρίζει,
Μὰ μὲ τὸ χρόνο τὸν πολὺ
ἐσχνα... παρηγοριέται.

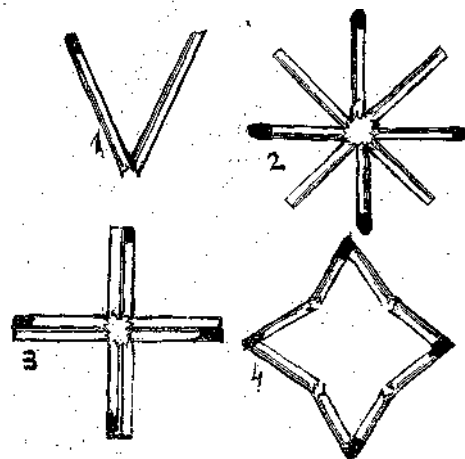
Σὰν χάσῃ μὲ φτωχὴ καρδιά
τὴν μόνη τῆς ἀγάπῃ
'Αχ! εἶνε πόνος πῆε τρανός
Ποῦ δὲν ἀλημονιέται.
Κλαίει, φωνάζει, δέρνεται,
σπαράζει, λαχταρίζει,
Καὶ τρεμουλιάζει, αἰώνια
μὰ δὲν παρηγοριέται.

ΔΟΥΛΟΥΚΑΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΠΑΙΓΝΙΟΝ

ΠΥΡΕΙΑ ΚΙΝΟΥΜΕΝΑ

Δὲν ἀστεϊζόμεθα ποσῶς. Πράγματι, πρόκειται
περὶ πυρείων ζώντων, κινουμένων αὐτομάτως καὶ
διατεθειμένων οὕτως, ὥστε νὰ ἀποτελῶσιν ὀρι-
σμένα σχήματα.
'Εξηγούμεθα:

'Εάν σας προτείνωμεν νὰ λάβετε 4 πυρεία ἐύ-
λινα καὶ διὰ τούτων νὰ κατασκευάσῃτε, ὁ κ τ ἄ κ τ ι-
νον ἀστέρα καὶ εἶτα ἀνεῦ τῆς ἐπεμβάσεως τῆς χει-
ρὸς σας, ὁ ἀστήρ οὗτος μόνος νὰ μεταδληθῇ εἰς
σταυρὸν καὶ εἶτα εἰς τετράγωνον ἀστέρα, θὰ ἀπο-
ρήσῃτε μεγάλως περὶ τοῦ πρακτέου. Ἐν τούτοις
σπειδόμεν νὰ σας βοηθήσωμεν. Καὶ κατὰ πρότον
ὁ ὁ κ τ ἄ κ τ ι ν ος ἀστήρ δέον νὰ κατασκευασθῇ
ὡς δεικνύσι τὸ 2ον σχῆμα, δηλαδὴ πρέπει νὰ λυγι-
σῃτε τὰ πυρεία κατὰ τὸ μέσον ἀκριβῶς καὶ χωρὶς νὰ
θραυσθῶσιν, συμφώνως πρὸς τὸ 1ον σχ. καὶ εἶτα
τοποθετοῦντες ταῦτα καταλλήλως (σχῆμα 3ον) ἐπί
τινος πινακίου, κατασκευάζετε τὸν ὀκτάκτινον ἀστέρα
σας, προσέχοντες εἰς τὴν τακτικὴν τοποθέτησιν
τῶν κεφαλῶν τῶν πυρείων καὶ εἰς τὸ κέντρον τοῦ
ἀστέρος ἀφίνοντες μικρὸν τι χάσμα.

Καὶ πάλιν θὰ δυσκολευθῆτε νὰ ἀποτελειώσῃτε
τὸ πείραμα. Πῶς εἶνε δυνατόν μόνον τῶν τὰ πυ-
ρεία μετακινούμενα, νὰ ἐκτελέσωσι τὰ ὀρισθέντα
σχήματα;

Ἴδου τὸ μυστήριον. Στρέψατε μικρὸν τι χαρτίον
εἰς σχῆμα μικροῦ χωνίου καὶ ἐμβάπτίζοντες τοῦτο
ἐν ὕδατι, ρίψατε σταγόνας τινὰς ἐπὶ τοῦ χάσματος
τοῦ ἀστέρος, ἐν τῷ κέντρῳ, χωρὶς ποσῶς νὰ τὸν
ἐγγίσῃτε. Τότε ὁ ἀστήρ διαδοχικῶς θὰ λάβῃ τὰ ὀρι-
σθέντα σχήματα.

'Η ἐξήγησις τοῦ φαινομένου ἀπλουστατῆ. Αἱ
ἴνες τῶν πυρείων ψυχόμεναι, συστέλλονται καὶ τὰ
πυρεία τείνουσι νὰ ἐπανέλθωσιν εἰς τὸ ἀρχικόν
αὐτῶν σχῆμα. Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν ταυνόμενα, σχη-
ματίζουσι σταυρὸν καὶ εἶτα ἐξακολουθοῦντα τὴν πο-
ρείαν των, σχηματίζουσι τετράγωνον ἀστέρα!

Τὸ πείραμα εἶνε ὠραιότατον καὶ πολὺ πρωτό-
τυπον. Ἐκτελούμενον δὲ ἐν μεγάλῃ συναστροφῇ
διεγείρει τὴν περιέργειαν καὶ τὸν θαυμασμόν τῶν
θεατῶν, ὡσεὶ παρουσιάζον πολὺπον τινὰ κινου-
μενον.

Φ. Π.

(1) Τὸ πείραμα ὅμως δὲν θὰ ἐπιτύχῃ ἀν δὲν προσέ-
ξητε εἰς τὴν ἐναλλάξ τοποθέτησιν τῶν κεφαλῶν τῶν
πυρείων.

ΦΕΛΙΜΟΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΗΣΕΙΣ ΠΑΛΑΙΩΝ ΕΦΗΜΕΡΙΔΩΝ

Ἴδου πρακτικωτάτη συμβουλή διὰ τὴν χρησιμο-
ποίησιν τῶν παλαιῶν ἐφημερίδων καὶ περιοδικῶν, δι'
ἐκείνους, οἵτινες μετὰ τὴν ἀνάγνωσίν των δὲν εἰσέυ-
ρουν τί νὰ τὰς κάμουν, ὡς καὶ δι' ἐκείνους, οἵτινες
ἀρνούνται νὰ ἐγγράφονται συνδρομηταί, διότι ἀχρηστὰ
ἀντικείμενα τοιαῦτα καταλαμβάνουν πολὺν ἄχρον ἐν
τοῖς γραφείοις των, χρήσιμον ἴσως πρὸς ἄλλον σκοπὸν
κατ' αὐτοῦς.

Πόσον ὅμως ἀπατώνται!
Πραγματικῶς μετὰ τὴν ἀνάγνωσίν των αἱ ἐφημε-
ρίδες δὲν ἔχουσιν οὐδεμίαν ἀξίαν, ἀλλ' ἐν ταῦτοις δύ-
ναται τις, κάλλιστα πρὸς πολλοὺς σκοποὺς νὰ τὰς χρη-
σιμοποιήσῃ καὶ νὰ κερδίσῃ τὴν συνδρομὴν των, ἀν
τὴν ἐπλήρωσεν ὅμως, διότι πολλάκις, ὡς συμβαίνει
παρ' ἡμῖν, δὲν τὴν ἔχει πληρώσει!

1ον. Ἐάν μουσχεύσῃτε ἐφημερίδα καὶ τρίψῃτε διὰ
ταύτης τὰς ὀφθαλμοὺς τῶν παραθύρων σας καὶ οἰονόη-
ποτε ὑάλινον ἀντικείμενον, καθαρίζονται εἰς τὴν ἐντέ-
λειαν. Ὁμοίως, ἐάν περιτυλίξῃτε τεμάχια χάρτου ἐν
εἰδει σφαιριδίων καὶ ρίψῃτε αὐτὰ ἐντὸς ὑαλίνων φι-
αλῶν, ἀφοῦ δὲ θέσῃτε ὕδωρ ἐντὸς αὐτῶν, μετακινή-
σῃτε ζωηρῶς, καθαίρονται ἐπίσης αὐταὶ ἀπὸ πάσης
ρουπαρᾶς οὐσίας.

2ον. Ἐν τῷ μαγειρίῳ ὁ ἀχρηστος χάρτης διευκο-
λύνει πολὺ τὴν καθαριότητα καὶ σώζει ἀπὸ πολλοῦς
κινδύνους καὶ τὰς κυρίας καὶ τὰς ὑπηρετίας.

Δι' αὐτῶν προχείρως καθαρίζετε τὸ πύραυλον καὶ
ἐξοικονομεῖτε τὴν ὀδόνην. Ἀφαιρεῖτε τὰς λιπαρὰς οὐ-
σίας ἐκ τοῦ τιγκανίου, θερμοῦ ἐπι ὄντος καὶ προφυλλά-
σατε αὐτὸ ἐκ τῆς σκωριασέως, ἐνῷ τούναντιον ἡ ὀδόνῃ
ἀφίνει κλωστὰς, αἵτινες δυσκόλως ἀφαιροῦνται καὶ
προξενοῦσι μικροβία.

Διὰ ἐφημερίδος καθ' ἐκάστην ν' ἀποκαθαίρετε τὰ
κτένιά σας, διότι ὁ ἀπορροφητικὸς οὗτος χάρτης ἔχει
τὴν ἰδιότητα καὶ τὰς τρίχας νὰ προσελκῇ καὶ τὴν
λιπαρὰν οὐσίαν ν' ἀφαιρῇ.

Μὲ μίαν ἢ δύο ἐφημερίδας περιμαζευμέναις σφαι-
ροειδῶς, τρίβετε καὶ καθαρίζετε περιόχημα καὶ ταψία
καὶ κατασρόλας καὶ χύτρας.

Ὅσῃς; δὲ θέλετε νὰ προφυλάξῃτε τὰς τραπέζας
σας ἀπὸ θερμῶν ἀντικείμενων, τιθέμενα ἐπ' αὐτῶν, θέ-
τετε μεταξὺ τούτων ἐφημερίδας.

'Αλλὰ καὶ ἐντὸς κλιδῶν ὅπου φηγετε γλύκι-
σμα ἢ παστίτιον μακαρονίων, αἱ ἐφημερίδες πάλιν
προφυλλάσσουσι καταλλήλως ταῦτα ἀπὸ τοῦ νὰ καῶ-
σι καὶ δὴ γίνονται νοστιμότερα.

3ον. Διὰ τῶν ἐφημερίδων, κεκομμένων εἰς μικρὰς
λωρίδας, δύνασθε νὰ κατασκευάσῃτε ἀνεμιστήριον, ἀλε-
ξιμιον καὶ μιοκτόνον συλλεκτήριον, δηλαδὴ διὰ τοῦ
ἀνεμιστήριου μὲ μακρὰς λωρίδας, προκαλεῖτε ἀέρα
ἐν ὥρᾳ θέρους διὰ τοῦ ἀλεξιμιῶν ἀπομακρύνετε τὰς
μύιας ἀφ' ὑμῶν καὶ διὰ τοῦ μιοκτόνου συλλεκτήριου,
τοποθετοῦντες αὐτὸ τὸ ἔσπερας πλησίον θυρίδος, συμ-
μαζεύονται ἐκεῖ αἱ μύια καὶ τὰς φονεύετε, περιβάλλ-
λοντες αὐτὰς δι' ὀδόνης.

4ον. Διὰ πολλῶν ἐφημερίδων κεκομμένων εἰς μικρὰ
τεμάχια διὰ ψαλλίδος, κατασκευάζετε στρώμα καὶ
προσκεφάλιον λίαν κατάλληλα καὶ ὑγιεινὰ δι' ὑπη-
ρέτας καὶ ὑπηρετίας.

5ον. Διὰ μακρῶν δὲ λωρίδων ταινιῶν συγκολλου-
μένων, τὰ παιδία κατασκευάζουσιν ὠρεῖα συμπλέγ-
ματα, θήκας κομποτεχνήματα. κ.τ.λ.

ΧΟΙΡΟΣ ΜΑΜΜΟΘΡΕΠΤΟΣ

Ἡ Μίς Αἰμιλία Χάμπτων, ἐκ Ναζούγγης τῆς Ἀμερικής, ἐκλήθη ἐσχάτως εἰς τὸ δικαστήριον τοῦ Ἐπιγγ, ὡς ἀναθρέψασα χοῖρον παρ' αὐτῆς, ἐναντίον τῶν κληρῶν τῆς ὑγιεινῆς.

Ὁ ἐπιθεωρητὴς ἐπὶ τῆς ὑγιεινῆς κατέθετο τὰ ἑξῆς: «Ὅτι εὔρε τὸν χοῖρον κατέχοντα τὸ μέσον τῆς καλειτέρας αἰθούσης τῆς οἰκίας τῆς κατηγορουμένης, ἐπὶ ὠραίας κλίνης κεκλιμένον καὶ ἐν μέσῳ περισσοῦς χλιδῆς καὶ ἀφθόνων περιποιήσεων. Πρὸς δέ, ὅτι περιεβάλλετο ἀπὸ δύο καθαρὰς σινδόνας, ὅτι ἐκοιμάτο ἐπὶ πτιλωτοῦ στρώματος καὶ ἐκαλύπτετο ὑπὸ καλύμματος πολυτελεστάτου, φέροντος μάλιστα καὶ δαντέλλας. Ἡ κεφαλὴ του δὲ ἀνεπαύετο ἐπὶ ὠραίου προσκεφαλαίου.

Ἡ αἰθουσα ἦτο ἐστολισμένη, μεγαλοπρεπῶς, ἐπὶ τῶν τοίχων ἦσαν προσηρτημένοι στίχοι, ἐξαίροντες τὴν σημασίαν τῆς πράξεως, ἡ δὲ ἡ-

ρωὶς τῆς σκηνῆς ταύτης ἐκείτο γενυκλινῆς παρὰ τῷ ἀγαπητῷ τῆς χοίρω, ὃν ἐκάλει «vilain petit mechant», ἤτοι «ἄσχημό μου γουρουνάκι» διότι τῇ εἶχε καταφάγει μέρος τοῦ προσκεφαλαίου του. Ἐπιγραφή δὲ ἀνηρτημένη ἐπὶ τῆς θυρίδος ἐσημείου: «Ἐξ πέννας ἢ εἰσοδος.»

Ἡ κατηγορουμένη ἀπολογουμένη, εἶπεν, ὅτι ἀνέθρεψε τὸν χοῖρον μικρόθεν, ὅτι ἐπειδὴ τὸν ἠγάπα, τὸν διετήρει ἐπὶ τοῦ σοφῶ καὶ βραδύτερον τῷ κατεσκεύασε τὴν κλίνην καὶ ὅτι ἦτο πολὺ καλὸς καὶ χαρίεις καὶ οὐδέποτε ἀπέριπτε τὰ καλύμματα με τοὺς πόδας του, ὅτι δὲ ἦτο πάντοτε ἡσυχὸς καὶ εὐπειθῆς. Πολλοὶ δὲ κυριοὶ καὶ κύριοι ἤρχοντο καθ' ἑκάστην καὶ τὸν ἐβλεπον εὐχαρίστως.

Τὸ δικαστήριον κατεδίκασε τὴν Κυρίαν Χάμπτων εἰς χρηματικὸν πρόστιμον, διότι ἀνέθρεψε ζῶον ἐν χώρῳ ἀπαγορευομένῳ ὑπὸ τῆς ὑγιεινῆς, διέταξε δὲ τὴν ἐντὸς ἑξ ἑβδομάδων μεταφορὰν τοῦ χοίρου, ὅστις εἶχεν ἤδη σημαντικῶν διαστάσεων σῶμα, εἰς μέρος κατάλληλον τοῦ γένους, εἰς δ' ἀνήκει.

ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ

Ὅλος ἑκτακτος καὶ περίεργος περίπτωσις ληθαργίας συνέβη ἐσχάτως ἐν Ἀρζεντάλ, πλησίον τῆς Τουλώνας, ἐν Γαλλίᾳ.

Ὁραία νεανίς, βαρέως ἀσθενήσασα, μετὰ αἰφνιδίαν σοβαρὰν κρίσιν, κατέπεσεν αἰφνιδίως ἐν ἀφασίᾳ, ὅτε νομισθεῖσα νεκρὰ μετὰ τὴν ἐπίσκεψιν τῶν ἰατρῶν, οἵτινες εὔρον αὐτὴν ὄλωσ ψυχρὰν καὶ ἐστερημένην σφυγμοῦ | καὶ οὐδόλως ἀναπνεύσαν, ἐγκατελείφθη εἰς τὴν διάκρισιν καὶ διάθεσιν τοῦ Χάρου.

Οἱ γονεῖς καὶ συγγενεῖς τῆς ἐν ἐντελῇ ἀπελπισίᾳ διακείμενοι ἐπὶ τοιοῦτῳ προώρῳ θανάτῳ, νεαρᾶς ἔτι καὶ ὠραίας ὑπάρξεως, ἤρξαντο τῆς παρασκευῆς τῆς θανούσης, κλαίοντες παρ' αὐτῇ καὶ ὀδυρόμενοι. Ὅτε δὲ πλέον ἐνέδυσαν αὐτὴν μετὰ τῆς καλειτέρας περιβολῆς τῆς, θέσαντες

ἐν ταύτῳ τὸν ἐσταυρωμένον ἐπὶ τοῦ στήθους τῆς, ἤναψαν τὰ ἐπιθανάτια κηρία καὶ προσήχοντο κατάλυποι ὑπὲρ τῆς ψυχῆς τῆς.

Μετὰ δεκατετράωρον ὁμοῦ διάστημα, ἦτοι τὴν ἐπιούσαν, ὅτε εἶχον κομίσαι αὐτῇ καὶ τὸ φορεῖον, ἐν ᾧ θὰ ἐτίθετο, αἰφνης ἡ νομισθεῖσα νεκρὰ νεανίς ἀνοίγει ἡσυχῶς τοὺς ὀφθαλμούς καὶ ὄλωσ ἐκπληκτος καὶ τεταραγμένη παρατηρεῖ τὰ περὶ αὐτῆς συμβαίνοντα.

Ἡ τάλας διατέλει ἐν ληθαργικῇ ὄλωσ καταστάσει καὶ δὲν εἶχεν ἀποθάνει.

Ἡ φρενὴ ἐκπληξίς τῶν παρεστώτων ὑπήρξεν, ὡς δῆλον, ἀνέκφρακτος. Πάντες κατ' ἀρχὰς ἐτρόμαξαν. εἶτα συνήλθον καὶ οἱ φρονιμώτεροι ἀμέσως ἐσθυσαν τὰ κηρία καὶ ἀπομακρύναντες τὰ ἐπικηδεῖα σκεύη, ἤρξαντο γελῶντες καὶ ἀσπαζόμενοι τὴν προσφιλῆ συγγενῆ των.

1 ΕΠΙΦΥΛΔΙΣ 1

HENRYK SIENKIEWICZ
ΑΚΟΛΟΥΘΗΣΩΜΕΝ ΑΥΤΟΝ!

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Ἡ μάρτυς ἐκείνη χώρα, ἥτις κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας τοῦ πολιτισμοῦ στενάζει ὑπὸ τὸ πῆμα τῶν κατακτητῶν, ἡ σκλάβος γῆ τῶν μαρτύρων Πολωνῶν, δὲν ἔπαυσε δεικνύουσα εἰς τὸν χριστιανὸν ἀνθρώπον, δεῖξῃ καὶ τὰ ζῆ. Πῶς καὶ πῶς ἀναλαμβάνουσι πύραυλοι μεγαλοπρεπεῖς, τὸ μελαγχολικὸν αὐτῶν φῶς διαχέοντες ὡς λαμπάδες παρὰ τὴν κεφαλὴν νεκροῦ. Καὶ αὐτοὶ εἶνε τὰ τέκνα τῆς ληθαργούσης γῆς, οἱ ὑπόδουλοι συγγραφεῖς, οἱ δακρύνοντες ποιηταί.

Καὶ τῶν τὸ ὄνομα τοῦ **ΕΡΡΙΚΟΥ ΣΙΕΓΚΙΕ-ΒΙΚΣ**, γόνου ἀρχαίας τιτὸς καὶ ἐνεργοῦς οἰκογενείας τῆς Λιθουανίας, συγκατεῖ τὴν Εὐρώπην ὅλην. Νέος μόλις δεκαοκταετής ἤρκατο μυθιστορηματικῶν, διακριθεὶς διὰ τὴν εἰκονικότητα καὶ δύναμιν τοῦ γράφειν καὶ δὴ διὰ τὰς μεγάλας ιδέας καὶ τὰς ὑγίαι ἀρχάς. Τὰ ἔργα του ἐξεγείρονται τὰ ἀγρότερα αἰσθήματα τῶν πατριωτῶν του, λησιμονοῦντ' ἄνευ στυγμῆς τὰς βασιάνους τῆς πατρίδος αὐτῶν, εἰς τὰς γραμμὰς τοῦ μεγάλου πατριώτου τοῦ ἡμῆτος τοῦ κλέους τῆς Πολωνίας, ὅστις ἠκολούθησε τὴν ἡμερον ὁδὸν τοῦ παραδεισίου τόπου τῆς **ΑΡΕΤΗΣ** διδάσκων τὴν αἰώνιαν **ΑΓΑΠΗΝ**, ὡς ὁ Οὐγκώ, ὁ Τολστόϊ.

Καὶ ἐνῶ διὰ τῆς ἐξόχου ἀλληγορίας τοῦ Σιέγκιεβικς Quo Vadis, τῆς εἰκονικωτάτης ταύτης Ἐποποιίας τῆς Νεορωμαίου Ρώμης, τῶν μαρτυρικῶν βασιάνων τῶν Χριστιανῶν, ἐξαιρῆς συντάραξε τὴν Εὐρώπην, ἕτερος Πολωνός, τῆς αὐτῆς θαυματουργοῦ διανοίας, παρίστησε διὰ τοῦ χρωστήρος ὅτι ὁ συγγραφεὺς διὰ τοῦ Quo Vadis, τὸν περιφημοῦ, δηλαδὴ πίνακα τῶν Χριστιανῶν μαρτύρων ἐν τῷ ἵπποδρόμῳ τοῦ Νέρωνος.

Ὅπου τοῦ ἐνὸς καὶ τοῦ ἑτέρου ἡ φαντασία ἐπετρογγύει τὰς ἰδανικάς, τὰς θείας εἰκόνας τῆς μεγαλοφυοῦς ιδιοφυίας των, μετὰ τῆς αὐτῆς δυνάμεως ἀπεικονίσαν' ὁ εἰς διὰ τῆς γραφίδος, ὁ ἕτερος διὰ τοῦ χρωστήρος' ὁ εἰς ἐπῆρξε διὰ τὴν συμπληρώσῃ τὸν ἕτερον' Ποιητῆς-Ζωγράφος ὁ Σιέγκιεβικς, ζωγράφος-ποιητῆς ὁ **ΙΑΝ ΣΤΥΚΑΣ**, ὅστις ὄργανός ἀπὸ μικρᾶς ἡλικίας προσεπάθη τὴν σώσῃ ὄνο ὑπάρχεις ἀπὸ τῆς σκληρᾶς πτωχείας: τὸν ἑαυτὸν του καὶ τὴν ιδιοφυίαν του. Καὶ ἐτίμησεν ὁ πτωχὸς πολωνός, ὁ μεγάλος καλλιτέχνης.

Ἀδελφοὶ ἐκ τῆς τέχνης οἱ πολωνοὶ οὗτοι καλλιτέχναι ἠνώθησαν καὶ ἕνωσαν τὸν Μάρτυρα-Χριστὸν βαθύως χαράξαντες τὰ πάθη αὐτοῦ εἰς τὰς σελίδας τοῦδε τοῦ βιβλίου. Ὁ μυθιστοριο-

γράφος ἐτόνισε τὰς περιπεθεστέρους στροφὰς ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τοῦ μαρτυρίου τοῦ Χριστοῦ, φωνήσας πρὸς τὸν ἀμαρτωλὸν κόσμον: «*Αχολουθῆσώμεν αὐτὸν!*» Καὶ ὁ ζωγράφος ἀναπλωτὸν τοὺς πόρους καὶ τὰς βασιάνους τοῦ Θεοφάνους, διὰ τῆς ἐμφύτου τέχνης αὐτοῦ ἐχάραξε τὰς εἰκόνας ταύτας, αἰτνες, βωβοὶ ἄθνηοι Ἐκείνου, δ' ἑνὸς π τὸν ἀνθρώπου εἰς μετάνοιαν.

ΑΚΟΛΟΥΘΗΣΩΜΕΝ ΑΥΤΟΝ!

Γάιος Σεπτίμιος ὁ Κίνας ἦτο Ρωμαῖος πατρίκιος, διελθὼν τὴν νεότητά αὐτοῦ μέσω τῶν λεγεώνων, ἐν αἷς ἐζήσε τὸν σκληρὸν τοῦ στρατιώτου βίον.

Βραδύτερον εἰσῆλθεν ἐν Ρώμῃ, διὰ ν' ἀπολαύσῃ τῆς δόξης του, τῆς πολυτελείας καὶ τῆς εὐπορίας, ἅτινα τύχη ἀξιόλογος ἐπρομήθευσεν αὐτῷ, καίτοι μειωθεῖσα ἤδη. Ἀμέσως ἐβυθίσθη εἰς τὰς ἡδονὰς καὶ παντὸς ἀπελάμβανεν, ὅπερ ἠδύνατο νὰ τῷ παρέξῃ ἡ θαυματουργὸς Πόλις. Αἱ νύκτες αὐτοῦ διήρχοντο ἐν ὄργιοις ἐντὸς τῶν μεγαλοπρεπῶν περιστείων ἐπαυλῶν, τὰς δὲ ἡμέρας διήρχετο εἰς τὰς ἀσκήσεις τῶν μονομαχοτρόφων*: εἰς συνομιλίαν μετὰ ρητόρων, εἰς τοὺς λουτήρας, ἐνθα συνεζητοῦντο πάντα τὰ ζητήματα, καὶ τῆς πόλεως τὰ ληρήματα πάντα διεθρυλλοῦντο. ἢ πρὸ πάντων ἐν τῷ ἵπποδρόμῳ ἢ ἀκόμη ἐν τοῖς ἀμφιθεάτροις τῶν μονομάχων, μετὰ τῶν γοήτων τέλος τῆς Θράκης καὶ τῶν ἐκπάγλων χορευτριῶν τῶν νήσων τοῦ Ἀρχιπελάγους.

Ὁ ἐπιφανὴς Λούκουλος ἦτο συγγενὴς ἐκ μητρός, ὁ δὲ Κίνας εἶχε κληρονομήσῃ τὰς γαστρικάς αὐτοῦ διαθέσεις, δι' ὅπερ ἡ τράπεζά του ἦτο πεφορτισμένη ἐξ οἴνων τῆς Ἑλλάδος, ὀστρέων τῆς Νεαπόλεως καὶ παχειῶν ἀκρίδων τοῦ Πόντου, ἐν μέλιτι τῆς Νουμιδίας. Ὁ, τι δὲ σπάνιον τροφίμον ὑπῆρχεν ἐν Ρώμῃ, ἐκομίζετο τῷ Κίνα, ἀπὸ τοῦ ἰχθύος τῆς ἐρυθρᾶς θαλάσσης, μέχρι τῆς λευκῆς πέρδικος τῶν ὄχθων τοῦ Βορυσθέ-νου.

Πλὴν, τῶν ἀγαθῶν τούτων ἀπελάμβανεν οὐχὶ ὡς λαίμαργος στρατιώτης, ἀλλ' ὡς πατρίκιος τέλειος. Εἶχε τὴν ιδέαν, καὶ ἴσως εἶχε πεισθῆ περὶ τούτου, ὅτι ἔτρεφε μέγα πάθος διὰ τὰ ἀριστουργήματα τῆς τέχνης. Ἐνεθουσία διὰ τὰ ἀποκαλυπτόμενα ἀγάλματα ἐν τοῖς ἐρειπίοις τῆς Κορίνθου, διὰ τὰς Ἀττικὰς λυχνίας, διὰ τὰ ἀγγεῖα τῆς Ἐτρουρίας ἢ διὰ τὰ εἰσαγόμενα ἐκ τῆς ὀμιχλώδους χώρας τῶν Σερῶν, διὰ τὰ μωσαϊκὰ τῶν Ρωμαίων

* Ἐκείνων οἵτινες παρεσκευάζον μονομάχους διὰ τὸν ἵπποδρόμον.

καὶ τὰ ὑφάσματα τοῦ Εὐφράτου, τὰ μῦρα τῆς Ἀραβίας, ἐν μιᾷ λέξει δι' ὅλα τὰ κοσμήματα καὶ εὐτελῆ ἀθυρμάτια, ἅτινα ποικίλλουσι τὴν ζωὴν ἐνὸς πατρίκιου.

Ὁ Κίνας ἐγνώριζε νὰ διαλέγεται ἐπὶ τῶν τοιοῦτων, ὡς γνώστης ἐρασιτέχνης, μετὰ γερόντων νωδῶν, οἵτινες, διὰ νὰ παρακάθηνται ἐν τῇ τραπεζῇ, ἐκόσμουσαν τὴν φαλάκραν αὐτῶν διὰ ροδίνων στεφάνων καὶ μετὰ τὴν εὐωχίαν ἐμάσσωσαν πέταλα ἡλιοτροπίου, διὰ νὰ ἀρωματίωσι τὸν χνοῦν αὐτῶν.

ΓΑΪΟΣ ΣΕΠΤΙΜΙΟΣ ΚΙΝΑΣ

Ἐγνώριζεν ἐξ ἴσου νὰ ἐκτιμᾷ τὸ κάλλος περιόδου τινὸς τοῦ Κικέρωνος, στίχου τοῦ Ὀρατίου ἢ τοῦ Ὀβιδίου. Διδαχθεὶς ὑπὸ τινος Ἀθηναίου ρήτορος, εὐχερῶς ὠμίλει τὴν Ἑλληνίδα γλῶσσαν, ἠδύνατο ἄσματα ὀλόκληρα τῆς Ἰλιάδος νὰ ἀποστηθίσῃ καὶ μετὰ τοῦ κυπέλλου εἰς τὴν χεῖρα νὰ ἀπαγγέλλῃ στροφὰς τοῦ Ἀνακρέοντος, μέχρι τελείας μέθης, ἀκολουθουμένης ὑπὸ βαρυτάτου ὕπνου.

Χάριτι τῷ διδασκάλῳ του καὶ τοῖς λοιποῖς ρήτοροι, κατεῖχεν ἐπίσης γνώσεις φιλοσοφικὰς, ἀρκοῦσας πρὸς κατανόησιν τῆς ἀρχιτεκτονικῆς τῶν ἀφιερωθέντων μνημείων τὸ πάλαι τῇ διανοίᾳ ἐν τῇ Ἑλλάδι καὶ ταῖς ἀποικίαις, ἀλλ' ἐξ ἴσου κατενόει, ὅτι ἐξ ὄλων τούτων τῶν οἰκοδομῶν τὴν σημερινὴν δὲν ἀπέμεινεν ἢ ἐρειπίων τεμάχιον.

Ἐγνώριζε προσωπικῶς στωικούς τινὰς, ὧν ἐπιπλέον ἦτο πολέμιος, διότι ἐνόμιζεν αὐτοὺς μᾶλλον ὡς μερίδα πολιτικὴν καὶ ὡς ἀσκητὰς,

περιφρονούντας τὰς ἡδονὰς τοῦ βίου. Οἱ σκεπτικοὶ συχνάκις παρεκάθηντο ἐν τῇ τραπεζῇ αὐτοῦ καὶ ἀπεκήρυσσον μετὰ ἄλλοις τριβλίων πολλὰ φιλοσοφικὰ συστήματα, ἐφώνουν δὲ, ὑψοῦντες τὰ πεπληρωμένα οἴνου κύπελλα, ὅτι ἡ ἡδονὴ εἶνε μάταιον, ἢ ἀρετὴ ἀπραγματοποιήτων καὶ ἡ πρόθεσις τοῦ σοφοῦ δὲν δύναται νὰ εἶνε ἢ ἀνάπαυσις, νωθρότης. Ὁ Κίνας ἤκουε τὰ τοιαῦτα μὴ δίδων ἢ μετρίαν σπουδαιότητα. Δὲν ἐπρέσβευεν οὐδεμίαν γνώμην καὶ οὐδεμίαν ἐνδιεφέρετο νὰ ἀκολουθήσῃ. Ὁ Κάτων ἦτο δι' αὐτὸν ἡ προσωποποιήσις ὑπερμέτρου ἐνεργείας, κεκραμένης ὑπερβολικῆς μωρίας. Ἐφρόνει, ὅτι ἡ ζωὴ ἦτο ὁμοίᾳ θαλάσση, ἐφ' ἧς πνέει ἄνεμος ἀτακτος καὶ ὅτι ἡ μόνη σοφία ἦτο τὸ ἀναπτύσσειν τὰ ἰστία, εἰς τρόπον ὥστε ἡ πνοὴ τοῦ ἀνέμου νὰ ὠθῇ τὴν λέμβον.

Πρὸς τούτοις, ἐξετίμα ἀρκούντως τοὺς πλατεῖς αὐτοῦ ὤμους, τὸν στερεὸν στόμαχον, τὴν ὠραίαν κεφαλὴν του, ἔχουσαν ἀέτειον κατατομὴν καὶ τὴν ἰσχύουσαν σιαγῶνα του. Ἐπίσης ἦτο βέβαιος, ὅτι διὰ τῆς τοιαύτης ζωῆς ἡ ὑπαρξίς του θά ἦτο εὐκόλος.

Χωρὶς ν' ἀνήκῃ εἰς τὴν σχολὴν τῶν σκεπτικῶν, δὲν ἦτο ἦττον σκεπτικὸς ἐν τῷ βίῳ καὶ ταυτοχρόνως Κυρηναικὸς καίτοι ἐγνώριζεν, ὅτι ἡ ἡδονὴ δὲν ἀπετέλει τὴν εὐτυχίαν.

Ἦγνῶει τὴν ἀληθῆ δοξασίαν τοῦ Ἐπικούρου καὶ οὕτως ἐθεωρεῖτο ὡς Ἐπικουρείος.

Γενικῶς, ἐνόμιζε τὴν φιλοσοφίαν ὡς πνευματικὴν ἀσκήσιν τὴν ὠφέλιμον, ὡς τὴν δημιουργοῦσαν αὐτὸν μονομάχον.

Ὅτε δὲ ἠσθάνετο ἀνίαν ὑπὸ τοῦ διαλέγεσθαι, ἐσπευδεν εἰς τὸν ἵπποδρόμον διὰ νὰ ἴδῃ τὸ ρέον αἷμα.

Δὲν ἐπίστευε πλέον τοῖς Θεοῖς, ἀλλὰ τῇ ἀρετῇ, τῇ ἀληθείᾳ, τῇ εὐδαιμονίᾳ. Μόνον τῇ μαγεῖᾳ δὲν ἠπίσται. Εἶχε τὰς δεισιδαιμονίας αὐτῆς, τὸν εἰλκυστὸν δὲ τὰ μυστήρια τῶν ἀνατολικῶν θρησκείων. Ἦτο ἀγαθὸς διὰ τοὺς σκλάβους αὐτοῦ, ἀν μὴ ποτε ἢ ἀνία τὸν καθίστα σκληρόν.

Ἐφρόνει, ὅτι ἡ ζωὴ ἦτο ὡς τις ἀμφορεύς: μᾶλλον ὁ οἶνος, ὅστις πληροῖ τούτον εἶνε πολῦτιμος, τότε ἔχει μείζονα ἀξίαν. Λοιπὸν προσεπάθει νὰ πληρώσῃ τὸν ἀμφορέα αὐτοῦ διὰ τοῦ καλλιτέρου ἐξ ὄσων εἶχεν.

Οὐδὲν ἠγάπα καὶ ὄμω ἐκ πλείστων ἡ-χαριστεῖτο, ἐν οἷς ἦτο ἡ ἰδιόζουσα κεφαλὴ του μετὰ τοῦ ὑπερηφάνου κρανίου του καὶ ἡ χάρις τοῦ πατρικιανοῦ ποδός του.

Κατὰ τὰ πρῶτα ἔτη τῆς φαιδρᾶς ζωῆς του ἠρέσκετο τὴν Ρώμην νὰ ἐκπλήσῃ διὰ τῶν ἰδιοτροπιῶν του, ὅπερ πολλάκις ἐπετύγχανεν. Εἶτα ὑπῆρξεν ἀναισθητός.

II

Ἄλλ' εἶχεν ἐπέλθῃ ἡ καταστροφή. Τοῦ Κίνα τὰ ἀγαθὰ εἶχον διέλθει διὰ τῶν δα-
νεισιῶν αὐτοῦ καὶ δὲν ἀπέμεινεν αὐτῷ ἡ
πλῆξις, καθὼς μετὰ δυσφόρητον κόπον, κό-
ρος, καὶ ἡ ἀπειρία ἐπὶ τινος πράγματος. Ἡ-
σθάνετο ἀρίστον, ἀλλὰ βαθεῖαν ἀνησυχίαν.
Εἶχε πληρέστατα ἀπολαύσει, ἐφ' ὅσον διήρκε-
σε, τοῦ πλοῦτου, τοῦ ἔρωτος. — ὅσον ὁ κό-
σμος τότε ἦν νέος! — εἶχεν ἀπολαύσει πάντων
τῶν ἀγαθῶν τῆς στρατιωτικῆς δόξης. Εἶχε
δοκιμάσει κινδύνους, εἶχε πλησιάσει πλέον
ἢ ἀπαεὶ τὰ ὄρια τῆς ἀνθρωπίνης σκέψεως,
εἶχε θίξει αὐτὴν τὴν ποίησιν καὶ τὴν τέχνην.
Ἡδύνατο λοιπὸν νὰ φρονῇ, ὅτι ἐκ τῆς
ζωῆς εἶχεν ἀπορροφήσει πᾶν ὅ,τι αὐτὴ ἡδύ-
νατο νὰ προμηθεύσῃ.

Τὰς νύκτας διήρχετο ἐν ὄργισι.

Καὶ ἰδοὺ νῦν, ὅτι ἔοχε τὸ πάθημα νὰ
παραμελήσῃ τι, ὅπερ ἦτο σπουδαῖον. Ὅμως
τὶ τοῦτο ἦτο ἠγνῶσι καὶ μάτην ἠγωνίζετο.
Πολλάκις ν' ἀποδιώξῃ ἐζήτησε τὰς σκέψεις
του, ν' ἀποσεισῇ τὴν ἀνησυχίαν τὴν κατα-
κυριεύσασαν αὐτόν, νὰ καταπεισθῇ, ὅτι οὐδὲν
ἔπασχε, ὅτι οὐδὲν πλέον ἠδύνατο νὰ καθέξῃ
ἐν τῇδε τῇ ζωῇ, καὶ ὅμως ἡ ἀνησυχία του,
ἀντὶ ν' ἀφανισθῇ, ἠυξάνετο καὶ μέχρι τοιοῦ-
του σημείου, ὡς ἐὰν εἶχεν ἀναλάβῃ τὴν φρον-
τίδα, οὐ μόνον τοῦ ἑαυτοῦ του, ἀλλὰ τῆς
Ῥώμης ὅλης. Ταυτοχρόνως ἐφθόνηι τοὺς
σκεπτικοὺς καὶ ἐνόμιζε τούτους μωροὺς, δι-
ότι, ἀπεφαίνοντο ὅτι τὸ κενὸν ἀριστα πλη-
ροῦται διὰ τοῦ μηδενός.

*Ἐκτοτε ἐφαίνετο ἐν τῷ Κίνα, ὅτι δύο
ἄνθρωποι ὑπῆρχον: ὁ εἷς, ὁ ἐκπεληγμένος
ἐκ τῆς ἀνησυχίας ὁ ἕτερος ὅστις, παρὰ τὴν
θέλησιν αὐτοῦ, εὗρισκε ταύτην ἀρκετὰ δεδι-
καιολογημένην.

Ἀπολεσθείσης τῆς περιουσίας του, διὰ
τῶν ἰσχυόντων συγγενῶν του ἀνεχώρησεν
ὡς διοικητὴς εἰς Ἀλεξάνδρειαν, ἐνθα ἠλπίζε
ν' ἀναλάβῃ τὰ οἰκονομικά του.

Ἐν τούτοις, εἰς τὸ Βρενδῆσιον, ἡ ἀνη-
συχία του δὲν εἶχεν ἐγκαταλείψῃ αὐτόν,
ἀλλὰ καθ' ὅλον τὸν διάπλουον τῶν θαλασ-
σῶν τὸν εἶχεν ἀκολουθήσῃ.

Αἱ νέαι ἀσχολίαι του, τὰ νέα συμβάντα,
ὁ νέος κόσμος αἱ νέαι ἐντυπώσεις, ἐπίστευεν
ὁ Κίνας, ὅτι εἴ τὸν ἐλευθερώσωσιν ἐκ τοῦ
ὄχληρου συντρόφου του.

Ἡπατάτο. Μὴν διήλθε, καὶ μετ' αὐτὸν
δεύτερος: καὶ ὡς ὁ στάχυς τῆς Δήμητρος
ἐκ τῆς Ἰταλίας φερόμενος, πολὺ περισσότε-
ρον αὐξεται ἐπὶ τοῦ γονίμου ἐδάφους τοῦ
Δέλτα: οὕτως ἡ ἀγωνία τοῦ Κίνα, ὡς τι χα-
μοιδένδρον μεταβλήθῃ εἰς κέδρον δασύν, ἐπε-
ξέτεινε ἐπὶ μᾶλλον τὴν θλίψιν ἐπὶ τῆς καρ-
δίας του.

Εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἐπειράθη νὰ διαλύσῃ τὴν
ταραχὴν του, διάγων βίον ὅμοιον μετὰ τὸν ἐν
Ῥώμῃ διαρρέουσάντα.

Ἡ Ἀλεξάνδρεια ἦτο πόλις περιφανῆς πλου-
σία ἑλληνίδων γυναικῶν τὴν κόμην ἐχουσῶν
ὑπόξανθον καὶ τὴν ἐπιδερμίδα τρυφερὰν, ἣν
ὁ ἥλιος ἐχρύσσει καὶ καθίστα ὡς ἠλεκτρον δια-
φανῆ. Ὁ Κίνας λοιπὸν τὴν λήθην ἀνεζή-
τησεν εἰς τοὺς βραχίονας αὐτῶν.

Ἄλλ' ἀφ' ὅτου ἐγνώρισε τὴν ματαιότητα,
πλείω κατελήφθη ὑπὸ τῆς ἰδέας τῆς αὐτοκτο-
νίας. Πολλοὶ τῶν φίλων του οὕτως ἠλευθε-
ρώθησαν τῶν μεριμνῶν τοῦ βίου καὶ διὰ λό-
γους μᾶλλον οὐτιδανούς: τινὲς μὲν ἀνίας ἔ-
νεκεν ἡ ματαιότητος, ἄλλοι δὲ διότι ἔστε-
ροῦντο τοῦ πόθου τῆς ἀπολαύσεως τῶν γη-
νῶν ἀγαθῶν. Ἦρκει πρὸς τοῦτο σκλάβος,
γνωρίζων ἐπὶ στιγμήν νὰ κρατῇ τὸ φάσγα-
νον διὰ τῆς σιβαρᾶς χειρὸς του.

Ἡ σκέψις αὕτη κατέλαβε τὸν Κίνα καὶ
ἤδη ἔσπευδε νὰ τὴν πραγματοποιήσῃ, ὅτε
ἐκωλύθη ὑπὸ ἐνυπνίου παραδόξου.

Διήρχετο ποταμόν, ὅτε ἐπὶ τῆς ἀντιθέτου
ὄχθης διέκρινε τὴν ἀνησυχίαν του, ὑπὸ τὰ
χαρακτηριστικὰ σκλάβου ἀπεχθοῦς, ὅστις
χαίρετῆσας αὐτόν, εἶπε:

«Πρόηγῆθην σοῦ, διὰ νὰ ἔλθω εἰς συνάντη-
σίν σου»

(Ἔπεται συνέχεια)

ΕΝΙΚΗΣΕ ΤΟ ΜΙΣΟΣ

ΧΑΡΙΝ ΤΩΝ ΔΑΚΡΥΩΝ ΕΚΕΙΝΗΣ

Ὁ Ἰωάννης ἐξελαμβάνετο ὡς παράφρων· Βε-
βαίως, ὅταν ἐβλεπέ τις τὸ ὄν τοῦτο ἄλλοκότως
ἐστολισμένον διὰ λίαν βραχέων ἐνδυμάτων, νὰ
βαίνει αἰωροῦν τοὺς βραχίονας εἰς τὰ πλευρά του,
τὴν μακρὰν κιτρίνην κόμην του διεσπαρμένην
ἐπὶ τῶν ὤμων, καὶ τοὺς μεγάλους καὶ κυανοὺς
αὐτοῦ ὀφθαλμούς προσηλωμένους ἐν τῷ κενῷ, οἶ-
ναι ἀδιαφόρους πρὸς πᾶν ὅτι δὲν ἦτο τὸ ὄνειρον
του, θ' ἀπετόλμα νὰ ἔλεγε, μετ' ἐθλιμμένας κινή-
σεις τῶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν τοῦ χωρίου, «ὁ πτωχὸς
εἶναι τρελλός». Ὁ Ἰωάννης ὅμως μ' ὅλα ταῦτα,
δὲν ἦτο τρελλός· ἦτον ἔρωτευμένος.

Ἡ εὐχαριστίας του ἦτο νὰ διατρέχῃ δάση.
Ἀπὸ ἐνάρεως τῆς ἀνοξείως ἐν εἶδος τεχνητοῦ
σπηλαίου ἦτο τὸ ἀντικείμενον τῆς ἀγάπης του.
Τὶ ἐθαύμαζεν ὁ ποιητὴς; τὸ πρὸ αὐτοῦ ἐξε-
λισσόμενον τοπίον, μετὰ τῶν δασῶν καὶ τῶν ἐκ
ποιμνίων διεσπαρμένων λειμῶνων, τῶν ἐξοικικῶν
οἰκίσκων τῶν ἐπὶ τῶν πλευρῶν τῶν ἀβύσσων
ἀνηρημένων, τὰς ὑποκόφους καὶ ἀσθινεῖς φωνὰς
τοῦ χειμάρρου; πάντα ταῦτα συνετέλουν ἀναμ-
φιθόλως, ὅπως ἐπ' μακρὰς ὥρας τῆρωσιν ἄγρυ-
πνον τὴν φαντασίαν του, τὴν τόσο εὐαίσθητον.

Μόλα ταῦτα τὸ βλέμμα τοῦ Ἰωάννου δὲν
κατέλειπε τὴν διεύθυνσιν ἰδιορρυθμοῦ τινός Ἑλ-
βετικοῦ οἰκίσκου, ἀπέχοντος ἑκατοντάδας τινὲς
μέτρων. Εὐθὺς ὡς ἠκούγετο τὸ ἀριστερὸν παρά-
θυρον τοῦ ξυλίνου τούτου οἰκίσκου, τὸ πρόσωπον
τοῦ νεανίου ἠκτινοβόλει ἐξ ἐντόνου χαρᾶς. Θελ-
κτικὴ κεφαλὴ νεανίδος ἀνεφαίνετο ἀμέσως ἐν
τῷ περικρυσπεδῶματι τοῦ παραθύρου. Ὁ Ἰωάν-
νης ἐκυπτε πρὸς αὐτό, ὡς ἐὰν ἤθελε νὰ ριφθῇ
διὰ μέσου τῆς ἐκτάσεως καὶ ἔμενε βεβουλισμένος
ἐν τῇ ἐκτάσει τοῦ λάτρου πρὸ τοῦ εἰδώλου αὐτοῦ.

Ἐκεῖνη ἦτις ἐφαίνετο ἔχουσα τόσῃν ἐπίρροισιν
ἐπὶ τῆς ἀγαθῆς ψυχῆς τοῦ ποιητοῦ, ἦτον ἡ δεσ-
ποσύνη Μάρθα, ἥτις εἶχε μεταβῆ ἐκεῖ, ὅπως δι-
ἔλθη μετὰ τῆς μητρὸς τῆς, χήρας βιομηχάνου
ἐκ Κεφαλληνίας, τοὺς δύο θερινούς μῆνας, ἐν τῷ
μέσῳ τῶν ὁρέων τῆς Σαβοΐας.

Ὁ Ἰωάννης ἠγάπα τὴν Μάρθαν· τί ἀπρητήθη
πρὸ τούτου; Ὡ! σχεδὸν τίποτε! ἡμέραν τινὰ
ἐν τῷ περιπάτῳ ἡ Μάρθα ὠλοφύρετο, μὴ δυνα-
μένη νὰ δράξῃται ἄνθους. Ὁ νεανίας τὴν εἶχεν

ἠκούσει καὶ μετὰ τινὰς στιγμὰς, κατέθετο τὸ
ἄνθος εἰς τοὺς λεπτοὺς τῆς νεαρᾶς κόρης δα-
κτύλους, τὸν ἠυχαρίστησε δι' ἐνός μηδαιάματος,
καὶ ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκεῖνης, ὁ Ἰωάννης ἠγάπα
τὴν Μάρθαν ἔμμανως.

Δὲν ἐπανεῖθε πλέον τὸν Ἰωάννην, μὴ ὑπο-
πεύουσα ἡ νεαρὰ καὶ ἡδέια παρθένος, ὅτι μίαν
ἀνθρωπίνην ὑπῆρξε τὴν ἐπηγρύπνει, πλήρως ἀλάλ-
λου θαυμασμοῦ καὶ μετεβάλλετο, οὕτως εἶπειν
εἰς σκίαν τῆς σκιάς τῆς.

Τὴν ἡμέραν ἐκεῖνην λοιπὸν ὁ Ἰωάννης εἶδε
μετ' ἐκπλήξεως τὰ δύο κυρίας ἐξερχομένας τοῦ
ἐξοικικοῦ οἰκίσκου ἐνωρίτερον ἢ τὸ σῆμα: ἀλλ'
ὅ,τι ἐξέπληξεν αὐτὸν περισσότερο, ἦτο ἡ Μάρθα
ἥτις ἐφάνη κάλλιον ἢ πρόφην ἐστολισμένη. Εἶχε
θέσει ἐν τῇ κομμῶσει αὐτῆς καὶ χρυσὴν περιπαθε-
στέρως κομψότητα. Ὁ ὀρεσίβιος ἠρεθίσθη, ὡς ἐκ
τούτου, χωρὶς νὰ ἠνῶσει καὶ αὐτὸς ἀκριβῶς τὴν
ἠσθάνετο. Αἱ δύο γυναῖκες περιπάτου καὶ ἐν-
τός ὀλίγου ὁ Ἰωάννης ἐβλεπεν ἄνδρα, ἐνδεῶ-
μένον στρατιωτικῆν ἐνδυμασίαν καὶ γοργοῖς βή-
μασι πρὸς ἐκείνας διευθύνόμενον. Ἦτον ὁ μνηστήρ
τῆς Μάρθας, Γεώργιος, ὑπολοχαγὸς ἐν τῷ δευ-
τέρῳ συντάγματι τοῦ πυροβολικοῦ, ὅστις ὠφελοῦ-
μενος μηνιαίας ἀδείας, ἤρχετο ν' ἀπολαύσῃ τῆς
λαμπρότητος τοῦ τοπίου τῶν Ἄλπεων, παρὰ τὸ
πλευρὸν τῆς μελλούσης συζύγου του. Ὁ Γεώρ-
γιος καὶ ἡ Μάρθα, ἠγαπῶντο, ὡς δύνανται νὰ
ἀγαπηθῶσι δύο νεαραὶ καρδίαι, ἀγναὶ καὶ γεν-
ναιοῦδροι: εἶδ' ὅταν ἐπανεῖδον ἀλλήλους, μετ'
ἀποχωρισμὸν δεκαπέντε ἡμερῶν, τοῦτο ὑπῆρξεν
ἡ ἰδεώδης ἐσρτὴ τοῦ ἔρωτος καὶ τῶν ψυχῶν των.

Ἐκεῖ ἐπάνω, ἐν τῷ σπηλαίῳ του, ὁ Ἰωάν-
νης ὑπέφερε καὶ ἐκ τῶν προσηλωμένων ἐπὶ τοῦ
ἐπιστρέφοντος συμπλέγματος πρὸς τὸν οἰκίσκον
ὀφθαλμῶν του, ἔρρεον θερμὰ δάκρυα, ἀτινα ἐπι-
πτον ἐν πρὸς ἐν, βαρῶς ἐπὶ τῆς καρδίας του.

Εἶχεν ἐννοήσει, ὅτι ὁ νέος οὗτος ἀξιωματικὸς
εἶχεν ἔλθει διὰ τὴν Μάρθαν, εἶχεν ἐννοήσει, ὅτι
ἀμφότεροι ἠγαπῶντο. . . .

Ἡ Μάρθα ἠγάπα ἄλλον! . . .

Ἐν τῷ βάθει παντός ἔρωτος, ἔστω καὶ ἀγ-
νοῦ ἢ καὶ ἀθῶου, εἰσὶ εἰς ἐγωῖσμός τι. Ὁ Ἰω-
άννης οὐδέποτε εἶχεν ὀμιλήσει τῇ νεαρᾷ κόρῃ.
Ἐνεθυμῆτο κἂν αὕτη τὴν συνάντησίν του; τί
ὑπέλπε, ἐν συντόμῳ εἶπειν, συμπεφωνημένον
μεταξὺ ἐκεῖνης καὶ τούτου; . . . οὐδέν.

Ἀφ' ἧς μόλα ταῦτα στιγμῆς εἶδε τὸν Γεώρ-
γιον, ἐζηλοτύπησεν, ὑπέφερε καὶ ἐβαρυνθήσασκε,
κατὰ τοῦ ἐλθόντος νὰ ἀφαρπάσῃ τὸ εἶδωλόν του
ἀξιωματικοῦ καὶ παρὰ τὸν ἀπέραντον καὶ ἡδὺν
ἔρωτα, ἀγνὸν ὡς σεραφικὸν ὕμνον, ἐγεννήθη καὶ
ἠγέρθη αἰσθημα ἐπ' ἰσῆς ἰσχυρότερον: τὸ μῖσος!
Ὁ Ἰωάννης δὲν ἐκοιμήθη πλέον ἔκτοτε. Κα-
τέλιπε δὲ τὸ κατοπτρευτήριόν του καὶ ἐξέλεξεν
ὡς δεξιμνητήριον, μέρος δασύφυλλον ἐκ βλά-
του ἀζυκάνθου, ἥτις ἐφύετο εἰς βημάτων τι-

νων απόστασιν από της τέως αγροτικής κατοικίας του. Νύκτωρ δὲ καὶ ἡμέραν παρεμύνηεν ἐκεῖ, κατοπτίων καὶ ἀγρυπνῶν ἐν τῇ σκιᾷ. Ἐκ δὲ τῆς γειτνιασεως ταύτης πρὸς ἐκείνην ἦν ἡγάπα, υπέφερεν ἔτι πλέον, ἤκουεν ἄδοντα πλησίον του τὸν ἔρωτα τούτου, ὅστις ἀδιακόπως ἐκοδόμει ὄνειρα τοῦ μέλλοντος, τὰ εὐπλάστα ταῦτα τῆς φαντασίας οἰκοδομήματα, ἀλλὰ φεῦ! ὡς ἀμίχλη ταχέως ἐξαφανιζόμενα. Καὶ ἐκάστη τῶν λέξεων τούτων, ἀς διατυπῶ ἢ ἐξ ἀμυδρίου ἔρωτος ἀκτινοβολος χαρὰ, εἰσῆρχετο ἐν τῇ καρδίᾳ του καὶ τὴν διεπέρα. Ἐσπέραν τινα αὐτὴ ἀνεπαλλεν ἐξ ἀγαλλιάσεως ὅτε ἤκουσε:

— Δοιπόν, Γεώργιε, θέλετε νὰ ἐπισκεφθῆτε ἐξ ἅπαντος τὴν γέφυραν τοῦ διαβόλου;

— Βεβαίωτατα.

— Εἶνε μ' ὅλα ταῦτα ἐπικίνδυνον, ἀνέκραξεν ἡ φωνὴ τῆς μητρὸς ὀνείμαζον τὴν ὁδὸν ταύτην, «Γέφυραν τοῦ διαβόλου», εἶοτι μόνον ὁ διάβολος δύναται νὰ διέλθῃ δι' αὐτῆς.

— Ἀκριβῶς ὑπάρχει ἡ ἀφορμὴ τοῦ κινδύνου.

— Γεώργιε, δὲν μὲ λυπεῖσθε; ἀνέκραξεν ἡ Μάρθα.

— Μικρά μου, περίφοβος ἀπήνησεν ὁ ἀξιωματικός, οὐτινος ἡ φωνὴ καθίστατο ἠδέως ἐπιπληκτική, τούτο εἶνε πολὺ κακὸν ἐλάττωμα, διὰ τὴν σύζυγον ἐνός στρατιώτου.

— Τὸ παραδέχομαι, φοβοῦμαι ὅμως.

Ὁ Ἰωάννης ἐζηλοτύπει, διότι αὐτὴ ἤθελε νὰ τὸν ἐμποδίσῃ ἐγγώριζεν οὗτος τὴν γέφυραν τοῦ διαβόλου, τὸ ἰλιγγιώδες ἐκείνο τόξον ὅπερ ἐνώνει πρὸς ἀλλήλας τὰς δύο κορυφὰς τοῦ Σακερῶδους.

*

Ὁ ἀστὴρ τῆς ἡμέρας, πρὸ πολλοῦ εἶχεν ἀνατείλλει χρυσὰ βέλη, ριπτόμενα ἀπὸ τοῦ ὀρίζοντος, ἔρχονται καὶ θραύονται εἰς τὴν κορυφὴν τῶν ὑψηλῶν βράχων καὶ ἐκπηδῶσι εἰς μύρια τεμάχια, ἀναντῶμενα εἰς τὰς ἐλαχίστας ἐξοχὰς ὀθονῆ ἀμίχλης ἐπιπλέει ἐπὶ τῆς κοιλάδος, ἐκ τῆς ὁποίας ἀνέρχεται μέχρι τοῦ τολμηροῦ ἐκδρομέως, ὁ μυκηθμὸς τοῦ χειμάρρου ἐντὸς μικροῦ χρονικοῦ διαστήματος θὰ εἶνε ἐπὶ τῆς γεφύρας τοῦ διαβόλου. . . .

Ἡ ἀμίχλη ἐπὶ μάλλον καὶ μάλλον διαλύεται. Ὅσοφαί τινες ἤδη στίλβουσιν εἰς τὰ βᾶθη τοῦ στενοῦ. Ὁ νεαρὸς ἀξιωματικός, διηύθυνε τότε τὰ δίοπτρά του καὶ διέκρινε τὸν οἰκίσκον ἐν ᾧ ζῆ πᾶν ὅτι ἀγαπᾷ. Ἀντικείμενόν τι λευκὸν, μόλις καταληπτὸν κυμαίνεται ἐπὶ ἐνός τῶν παραθύρων. . . . καὶ ὁ νεανίας μειδιᾷ. . . . εἶνε τὸ προσυμφωνηθὲν σύνθημα· σῦρει τὸ ρινόμακτρον του καὶ τὸ κινεῖ. . . θὰ τὸν ἴδῃ ἐκείνη; πέμπει φιλῆμα διὰ μέσου τῆς ἐκτάσεως καὶ θαρραλέως ἀναλαμβάνει τὴν πορείαν του. Ἴδού αὐτὸς θέτει ἤδη τὸν πόδα ἐπὶ τοῦ τόξου τῆς γεφύρας καὶ σταματᾷ πρὸς στιγμὴν. Αἱ δύο πρὸ αὐτοῦ ἄβυσσοι

ἔχουσιν ὄντως βάθος καταπληκτικόν· ἀλλ' ἡ ὑπεροχὴ τοῦ ἀνθρώπου ἐν τῇ δημιουργίᾳ ἐπιβεβαιούται διὰ τῆς θελήσεώς του· ἡ μὲν σὰρξ τρέμει, τὸ δὲ πνεῦμα ὀφείλει νὰ διατάσῃ ταύτην. ἔκαμε τὸ πρῶτον βῆμα καὶ ὁ στρατιώτης διστάζει πρὸς στιγμὴν καὶ σιέπτεται νὰ ὑποχωρήσῃ.

— Ἐμπρός, ἀνέκραξεν, ἀμέσως μὲ κατέλαβεν ὁ φόβος;

Καί, ἀποφασιστικός, εἰσέρχεται ἐν τῇ διαβολικῇ ἐκείνῃ ἀψίδι. . . καὶ μειδιᾷ σχεδὸν διὰ τὸν βραχὺν αὐτὸν ἐνδιασμόν του.

Αἶφνης, ὁ ὑπὸ τοῦ κρασπέδου τοῦ βράχου κρυπτόμενος ἥλιος ἀναφαίνεται καὶ πλήττει αὐτὸν ἐν πλήρη προσώπῳ. Θυμωθεὶς τότε ὁ Γεώργιος ὀλισθαίνει καὶ ἀφίνει κραυγὴν. . . .

Τετέλεσται!

Ὅταν μετὰ παρέλευσιν μιᾶς ὥρας, συνῆλθεν εἰς ἑαυτὸν, εὐρέθη εἰς τὰς ὄχθας μιᾶς πηγῆς, ἣν ἀλλοτὲ ποτε εἶχε διέλθει. Ἡ μνήμη του ἤδη ἐπανέρχεται. . . θὰ τὸν εἶχε λοιπὸν συγκρατήσῃ τις κατὰ τὴν στιγμὴν, καθ' ἣν θὰ ἐξηφανίζετο ἐν τῷ κενῷ, καὶ τὸν εἶχε βεβαίως μεταφέρει εἰς τὴν πηγὴν.

Ἀλλὰ τίς;

Δύο ἐβδομάδες παρήλθον ὁ Γεώργιος μάτην ἀνεζήτηι πανταχοῦ τὸν σωτήρᾶ του.

Τὰ ἔτη παρήρχοντο, ὁ Γεώργιος καὶ ἡ Μάρθα εἰσὶν οἱ εὐτυχέστατοι τῶν συζύγων.

Οὐδέποτε ὅμως θὰ μάθωσιν, εἰς τίνα ὀφείλουσι τὴν εὐτυχίαν των.

Ὡς πρὸς τὸν Ἰωάννην ἀνέλαβεν ὁ τάλας τὴν βεμβώδη ὑπαρξίν του, εἶνε δὲ μόνον κᾶπως περισσότερον τεθλιμένος, καὶ ψιθυρίζει ἐν ὄνομα τὸ ὁποῖον οὐδεὶς δύναται ν' ἀκούσῃ.

Καὶ ὅταν αἱ γράϊαι τὸν βλέπουσι διερχόμενον, ψιθυρίζουσι «Δυστυχὴς τρελλός» χωρὶς νὰ ὑποπτεύονται ποσῶς, ὅτι ὁ παράφρων, οὗτος ἀποσπᾶν ἐκ τοῦ θανάτου τὸν θραύσαντα τὸ γλυκὺ ὄνειρόν του.

«Ἐνίκησε τὸ μῖσος, ὅπως φεισθῆ τῶν δακρύων ἐκείνης, ἣν ἐλάτρευεν.

Ἐκ Παρισίων Π. Ν. Διδάκκης Διευθυντῆς τοῦ Γαληνοῦς

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΑΙ

Ὁ ἄξεστος καὶ ἀγράμματος ὁμοιάζει πρὸς ξύλον καὶ σιδήρον, μόνον διὰ τοῦ ξύλου καὶ σιδήρου καταργαζόμενος καὶ οὐχὶ διὰ τοῦ λόγου.

Ἡ διαιωνίζων τὴν μνήμην του, διαιωνίζει τὴν ἀρετὴν του.

Διὰ πᾶσαν πράξιν προνοεὶ καὶ ἐπινόει.

Τὸ τραῦμα, ὅπερ τὴν τιμὴν ἐγγίζει, δὲν ἀποσιωπᾷ ὁ θάνατος.

Π..

Αἶνιγμα πολιτικό-οικονομολογικόν.
Ὅρισμός. Οὐδέποτε ὁ ἐπὶ χρυσῶν ροδῶν καθήμενος πνίγεται.
Πόρισμα. Ὁ ὑποχωρῶν πρὸς τὸν τανύοντα τὸ σκονιόν, προσκλίνει καὶ ὁ ἕτερος αὐτοσυντριβέται. (ὅρα λεξικόν μετ' ἀλλοίων).

— Πρόσεξε, ρὲ Γιάννη, νὰ μὴ μοῦ δώσης καμιά ἀπὸ πίσω.
— Νᾶ, ἔρχομαι κατόπι σου σιγά, νὰ μὴ μᾶς ἴδῃ καὶ τοὺς δύο τὸ πουλί.

— Καλὰ, στάσου, νὰ, θὰ τοῦ τὴν ἀνάψω ἀπὸ πίσω καὶ ἂν μοῦ φύγῃ, τοῦ τὴν τραβάς καὶ σύ.
— Ἄμ', ἐγώ, Κύρ Θανάση, μόνον τὰ πισινὰ σου βλέπω.
— Τράβα, ρὲ . . . ἀπὸ 'κεῖ! . . .

Εἰς τὸ Μουσεῖον. Ἐπαρχιακὴ ἐπίσκεψις
— Σιωπῆ! τώρα κατὰ σειράν νὰ εἰσελθῶμεν ὅλοι καὶ κατὰ τάξιν.
Ὁ Δῆμαρχος. Τί ἔργα ἔκαμνον οἱ πατέρες μας! . . .
Ὁ Δημογραμματοεὺς. Καὶ οἱ παρόντες μόνον διὰ τὴν γαστέρα των φροντίζουν! . . .
Ἡ Δημάρχισσα. Περαισμένη μὸδα, δὲν ἀξίζει τίποτε! . . .
Τὸ δημαρχόπουλον. Πῶ, πῶ! κοῦκλαις καὶ παιγνίδια! νὰ τὰ εἶχα!

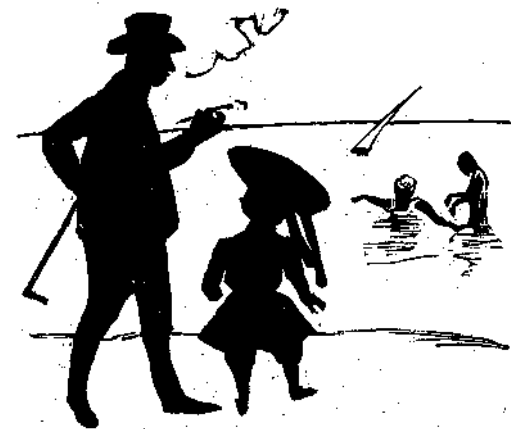
Εἰς τὸ ἵπποδρόμιον τοῦ Ποδονύφτη προσῆλθον παντὸς εἶδους ἄνδρες καὶ γυναῖκες.
— Εἰς ναυτικὸς ἔλεγεν, ὅτι μόνον μὲ πλοῖα θὰ πδυνάμεθα νὰ ἐπιδειχθῶμεν, διότι ἡ Ἑλλάς εἶνε ἀνιπιπος.
— Γυνὴ τις μετὰ τοῦ τέκνου τῆς ἔλεγον, ὅτι καλεῖτερον καὶ οικονομικότερον εἶναι τὸ ἵπποδρόμιον τοῦ Ἰσόχα, ὅπου αἱ γυναῖκες ἱππεύουν θαυμάσια καὶ οἱ παλιᾶτοσι εἶναι ἀστείότεροι.
— Φιλοπεριεργὸς τις ἐγνωμοδοτεὶ ὅτι ἂν ἔκαμνε κρῦο, οἱ ἵπποι θὰ ἔτρεχον περισσότερον καὶ εὐκολώτερον.
— Καὶ ἀστείος τις προσέθετεν, ὅτι τὰ πάντα ἐν Ἑλλάδι. . . παρ-αδοῦμεν!

— Ὅστις, Κύριοι, δέκα λεπτὰ εἰς τὴν ἐκλειψὴν τῆς Σελήνης, ἴδού, τώρα εἶναι τὸ νέφος πρὸ αὐτῆς, εἶναι καὶ αὐτὸ ἐκλειψις τῆς Σελήνης, ὡς νὰ ἦναι ὁ ἥλιος πρὸ αὐτῆς.
Ὁ ἀγχιόπαις. Αὐτὸ τὸ βλέπω καὶ μόνος μου, μπορεῖς νὰ μοῦ δείξῃς τίποτε ἄλλο;

ΚΛΕΦΤΗΣ! . . .
Μοῦ γράψῃς χωρὶς κλειδί ν' ἀνοίξω τὴν καρδιά σου! Τὸ τί μελέᾳ μοῦ ἔβαλες γιὰ μιὰ στιγμὴ φαντάσου! Ἐσκέφθηκα! δὲν μπόρεσα τοῦ κάκου νὰ τὸ κάνω, Χιλιάδες σκέψεις ἀπὸ χθὲς μεσ' στὸ μυαλό μου βάνω! Τότε φοβήθηκα διὰ μᾶς μὴν ἄλλος μὲ προδώσῃ. Στὴν φοβερὴ σου προσταγῇ τέλος αὐτὸς ἂν δώσῃ. Καὶ θέλοντας γιὰ πάντα πρὶ ἀντιμέτωπος, Κλέφτης; θὰ γίνω. . . τῆς καρδιάς, γὰ νὰ τὸ κατορ- [θῶσω !!!] . . . Bluet.

— Μπαμπά, γιατί αυτό που κολυμπούνε, βουλιάζουνε και το πλοίο δεν βουλιάζει;
 — Διότι το πλοίο έχει πανιά και σημάτιαν.
 — Αι, τότε και εγώ που μου έλεγες, ότι η μαμά μου έκαμε φόρεμα με πανιά και καπέλλο με σημάτι, θα πηγαίνω σαν το πλοίο; να μπώ και εγώ στη θάλασσα;
 — Τώρα όχι, αἴριον που θα έλθετε μαζί με τη μαμά σου, μπαίνετε και οι δύο σας μέσα. Έχει και αυτή πανιά και σημάτι και θα πηγαίνετε όλο πρώτα!

ΠΟΙΚΙΛΑ

Κάποιος μετέβη εις την οικίαν του κ. Πλατούτσα πρὸς συνάντησίν του.

— Έδώ κάθεται, τῆ παρατηρεῖ ἡ θαλαμηπόλος του, ἀλλὰ πάντοτε ἐξέρχεται καὶ ποτὲ δὲν τὸν εὐρίσκατε ἐδῶ.

— Α, ξέρω, ξέρω, τῆ ἀπαντᾷ ὁ ἀγνὸς ἐπαρχιώτης, εἶναι βουλευτὴς μας ἀπὸ τοὺς ἐξω καὶ ὄχι ἀπὸ τοὺς μέσα τοῦ... συνδυασμοῦ.

Δύο δημοσιογράφοι ὁμιλοῦσι περὶ τοῦ νεοπλοῦτου Κυρίου Φ...

— Ἡ περιουσία, ἦν ἔκαμεν, ἔλεγεν ὁ εἰς μου φαίνεται ἀμφίβολος.

— Τουναντίον, εἶναι τόσοσ θετικὴ καὶ πραγματικὴ, υπέλαθεν ὁ ἕτερος, ὥστε ἔχω ἐτι τεκμήρια ἀπτὰ ἐν τῆ...θηλακίῳ μου.

Ἐν τῆ κακουργιοδικίῳ ἐσχάτως κατὰ τὴν τελευταίαν δίκην τῆς κ. Κ... ἔλεγέ τις πρὸς τὸν ἔνορκον κ. Μ...

Ὁ δάσκαλος. Βρὲ τί εἶναι αὐτὰ που λές; τὰ βάζεις τὰ χέρια εἰς τὸ στόμα, ὅταν ὁμιλᾷς; Ὁ μαθητής. (στενοχωρούμενος). Μά, δὲν μᾶς εἶπες, κύρ δάσκαλε, πολλαῖς φοραῖς, νὰ κάνουμε ὅπως κάνεις, γιὰ νὰ γίνωμεν μεγάλοι ἄνθρωποι; καὶ εὖ ὅταν μιλάς, δὲν βάζεις τὸ χέρι στὸ στόμα;

— Δὲν εἶναι ποτὲ δυνατόν νὰ καταδικάσεται τοιοῦτον ἄνθρωπον καὶ μάλιστα πατέρα τσαύτης οἰκογενείας!

— Βεβαίως καὶ διότι ἔχει νὰ τὰ ἀναθρέψῃ καὶ ἀφήσῃ εἰς τὸ πόδι του.

Δύο ἐπαρχιώται ἐλθόντες ἐσχάτως εἰς τὰς Ἀθήνας μετέβησαν εἰς τὸ καφεῖον Ζαχαράτου νὰ πῖωσι καφέ καὶ λαβόντες ὁ μὲν τὸ Ἐμπρός ὁ δὲ τὸ Σκρίπ, ἀνεγίνωσκον μετ' ἀφοσιώσεως, ὅτε ὁ εἰς ἀνακράζει:

— Περίεργον ἀποκαλεῖ τὴν Κυβέρνησιν, κακὴθῆ!

— Μπᾶ καὶ ἡ ἰδική μου τὸ ἴδιον, τί σύμπτωσις, ἀδερφέ!

— Φαίνεται θὰ ἐτυπώθησαν εἰς τὸ αὐτὸ τυπογραφεῖον.

ΑΝΑΠΟΔΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ

Νὰ ζητῆς εἰς μίαν ἑφημερίδα εἰδησίν τινα. Νὰ ἀναγνώσκῃς μετὰ προσοχῆς τὰς τρεῖς σελίδας καὶ νὰ παρατηρῆς τέλος ὅτι εἶναι ἀριθμὸς τοῦ προηγουμένου ἔτους.

Νὰ βροῖξῃ τις πρὸ τοῦ ἀμέρμνος, σὺ νὰ νομίζῃς ὅτι εἶναι φίλος σου τις, νὰ τὸν κτυπᾷς ἐπὶ τῆς ὤμοπλάτης, νὰ στρέφῃ τὴν κεφαλὴν του καὶ νὰ βλέπῃς... ἢ μᾶλλον νὰ σὲ βλέπῃ ὁ δανειστής σου, ὅστις εἶχε χάσῃ τὰ ἔχρη σου.

Νὰ ἦσαι κατάκοπος καὶ νὰ ρίπτῃσαι μετ' ὄλην τὴν ἀφέλειαν εἰς μίαν πολυθρόναν, ὅπου ἐκοιμάτο ἓνα γατάκι, τὸ ὁποῖον δὲν εἶδες.

Η ΜΟΥΣΙΚΗ ΑΝΕΥ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΥ

ΥΠΟ

ΧΑΡΙΛΑΟΥ Σ. ΑΝΕΜΟΓΙΑΝΝΗ

(συνέχεια ἰδε προηγούμενον φύλλον)

Περὶ τῶν γενῶν

Σύστασις των. — Διάφοροι τρόποι πρὸς σχηματισμὸν τῆς κλίμακος τοῦ ἐλάσσονος γένους. — Πρόοδος τῶν τόνων τοῦ ἐλάσσονος γένους.

Δὲν παρατηρήσαμεν μέχρι τοῦδε τὴν διατονικὴν κλίμακα παρὰ μόνον ὑπὸ μίαν μορφήν, δηλαδὴ μετὰ δύο ἡμιτόνια τιθέμενα τὸ μὲν μεταξὺ τοῦ 3 καὶ 4 διαστήματος, τὸ δὲ μεταξὺ τοῦ 7 καὶ 8.

Ἐν τούτοις; ὑπάρχει διὰ τὴν διατονικὴν κλίμακα καὶ δευτέρᾳ τις μορφή καθ' ἣν τὰ ἡμιτόνια λαμβάνουσιν ἄλλας θέσεις. Ἡ μεταβολὴ τῆς διατονικῆς κλίμακος παράγει τὰ δύο γένη, τὸ μείζον δηλαδὴ καὶ τὸ ἐλάσσον.

Προηγουμένως εἶδομεν τὴν κλίμακα τοῦ μείζονος γένους, ἥτις εἶνε μᾶλλον φυσικὴ, ἢ δὲ κλίμαξ τοῦ ἐλάσσονος γένους εἶνε μᾶλλον ἔντεχνος καὶ ἤττον τακτικὴ.

Ἐγνωρίζομεν πῶς σχηματίζεται ἡ διατονικὴ κλίμαξ: τρεῖς ἔντελεις συμφωνίας ἀναβαίνουσαι

Μείζον γένος

Τόνοι: DO χαρακτ. φθ. τονικόν

Ἐντεῦθεν ἐννοῦμεν ὅποια διαφορὰ ὑπάρχει μεταξὺ τῶν δύο γενῶν.

Ἐκ δὲ των δύο ἔντελων συμφωνικῶν ἐξάγομεν πρῶτον τὴν κλίμακα τοῦ μείζονος γένους, ἣν γνωρίζομεν καὶ ἐπὶ τῆς ὁποίας ἀνωφελές εἶνε νὰ ἐπανέλθωμεν εἰς τὴν

κλίμακα τοῦ ἐλάσσονος γένους ἣν θὰ σπουδάσωμεν.

Ἴδου δὲ καὶ κλίμαξ τοῦ ἐλάσσονος γένους ἣν ἐξάγομεν.

Τόνοι: τοῦ Do 1/2 τόν. 1/2 τόν.

Ἡ κλίμαξ αὕτη περιέχει δύο ἡμιτόνια ἐξ ὧν τὸ μὲν τίθεται μεταξὺ τοῦ 2 καὶ 3 διαστήματος τὸ δὲ μεταξὺ τοῦ 5 καὶ 6· οὕτως ἡ κλίμαξ τοῦ

διὰ πέντε ἀκριβῶν παράγουσι δλους τοὺς φθόγγους αὐτῆς. Εἰς τὸ εἶδος λοιπὸν τοῦ μείζονος γένους ἐκάστη τῶν τριῶν οὐσιωδῶν ἔντελων συμφωνιῶν εἶνε τοῦ μείζονος γένους καὶ ἐξ ἑνὸς διὰ πέντε ἀκριβοῦς.

Π.χ. Αἱ τρεῖς ἔντελεις συμφωνίαι παράγουσι τὸ Do μείζονος γένους.

Ὡς πρὸς τὸ εἶδος δὲ τοῦ ἐλάσσονος γένους αἱ οὐσιωδεις ἔντελεις συμφωνίαι εἰσι τοῦ ἐλάσσονος γένους, δηλαδὴ ὁ φθόγγος ὁ σχηματίζων τὸ διὰ τριῶν τοῦ τονικοῦ ἐλαττοῦται, καὶ οὕτω καθίσταται τοῦτο διὰ τριῶν τοῦ ἐλάσσονος γένους, τὸ δὲ διὰ πέντε μένει ἀκριβές.

Π.Χ.

Τρεῖς ἔντελεις συμφωνίαι τοῦ ἐλάσσονος γένους παράγουσι, Do ἐλάσσονος γένους.

Συμφωνίαι ἔντελεις ἐλάσσονος γένους.

Ἡ φύσις τοῦ τρίτου διαστήματος ὡς πρὸς τὰ τονικά φθογγόσημα προσδιορίζει τὸ εἶδος τοῦ ἐλάσσονος γένους, τὰ δὲ φθογγόσημα τὰ παράγοντα τὸ τρίτον διάστημα ὀνομάζονται χαρακτηριστικά, παραδείγ. χάριν.

Ἐλάσσον γένος

Τόνοι: DO χαρακτ. φθ. τονικόν

ἐλάσσονος γένους παράγεται κανονικῶς ἐκ τοῦ κυρίως τόνου καὶ εἶνε ἔντελως διατονικὴ. Σημειοῦμεν δὲ μόνον ὅτι σχηματίζεται ἀκριβῶς διὰ τῶν αὐτῶν φθόγγων, ὅτινες εἰς τὸ εἶδος τοῦ μείζονος γένους παράγουσιν ἄλλην τινα κλίμακα (mi ♯ τοῦ μείζονος γένους, ὡς μᾶς δεικνύσι τὸ κάτωθεν παράδειγμα).

Κλίμαξ τοῦ Do ἐλάσσονος γένους

Κλίμαξ τοῦ Mi μείζ. γένους

Ἡ διπλῆ αὕτη μορφή τῶν αὐτῶν φθόγγων κάμνει ἐνίοτε ἀμφίβολον τὸ τονικόν· τότε εἶνε ἀνάγκη νὰ ἔχωμεν ἰδιαίτερον τι γνώρισμα.

Διὰ τοῦτο ἐπενόησαν νὰ προσθέσωσιν ἄλλοι-ωσιν τινα ἀνιούσαν εἰς τὸ ἑβδομον διάστημα τῆς κλίμακος τοῦ ἐλάσσονος γένους. Ἐκ ταύτης ἡ διαφορὰ καθίσταται ἐπαισθητὴ καὶ λαμβάνει τὸ ὄνομα αἰσθητῶν φθογγόσημον.

(Ἔπεται συνέχεια)

ΠΑΙΓΝΙΑ ΣΥΝΑΝΑΣΤΡΟΦΩΝ

ΠΡΟΧΕΙΡΟΝ ΧΕΙΜΕΡΙΝΟΝ ΠΑΙΓΝΙΟΝ ΕΠΙ ΤΡΑΠΕΖΗΣ

Λαμβάνετε δύο φύλλα αγράφου χάρτου, ἐν ὁ-
πτετε κατὰ λωρίδας καὶ εἶτα συγκολλᾶτε ταύτας,
οὕτως ὥστε ν' ἀποτελέσωσι μίαν μεγάλην λωρίδα,
μεγάλου μήκους. Ἀφοῦ δὲ καθήσωσι πάντες περίξ
τῆς τραπέζης, γράφετε πρῶτος μίαν οἰανδήποτε ἐρώ-
τησιν ἐπὶ τῆς ἀρχῆς τῆς χαρτίνης λωρίδος σας καὶ
ἀμέσως τότε διπλόνετε τὸ γραφέν μέρος διὰ νὰ μὴ
τὸ ἴδῃ ὁ παρακαθήμενός σας, ὅστις ὀφείλει νὰ γράψῃ
καὶ αὐτὸς μίαν ἀπάντησιν ἐπὶ τῆς συνεχείας τοῦ
χάρτου χωρὶς νὰ γνωρίζῃ τί ἡμεῖς ἐγράφατε. Εἶτα
διπλόνει καὶ αὐτὸς τὸ γραφέν μέρος καὶ δίδει τὴν
ταινίαν εἰς τὸν παρακαθήμενόν του διὰ νὰ γράψῃ
καὶ αὐτὸς μίαν ἐρώτησιν τότε.

Δηλαδή πάντες ὀφείλουσι νὰ γράψωσι κατὰ σει-
ρὰν μίαν ἐρώτησιν εἶτε μίαν ἀπάντησιν, ὡς εἶναι ἡ
σειρά, φροντίζων, ἕκαστος νὰ διπλόνῃ τὸ γραφέν
μέρος του, χωρὶς νὰ λαμβάνῃ γνώσιν ὁ παρακαθί-
μενός του, τί ἐγράψεν.

Ἀφοῦ οὕτω πάντες γράψωσι λαμβάνει τότε ὁ ἐκ-
τελῶν τὸ παίγνιον τὴν ταινίαν, ἣν ἐκτυλίσει καὶ
ἀναγινώσκει ἀπ' ἀρχῆς, ὡς ἐγράφησαν, κατὰ σειρὰν
τὰς ἐρωτήσεις μετα τῶν ἀπαντήσεων των καὶ πολ-
λάκις τόσοι ἀλλόκοτοι καὶ ἀστεῖαι τυγχάνουσι
αὐταί, ὥστε προκαλοῦσιν ἰζηρούς γέλωτας τῶν παρ-
εστῶτων.

ΔΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟΣ ΤΗΛΕΓΡΑΦΟΣ

ΔΙΕΥ ΣΥΡΜΑΤΟΣ ΔΙΑ ΜΑΝΔΗΛΙΟΥ

Διὰ τῆς διαλέκτου τοῦ μανδηλίου δύναται τις νὰ
συνεννοηθῇ καλεῖτερον καὶ ἀσφαλέτερον ἢ διὰ τοῦ
τηλεγράφου Μαρκόνη καὶ ἰδοῦ πῶς :

Κίνησις διὰ τοῦ μανδηλίου.

Πρὸς τὰ δεξιὰ	σημαίνει	Σὲ θέλω
Πρὸς τ' ἀριστερὰ	•	Σὲ μισῶ
Πρὸς τὰ ἔμπροσ	•	Χαίρε
Πρὸς τὰ ἄνω	»	Εἰς τὸ ἐπαινεῖν
Πρὸς τὰ κάτω	•	Ἐφωρόημεν
Ἐπανειλημμένως	•	Καλὸν κατεῦδδιον
Πρὸς τὰ ἄριστον	•	Ἀπολοῦθε με
Ἐν τῷ θυλακίῳ	•	Ἀδιαφορῶ
Πρὸς τὸ μέτωπον	•	Πρόσεχε
Πρὸς τὸ δεξιὸν οὖς	•	Ἔχω ἐπιστολήν
Πρὸς τὸ ἀριστερὸν	•	Γράψε μου
Πρὸς τὸν δεξιὸν ὀφθαλμὸν	»	Μὰς παρατηροῦν
Πρὸς τὸν ἀριστερὸν	•	Ἀπαμκρύνθητι
Εἰς τὸ στόμα	•	Θέλω νὰ σοὶ ὁμιλήσω
Εἰς τὴν ρίνα	»	Νοσταλγία
Περικλάσμα ἐντὸς τῆς χειρὸς	•	Θυμὸν
Ἀπὸ τῆς μᾶς χειρὸς εἰς τὴν ἄλλην	•	Ἀνυπομονησίαν
Πέρα τοῦ λατροῦ	»	Ἐχεμύθειαν
Ἀπορίκη τοῦ μανδηλίου	•	Διάρρηξις σχέσεων

ΡΕΥΣΤΟΙ ΓΕΩΡΓΙΚΟΙ ΣΑΠΩΝΕΣ

ΤΟΥ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΟΣ ΒΑΛΜΕ

Σάπωνες πετρελαίου νικοτίνης, νικοτίνης πε-
πικνωμένης, πετρελαίου, πυρέθρου, δυνατοῦ ἐλαίου
τοῦ λιθάνθρακος, φενελαίου καὶ συνήθεις ρητινώ-
δεις.

Ἐταίρετοι δι' ἀσθενείας φυτῶν καὶ δι' ἀμπελῶν
καὶ καρποφόρων δένδρων, δι' ἀσθενείας ζώων (ψυ-
ρίσεις) κλπ.

Πληροφορίαι στέλλονται τῷ αἰτοῦντι.

Ἀπευθυντέον Διεύθυνσιν «Φύσεως».

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Ὁ ἀποστείλας τὰς περισσότεράς πνευματικὰς ἀσκή-
σεις κατὰ τὸ τέλος τοῦ βιβλίου λαμβάνει ἕνα τόμον τῆς
«Φύσεως».

Ἐπίσης καὶ ὁ ἔχων τὰς περισσότεράς λέσει.

1ον Αἰνίγμα

Εὐωδιάζον τι ἄνθος εἶμαι.
τὴν ἐρημίαν πάντα ζητῶ
εἰς τὰ κρυστάλλινα ὕδατα κείμαι
καὶ τὴν μορφήν μου παρατηρῶ.

Τὴν κεφαλὴν μου ἂν ἀποκόψῃς
Δὲν ἀποθνήσκω, ἀκόμη ζῶ
Δὲν κάμνω ἄνθη καὶ μὴ μὲ κόψῃς
Τοὺς τοίχους μόνον, αὐτοὺς κοσμῶ.

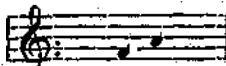
2ον Αἰνίγμα

Νὰ εὑρῆτε σειρὰν ὁρέων τῆς Εὐρώπης ἐκ
τῶν γραμμάτων τῶν ὁποίων νὰ ἐξάγεται ἡ:
Πεῖνα.

3ον Γρίφος

Τὸ πρ ἔ ρ ε Νο πρ Μ Θ ε ὑς

4ον Γρίφος

Ἡ κρᾶει νέα σθένεα.

Κισσὸς

ΔΗΛΩΣΕΙΣ "ΦΥΣΕΩΣ,"

Ἡ διεύθυνσις τῆς «Φύσεως» εἰδοποιεῖ τοὺς
συνδρομητὰς αὐτῆς, ὅτι ἀναλαμβάνει ἀνευ
ἀμοιβῆς τὴν ἐκτέλεσιν οἰασδήποτε παραγγε-
λίας των, δίδει πληροφορίας δι' οἰανδήποτε
αἰτησίαν καὶ διὰ τῆς ἀλληλογραφίας ἀπαντᾷ εἰς
τοὺς συνδρομητὰς ἐπὶ οἰασδήποτε ἀπορίας των
ἐπιστημονικῆς κτλ.

Ἐπίσης οἱ κ. κ. συνδρομηταὶ ἡμῶν εἰδοποιούνται
δι' ἀπὸ τοῦδε εἰς τὰς μὴ χρυσοῦσας ἐκτενοὺς ἀ-
παντήσεως ἐπιστολάς των, θὰ ἀπαντῶμεν διὰ τῆς
ἀλληλογραφίας πάντοτε.

Οἱ ἐπιθυμοῦντες συνδρομηταὶ νὰ δημοσιεύ-
σωσιν ἔργα των, ὀφείλουσιν νὰ στέλλωσι τὰ χει-
ρόγραφα καθαρογεγραμμένα καὶ μόνον ἀπὸ τὸ ἐν
μέρος τοῦ χάρτου.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΦΥΣΕΩΣ,"

Κ. Φ. Βά ρ ν α ν. Δελτάριον ἐλήφθη. Λυπούμεθα
διὰ γραφόμενά σας. Βιβλίον ἐπέστειλαμεν προχθές κ.
Κ. Α. — Γ. Π. Πά τ ρ α ς. Δελτάριον ἐλήφθη. Ἐχει
καλῶς, ἀναμένομεν, ὡς γράφετε. — Δ. Κ. Γ α σ τ ο ῦ
ν η ν. Ἐπιστολὴ καὶ συνδρομὴ ἐλήφθη. Εἰς φίλους
ἐγράψαμεν. Συνεννοηθεῖτε, παρακαλοῦμεν. — Κ. Γ.
Π ε τ ρ ο ὑ π ο λ ι ν. Δελτάριον ἐλήφθη. Ἀναμένομεν
συντόμῳ: ἔμβαμά σας. — Ν. Θ. Σ φ ᾶ ξ. Ἀπηντή-
σαμεν εἰς γραφόμενά σας καὶ ἀναμένομεν νεωτέραν
σας. — Π. Ο. Ἀ λ ι β ἔ ρ ι ο ν. Συνδρομὴ ἐλήφθη. Εὐ-
χαριστοῦμεν. — Δ. Σ Γ α σ τ ο ῦ ν η ν. Ἐχει καλῶς,
εὐχόμεθα ἐπιτυχίαν καὶ ἀναμένομεν, ὡς γράφετε.
— Μ. Α. Θ ε σ σ α λ ο ν ι κ η ν. Λυπούμεθα διὰ γρα-
φόμενά σας. Ταχυδρομικῶς γράφομεν ἐκτενῶς. — Κ.
Δ. Π ι τ ἔ σ τ ι ο ν. Ἐχει καλῶς, θὰ φροντίσωμεν. —
Κ. Χ. Κ. Π ᾶ τ ρ α ς. Ἐλήφθησαν. Ἐχει καλῶς.
Ἐσυχεῖτε. — Χ. Γ. Ὁ δ ο β ἔ σ τ ι ο ν. Ἐπιστολὴ
μετὰ περιεχομένων ἐλήφθη. — Α. Κ. Γ α ρ ε - Τ ο ν η.
— Ἐπιστολὴ ἐλήφθη. Ἐχει καλῶς. Γράφομεν. — Χ.
Ο. Κ ᾶ ἔ ρ ο ν. Ἐγράψαμεν καὶ θὰ σὰς γράψωμεν ἐκ
νέου.

καὶ εἰς ἄλλους, ἀποθανθεὶς πρῶτον πρὸς τὸν φίλον αὐτοῦ κόμπτα δ' Οὐρσχε, ὅστις ὁμοίως τὴν ζωὴν αὐτοῦ εἶχεν ἀφιερῶσαι τῇ μαγείᾳ καὶ τῷ πνευματισμῷ. Μετὰ δὲ ἐξ συνεδριάσεως, ἤτοι τῇ 16ῃ Αὐγούστου 1856, τῇ ἐνδεκάτῃ ὥρᾳ τῆς ἑσπέρας καὶ ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ βαρῶνου, κατὰ πρῶτην φοράν ὁ κόμπς δ' Οὐρσχε εἶδε τὸ θαυμάσιον φαινόμενον τῆς γραφῆς. Ἀλλὰ θέλων νὰ ἐξακριβώσῃ, ἀν τὰ γράμματα ταῦτα προήρχοντο ἐκ τῆς ἐνεργείας δαίμονος ἢ καλοῦ πνεύματος, ἔθεσε πλησίον ἑτέρου λευκοῦ χάρτου ἀντίγραφον τοῦ περιφίμου ἐδαφίου τῆς γραφῆς τοῦ ἀποστόλου Ἀγ. Ἰωάννου, τὸ ἀφορῶν ἀκριβῶς εἰς τὴν διάκρισιν τῶν καλῶν πνευμάτων καὶ ἔχον οὕτως: « Ἐν τούτῳ γνωρίσατε τὸ πνεῦμα τοῦ Θεοῦ· πᾶν πνεῦμα, ὃ ὁμολογεῖ, Ἰησοῦν Χριστὸν ἐν σαρκὶ ἐληληθότα ἐκ τοῦ Θεοῦ ἔστι ». Μετὰ παρέλευσιν δὲ δέκα λεπτῶν συμπαιθτικόν τι πνεῦμα, οὐτινος ὁ βαρῶνος ἀνεγνώρισε τὸν χαρακτῆρα καὶ τὴν ὑπογραφήν, ἔγραψεν ἀπ' εὐθείας καὶ παρουσία τοῦ κόμπτος δ' Οὐρσχε τὴν ἀκόλουθον ἀπάντησιν, « Ὁ μ ο λ ο γ ῶ Χριστὸν ἐν σαρκί ».

Τὸ Πνεῦμα ἄρα ἐδέχθη μετὰ πάσης ἐλευθερίας τὴν ἐρώτησιν καθ' ἣν, δυνάμεθα μόνον, κατὰ τὸν ἀπόστολον Ἅγιον Ἰωάννην, νὰ διακρίνωμεν τὰ καλὰ πνεύματα. Τὰ φαινόμενον δὲ τοῦτο βεβαίως ἀντικρούει τοὺς ὀρθοδόξους ἡμῶν δαιμονοφύλους, οἵτινες μόνον εἰς τὰ δαιμονιακά θαύματα δίδουσι πίστιν.

Ἐκτοτε ὁ κόμπς δ' Οὐρσχε πλέον ἢ τεσσαρακοτῆρας εἶδε τὸ θαυμάσιον φαινόμενον τῆς ἀπ' εὐθείας γραφῆς. ὅτε μὲν ἐν τῇ οἰκίᾳ του, ὅτε δὲ ἐν τῇ τοῦ βαρῶνου καὶ εἴτα ἐν τῷ Λούβρω, ἐν τῇ μητροπόλει τοῦ Ἁγίου Διονυσίου, ἐν τῷ ναῷ τοῦ Ἁγίου Στεφάνου, ἐπὶ τῆς σαρκοφάγου τῆς Ἁγίας Γενοβέφας καὶ ἐπὶ τῶν κειμένων κάτωθι τῶν μνημείων τοῦ Πασχάλ καὶ τοῦ Ρακίνα βάρθρων, ἐν τῷ νεκροταφείῳ τῆς Μοντμάρτης, ἐν Βερσαλλίαις, Σαιν-Κλοῦ κτλ.

Βραδύτερον ὁ κόμπς δ' Οὐρσχε ἀπλάουσε καὶ ἀνευ τῆς βοηθείας τοῦ βαρῶνου διαφόρους γραφὰς τῶν πνευμάτων, ἐξ ὧν μία προήρχετο ἐκ τῆς μητρὸς του, ἀποθανούσης πρὸ εἰκοσαετίας.

(Ἐπεταὶ συνέχεια)

ΦΡ. ΠΡΑΝΤΕΖΗΣ

ΤΟ ΣΟΥΔΑΡΙΟΝ ΗΤΟΙ Η ΑΓΙΑ ΘΘΝΗ

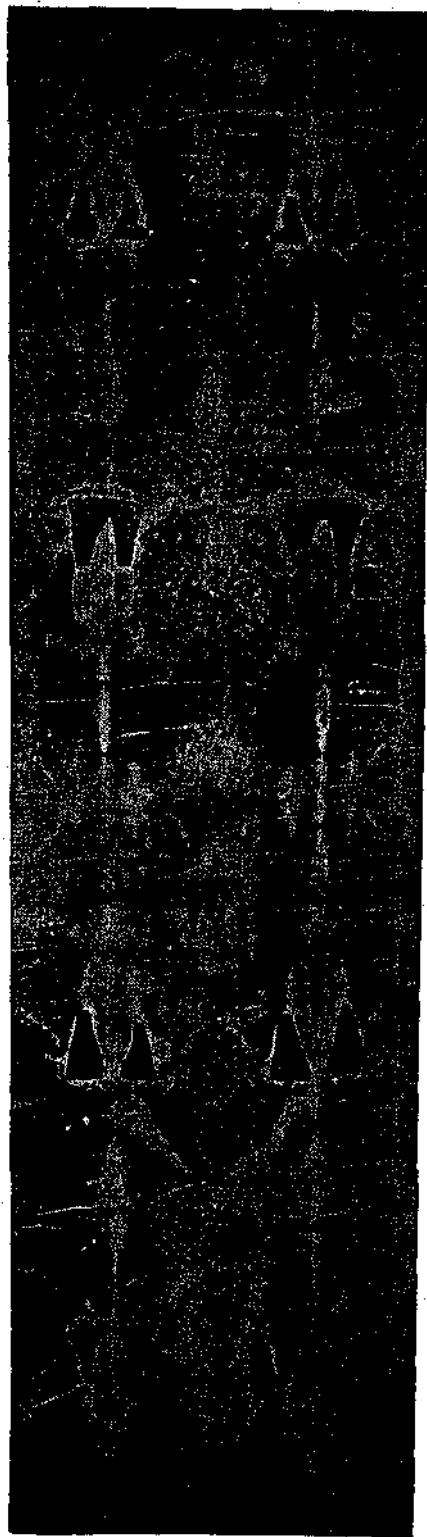
ΕΠΙ τῆς ἁγίας ὀθόνης τοῦ Τουρίνου ἧτις ἐγένετο ἀφόρμη πολλῆς συζητήσεως ἐκ μέρους τῶν ἀρμοδίων· καὶ οἱ ἡμέτεροι ἀναγνώσται ἀρκετὰ ἤδη θ' ἀνέγνωσαν ἐν ταῖς ἐφημερίαις ὑπὲρ καὶ ἐν τῶν μὲν ὑποστηρίζόντων, ὅτι εἶναι αὕτη αὕτη ἡ ἁγία ὀθόνη, δι' ἧς περιεβλήθη ὁ Ἰησοῦς

Χριστὸς μετὰ θάνατον, ἀφοῦ ἐπιστημονικῶς καὶ χημικῶς ἀποδεικνύεται, ὅτι αὕτη δὲν εἶναι ἔργον τεχνητόν· τῶν δὲ, ὅτι ἐλλειπόντων ἐπαρκῶν ἱστορικῶν καὶ χρονολογικῶν ἀποδείξεων, δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἦναι ἀποτύπωμα τοῦ θείου Λυτρωτοῦ, δημοσιεύομεν ἐπὶ τῇ περιστάσει ταύτῃ, τὴν γενομένην συνομιλίαν μεταξὺ τοῦ ἐν Τουρίνω ἀνταποκριτοῦ τοῦ «Figaro» καὶ τοῦ καρδινάλιου Richelmy, ἐν ἧ ὁ τελευταῖος οὗτος, σοφὸς κληρικός, ἐπιμένει φρονῶν προσωπικῶς εἰς τὴν ἀσθεντικότητα τῆς ἁγίας ταύτης ὀθόνης, ἧς αἱ φωτογραφικαὶ ἀνατυπώσεις προεκάλεσαν, ὡς γνωστόν, ἐν τῷ ἐπιστημονικῷ κόσμῳ ὡς καὶ τῷ θρησκευτικῷ, ἀληθῆ μὲν, ἀλλὰ καὶ βαθεῖαν καταπλήξιν.

«—Πρὸ παντός, ἐδήλωσεν ὁ διάσημος καρδινάλιος, πρέπει καλῶς νὰ ἐννοηθῇ, ὅτι πᾶς τις δύναται ἐλευθέρως νὰ ἐκφέρῃ γνώμην περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου, καθόσον δὲν πρόκειται περὶ ζητήματος πίστεως· δύναται τις δὲ νὰ ἦ τέλειος καθολικός καὶ νὰ μὴ πιστεύῃ εἰς τὴν ἀσθεντικότητα τῆς ἁγίας ὀθόνης τοῦ Τουρίνου.

Τὸ κατ' ἐμέ, ἐγὼ πιστεύω εἰς ταύτην, διότι ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς, ἐν πρώτοις, ἠδύνατο κάλλιστα νὰ παραγάγῃ γεγονός τι ἐπὶ ὀθόνης καὶ ν' ἀποτύπωσῃ τὰ ἴδια αὐτοῦ χαρακτηριστικά, ἔστω καὶ ἐναντίον τῆς γνωστῆς ἡμῖν τάξεως τῶν φυσικῶν νόμων. Ἀλλὰ, τὴν ὑπόθεσιν ταύτην τίθημι κατὰ μέρος καὶ ἐρχομαι εἰς τὴν οὐσιαστικὴν ἀπόδειξιν τοῦ θεματος.

Παρατηρήσατε καλῶς, Κύριε, τὰ δύο λευκὰ δοκίμια ἐκ τῆς ἁγίας ὀθόνης, τὸ ἐν εἶναι ἀρνητικόν, τὸ ἄλλο θετικόν. Καὶ δὲν θεωρεῖτε πολὺ παρόδοξον, ὅτι ἀνακαλύπτετε ἀπείρως πλείστας λεπτομερείας καὶ εὐκρίνειαν ἐπὶ τοῦ ἀρνητικοῦ ἢ ἐπὶ τοῦ θετικοῦ; Καὶ ἐν τούτοις παρατηροῦντες τὴν ἁγίαν ὀθόνην διὰ γυμνοῦ ὀφθαλμοῦ, δὲν βλέπετε ἢ τὸ θετικὸν μέρος ἀνευ πολλῶν λεπτομερειῶν. Εἰς τί λοιπὸν πρέπει ν' ἀποδώσωμεν τὴν ἀκ-

Ἡ ἐν Τουρίνω ἁγία Ὀθόνη.

ριδῆ καὶ λεπτομερῆ εἰκόνα ταύτην τοῦ Χριστοῦ, εἰμι εἰς τὸ ληφθῆν ὑπὸ τῆς φωτογραφίας δοκίμιον;

Χωρὶς ν' ἀνατρέξωμεν εἰς τοὺς ἀρχαιοτάτους χρόνους, ἔχομεν τὸ ἐν Τουρίνω πο-

λύτιμον τοῦτο λείψανον, κομισθὲν ὑπὸ τοῦ δουκὸς Ἐμμανουὴλ Φιλιμπέρτ, τῆ 14 Σεπτεμβρίου 1578, ἤτοι πρὸ 324 χρόνων καὶ ἐπιμελῶς φυλασσόμενον ἐν κιβωτίῳ. Εὐτυχῶς δὲ οὐδεμίαν οὐδαμοῦ ὑπέστη ἀλλοίωσιν.

Ὡστε ποῦ λογικῶς στηριζόμενοι δυνάμεθα νὰ εἰπώμεν ὅτι τὰ ἐπ' αὐτοῦ ἀποτυπώματα, δὲν προέρχονται ἐκ τοῦ αἵματος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἀλλ' ὅτι εἶναι ἀπέρροια ζωγραφικῆς τέχνης, γενομένης διὰ βείου σήματος ἢ ἄλλης οὐσίας; Εἶναι ἄλλως τε πανθομολογούμενον, ὅτι κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, οὐδαμοῦ ὑπῆρχεν ἡ φωτογραφία. οὔτε ἡ ἐλαχίστη περί ταύτης ὑπόνοια ἐπεκράτει.

Ποῖός λοιπὸν εἶναι ὁ ἀξιοθαύμαστος καὶ ἀσύγκριτος καλλιτέχνης, ὅστις ἐξεπόνθη ἐπὶ τῆς ὀθόνης εἰκόνα τοιαύτην. ἥτις παρουσιάζει μὲν τῷ γυμνῷ ὀφθαλμῷ σκιάς σκοτεινάς καὶ ἐνίοτε ἀμόρφους λεπτομερείας δὲ τοσοῦτον ἐκτάκτους τῇ φωτογραφίᾳ; Ὁ ζωγράφος θὰ ἐξεπῶνει ἀπάσας τὰς λεπτομερείας ἐπὶ τοῦ ὑφάσματος, οὕτως ὥστε ὁ ἀνθρώπινος ὀφθαλμὸς νὰ δύναιτο ν' ἀνευρίοικη εἰκόνα σχηματισθεῖσαν ἤδη. Ἀλλὰ καλλιτέχνης τοιοῦτος, ὅστις νὰ ἐγνώριζε τότε ἢ νὰ εἶχε τὴν ἰδιοφυΐαν νὰ γνωρίζῃ τί μετὰ τοσαῦτα ἔτη ἡ φωτογραφικὴ τέχνη θ' ἀπεκάλυπτε καὶ ὅστις νὰ ἐσοχημάτιζε πρὸ τοσοῦτου χρόνου ἔργον πλησιότιον τῷ ἀρνητικῷ τῆς φωτογραφίας, μὰ τὴν ἀλήθειαν, ὁ ἀνθρώπος οὗτος θὰ ἦτο ὑπερτάτης εὐφυΐας ἀποκύημα. οὔτινος τὸ ὄνομα θὰ μετεβιδάζετο μετ' εὐλαβίας καὶ σεβασμοῦ ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεάν.

Ἐγὼ νομίζω, ὡς καὶ πᾶς ἐχεφρόνως καὶ ἀμερολήπτως οκεπτόμενος, ὅτι τοῦτο εἶναι ἀδύνατον καὶ εἰμαι εὐχαριστημένος, ὅτι καὶ ἡ νεώτερα ἐπιστήμη ἐπιρρωνύει τὰς πεποιθήσεις μας.

Θὰ ἠδυνάμην καὶ πολλὰ ἄλλα νὰ προσθέσω, ἀλλὰ περιορίζομαι εἰς μίαν μόνην παρατήρησιν.

Παρατήρησατε τὰ ἴχνη τῶν ἡλῶν τῆς σταυρώσεως. Οἱ ἡλιοὶ ἔχουσι καρφωθῆ οὐχὶ ἐπὶ τῆς παλάμης τῆς χειρός, ἀλλὰ ἐπὶ τοῦ πήχεως, ὅπου ἐνοῦται ἡ χεὶρ μετὰ τῆς ὠλένης.

«Τὸ γεγονός τοῦτο εἶχε παρέλθει ἀπαρατήρητον ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον, καθόσον, ἐάν παρατήρησητε ὅλας τὰς εἰκόνας τῶν σταυρώσεων, θὰ ἴδητε, ὅτι ἐφ' ὅλων τῶν ὑπαρχουσῶν τοιούτων ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τοῦ χριστιανισμοῦ, ἅπαντες οἱ ἐσταυρωμένοι παριστάνουν τὸν Χριστὸν ἐπὶ τοῦ σταυροῦ ἠλωμένον με τοὺς ἡλούς προσηλωμένους ἐπὶ τῆς παλάμης τῆς χειρός. Ὅθεν, ἐάν ἡ ἁγία ὀθόνη ἦτον ἔργον ζωγράφου, δύναιτο τις νὰ παραδεχθῆ, ὅτι οὗτος θὰ μετέτρεπεν αἰφνιδίως τὴν παράδοσιν; Βεβαίως οὐχί, διότι καὶ οὗτος θὰ

ἐτοποθετεῖ τοὺς ἡλούς ἐν τῇ παλάμῃ τῆς χειρός, παρακολουθῶν τὴν παράδοσιν, ὅπως πάντες οἱ ἄλλοι· οὐδέποτε δὲ θὰ συνελάμβανε τὴν αὐθαίρετον ἰδέαν τῆς ἀποκαταστάσεως τοσοῦτον αἰῶνων ἐσφαλμένης παραδόσεως. Καὶ ἀκριβῶς ἐρχεται ἤδη τοῦτ' αὐτὸ τὸ σουνδαρίον, ἡ ἁγία ὀθόνη, νὰ ἐπανορθώσῃ τὴν πλάνην καὶ εὐτυχῶς οὐδὲν λογικώτερον τοῦτου, καθόσον οἱ ἡλιοὶ, ἐάν ἐνεπηγνύοντο ἐπὶ τῆς παλάμης, δὲν θὰ εὐρισκόν τὴν ἀπαιτούμενην ἀντίστασιν μεταξύ τῶν δακτύλων, ὅπως βαστάξωσι τὸ κρεμάμενον σῶμα τοῦ Ἰησοῦ· ἐνῶ τούναντιον, ἐμπεγνυομένων τῶν ἡλῶν ἀνωθι τοῦ πήχεως, εὐρισκούς τὴν ἀντίστασιν πάντων τῶν ὀστέων, ὡς καὶ πάντων τῶν

νεύρων τῆς χειρός καὶ τοῦ καρποῦ. Τὸ γεγονός δὲ τοῦτο εἶναι ἰσχυρὰ ἀπόδειξις, ὅτι δὲν εὐρισκόμεθα ἀπέναντι ἔργου τέχνης.

Ἡ αὕτη παρατήρησις δύναιτο νὰ γίνῃ καὶ διὰ τὸν λογιχομόν, ὃν ὁ Σωτὴρ ἐδεχθῆ καὶ ὃν οἱ ζωγράφοι καὶ γλύπται τοποθετοῦσιν ἀριστερόθεν, πρὸς τὸ μέρος τῆς καρδίας, ἐνῶ ἐπὶ τῆς ἁγίας ὀθόνης, τούναντιον, ἡ πληγὴ ὑπάρχει φυσικῶς πρὸς τὴν δεξιάν πλευράν· ὁ δὲ ζωγράφος οὐδ' αὐτὴν τὴν περίστασιν δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ προῖδῃ καὶ θὰ ἠκολούθει τὴν παράδοσιν. Ἄλλως τε, πῶς αὐτὸς θὰ ἐβεβαίωτο, ὅτι ἀνακριβῶς ἡ παράδοσις μέχρι τοῦδε ἐφθέγγετο;

Φ. Π.

ΤΟ ΜΟΝΤΕ ΚΑΡΛΟ

Ο Μόναχον εἶναι μικρὰ ἀνεξάρτητος ἡγεμονία, ἐπὶ τῆς λιγυστικῆς παραλίας τῆς Μεσογείου, περιβαλλομένη ὑπὸ τοῦ γαλλικοῦ νομοῦ τῶν Παραθαλασσίων Ἀλπεων. Ἔχει περὶ τὰς 14 χιλ. κατοίκους καὶ εἶναι ἀπόλυτος κληρονομικὴ μοναρχία. Ὁ δὲ ἡγεμὼν ἔχει περὶ ἑαυτὸν συμβούλιον ἐκ πέντε μελῶν καὶ γεν. διοικήτην. Ἡ πόλις Μόναχον κεῖται οὐ μα-

κρὰν τῆς Νικαίας, ἐπὶ προβολῆς τῆς ἀκτῆς, ἐν μέσῳ σφριγώσεως χλωρίδος, ἔχει 3300 κατ' ὠραιότατον ἀνάκτορον, μητρόπολιν, περιπάτους, θαλάσσια λουτρά, κήπους κτλ. Εἰς τὸ πριγκιπάτον ἀνήκει καὶ τὸ πρὸς ἀνατολὰς κείμενον Μόντε-Κάρλο, περιβόητον καταστάν δια τὸ ἐκεῖ ἔθρυμα τῶν τυχερῶν παιγνιδίων.

Ἐν τῇ ἀρχαιοτάτῃ ἦτο ἀποικία τῶν Φωκαίων καὶ ὠνομάζετο λιμὴν τοῦ Μονοίκου Ἡρακλέους, ἐκ τοῦ ὀνόματος τοῦ ναοῦ, τοῦ ἐγεθέντος πρὸς τιμὴν τοῦ Ἡρακλέους, μετὰ τὴν καταστροφὴν τοῦ οἴου ἀπέμεινε ἡ λέξις Μονοίκος, ἣτις σὺν τῷ χρόνῳ παρεφθάρη εἰς Μονακό.

Τὸ κρατίδιον λοιπὸν τοῦτο διαμερίζεται εἰς δύο μέρη, εἰς τὸ Μονακό, ἔθθα καὶ τὸ ἡγεμονικὸν ἀνάκτορον εὐρισκεται καὶ ἡ κυβερνητικὴ ἐδρεὺς καὶ εἰς τὸ Μόντε-Κάρλο, ὅπου ἕτερον ἀνάκτορον, μεγαλοπρεπέστερον τοῦ πρώτου ἔχει ἐγεθῆ, τὸ περιφημον καὶ μοναδικὸν ἀνά τὴν ὑψηλίαν Καζίνο, ὁ παγκόσμιος αὐτὸς Ναὸς τῆς Τύχης, διὰ τὴν ἀνεγέρσιν τοῦ οἴου ἐλόκληρος ἡ ἀνθρωπότης κατέθηκεν τὸν ὄβολόν της· καὶ ὄντως ἐάν ὑπάρχῃ ἐν τῇ ἀνθρωπότητι μνημεῖον, τὸ ὁποῖον ἀναλώμασιν ὅλων τῶν λαῶν τῆς γῆς ἔχει ἐγεθῆ, τὸ μνημεῖον τοῦτο εἶνε βεβαίως τὸ Καζίνο τοῦ Μόντε-Κάρλο, ἐπομένως δύναιτο τις νὰ φαντασθῆ τὴν πολυτέλειαν καὶ τὴν μεγαλοπρέπειαν αὐτοῦ.

Τὸ ὄλον κτίριον παρουσιάζει τὸ θέαμα μαγευτικοῦ ἀνακτόρου τῶν Ἰνδιῶν. Ἡ κυρία πρόσοψις αὐτοῦ εὐρισκεται πρὸς τὸ μέρος τῆς θαλάσσης καὶ ἐκτείνεται εἰς μῆκος 60 μέτρων, τρεῖς μεγάλαι ἀψίδες ὑπερκείμεναι ἢ μία τῆς ἄλλης, ἐν σχήματι ὀφθαλμοῦ βοῦς, ἀποτελοῦσιν αὐτὴν, ἐκατέρωθεν δὲ ὑψοῦνται δύο περικομφεῖς πύργοι θαλωτοί, περιέργως κεκοσμημένοι, κατὰ τὸν ἀνατολικὸν ρυθμόν.

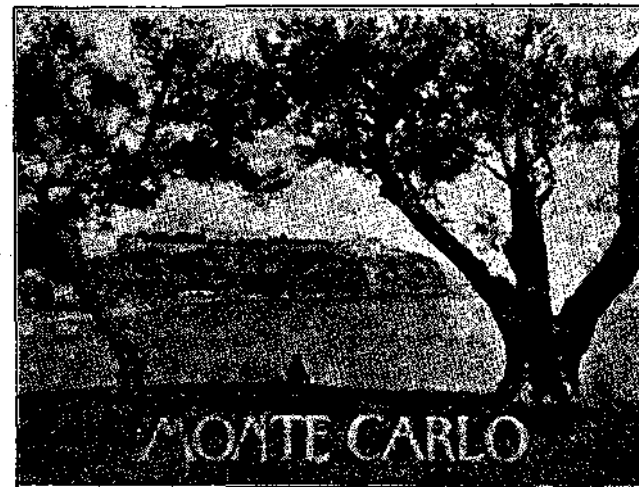
Αἱ δύο πλευραὶ τῆς προσόψεως κοσμοῦνται ὑπὸ συμπλέγματος ἀγαλμάτων, παριστόντων τοῦ μὲν πρὸς τὰ δεξιά τὴν «Μουσικὴν», τοῦ δὲ πρὸς τὰ ἀριστερά, τὸν «Χορὸν». Ἡ κυρία ὁμοῦ εἰσοδὸς τοῦ εἶνε ἐκ τῶν

ὀπισθεν καὶ μόλις εἰσέλθῃ τις εὐρίσκειται ἐντὸς μεγαλοπρεποῦς περιστυλίου ἡ Ἀτρίου, ὡς τὸ ὀνομάζουσι.

Τὸ περιστύλιον τοῦτο, ὅπερ χρησιμεύει καὶ ὡς κεντρικόν, εἶνε τὸ παγκόσμιον κέντρον ὅλων τῶν λαῶν τῆς γῆς· εἶνε μία ἀληθὴς Βαβυλωνία, ἐν ἧ ἀκούει τις ὅλας τὰς γλώσσας καὶ βλέπει ἀνθρώπους πάσης ἐθνικότητος· καὶ φύλης. Πόσοι εἰστεμμένοι κεφαλαὶ δὲν τὸ ἐτίμησαν διὰ τῆς παρουσίας των καὶ πόσοι ἑκατομμυριοῦχοι δὲν διήλθον δι'

αὐτοῦ, διὰ νὰ ἐλαφρύνωσι κατὰ τι τὰ βαλάντιά των.

Τρεῖς θύραι πρὸς τὰ ἀριστερά, χρησιμεύουσιν ὡς εἰσοδοὶ εἰς τὰς αἰθούσας τοῦ παιγνιδίου, τέσσαρας τὸν ἀριθμόν, συνεχόμενας πρὸς ἀλλήλας. Ὅποιός πλοῦτος καὶ πολυτέλεια! Οἱ διασημότεροι τῶν ἀρχιτεκτόνων, ὁ Smith, ὁ Garnier, οἱ περιφημότεροι τῶν ζωγράφων, ὁ Hodabert, Monginot, C. Boulanger, ὁ Stik κ.λ.π. ἐκλήθησαν διὰ νὰ σχεδιάσωσι καὶ κοσμήσωσι τὰς αἰθούσας ταύτας. Ὅ,τι ἔχει νὰ ἐπιδειχθῆ εἰς πλοῦτον καὶ εἰς κάλλος, εὐρίσκει τις ἐν αὐταῖς. Πινακοθήκη ἐλόκληρος ἐξ ἔργων τῶν διασημότερων ζωγράφων κοσμεῖ τὰς αἰθούσας ταύτας, ἀνάγλυφα δὲ διαφόρων παραστάσεων στολίζουσι τὰ τοιχώματα καὶ τὴν ὀροφήν. Ἡ διακόσμησις ἐν τῷ συνόλῳ αὐτῆς μὲ

ελαφρούς χρωματισμούς μη παρουσιάζοντας αποτόμους αντιθέσεις ευχαριστεί την όρασιν, οι δε εικασίες στόλοι εξ' αληθούς δυνχοι; επί των οποίων στηρίζεται η όροφή προξενούσι μεγαλοπρεπή έντύπωσιν.

Καί όμως αι ώραι αι αιταί και μεγαλοπρεπή; αΐθουσαι, αι μετά τόσης χάριτος και αρμονίας κεκοσμημένα, εν ταίς οποίαις μάλλον ή χαρά, ή ευθυμία και ή γέλω βασιλεύουσι, προωρίσθησαν, όπως χρησιμεύωσιν ως παλαίστρα άγρίου και φοβερού άγώνος.

Οποιαί μάχαι άληθώς συνάπτονται καθ' έκαστην από τής 11 π. μ. όπότεν αι θύραι άνοιγονται μέχρι τής 11 μ. μ. περίε των πρασίνων τραπεζών, εν τώ μέσω των οποίων ώ; Μαινας περιστρέφεται ή φοβερά αυτή μηχανή ή ονομαζόμενη Ρουλέττα.

Αί κυριαί και πολυαριθμότεραι και μανιωδέστεραι προς τό παίξεν, δεν ήδύναντο βεβαίως να ύστερήσουν εις τόν άγώνα τούτον. Η δε γυναικεία όρμη προς τάς συκινήσεις ενταύθα άγρίως πλέον έκδηλούται και μετά λύσσης άφιένται εις τήν άμπετιν και παλίρροιαν τής τύχης, προσκεκολλημένα ως όστρακα επί των τραπεζών.

Ούδαμώ εύρίσκει τις τήν αντίθεσιν, όσον εν ταίς αΐθούσαις ταύταις. Η χαρά, ή θλίψις, ή γέλω, οι κλαυθμοί, ή νεότης, τό γήρας, αι τελειότεραι καλλοναί, αι είδεχθέστεραι μορφαί, Άραβες, Ιάπωνες, Μιγάδες, έκατομμυριούχοι άπειδώς σκορπίζοντες τό χρυσίον των, πένητες με κεφάλαιον μόλις ανερχόμενον εις 100 φρ. άγωνιζόμενοι να κερδίωσι εν ή δύο πεντόφραγκα, χωλοί, ανάπηροι, άληθής Βαβυλωνίαι αΐσθημάτων, γλωσσών, μορφών.

Η αυτή Βαβυλωνία και εις τά νομίματα, είκοσάφραγκα και πεντάφραγκα όλων των εθνών και εποχών. Ελληνικά δε είκοσάφραγκα και πεντόδραγκα περισσότερα βεβαίως κυκλοφορούσιν εν ταίς τραπέζαις του Μόντε Κάρλο ή εν τή αγορά των Άθηνών.

Τοιαύτη εν συντομία ή είκόν' εν τώ περτωθ δε και τή μανία του παιγνιδίου, των άπωλειών ή του κέρδους και τής άπληστείας, εν μέσω τής τόσης συκινήσεως ίσταται ψύχραιμος, ήρεμος, άπαθής, άδιεφορος προς τό άλλοπρόσαλλον τής τύχης, ασφαλής περι του τέλους του άγώνος και μετά τής αυτής πάντοτε κανονικότητος και αρμονίας περιστρεφόμενη περι τόν άξονά της, ως ή γή περι τόν ήλιον, ή διάσημος ρουλέττα.

Τό ετήσιον καθαρόν κέρδος της ύπολογίζεται κατά μέσον όρον εις 15 έκατομμύρια φράγκα, μη ύπολογιζόμενων των έξόδων, άτινα ανερχονται ετήσιως εις 12 έκατομμύρια περίπου.

Καί όμως τό παιγνιδιον τούτο παρέχει εξ όλων των άλλων τυχηρών παιγνίων τάς μεγαλητέρας πιθανότητας κέρδους, 2—3 coups πολυ εύκόλως δύναται να επιτύχη τις και αναλόγως των κεφαλαίων τά όποια διαθέτει και άποκομίζει σχετικόν κέρδος, αλλά ή άπληστία και τό ακέραιον πρό; τό κερδίσειν και ή μανία του παίξεν άφ' ετέρου, είνε ή μεγαλητέρα άφορμή των άπωλειών. Σπανίως εξέρχεται τις άπρωτος εκ του άγώνος τούτου, άπειροι δε οι νεκροί και οι τραυματία.

Α' εκείνους, όστινες άπώλεσαν και τόν τελευταίον όβολόν ή έπαιξαν τήν βολήν του κυνός, ως έλεγον εν τή αρχαιοτητι, ελήφθη πρόνοια να παρέχηται αυτοί; ποσόν τι αναλόγον τής άποστάσεως της πατρίδος των, όπως τό χρησιμοποιήσωσι δια τά έξοδα τής επιστροφής των' είνε τό λεγόμενον Viatigue.

Όστι; δήποτε των παικτών δύναται να τό ζητήση, άρκει να δηλώση, ότι άπώλεσε και τόν τελευταίον του όβολόν δια τήν Ελλάδα έχει όρισθ ή 250—300

φράγκα έννοείται δε, ότι οι Έλληνες φρονίμως ποιούν; τό ζητούσι άδιαφόρω, εάν έχασαν ή εκέρδισαν. Οι εξ' Ελλάδος επισκέπται δεν σπανίζουσι και ή ελληνική γλώσσα έπαρκώς άντηχει εν τώ περιστυλίω και εν ταίς διαφόροις αΐθούσαις. Οι περισσότεροι όμως των Έλλήνων προέρχονται εκ τής ύποούλου Ελλάδος, εξ Αιγύπτου και εκ τής Ρουμανίας. Έξ Αθηνών δε ώρισμένα πρόσωπα έρχονται.

Έκτός των αΐθουσών του παιγνιδίου, ύπάρχει και ή αΐθουσα των θεαμάτων και τό άναγνωστήριον. Έν δε τή αΐθούση των θεαμάτων, των βαρέως πλέον και κατά κόρον κεκοσμημένων, δίδονται καθημερινώς μεγαλοπρεπή συναυλία εκ των κλασικώτερων μουσικών έργων, Actes, ή δε όρχήστρα άποτελείται εξ 80 περίπου μουσικών, εξ των οι διασημότεροι Solistes τής Ευρώπης άδρώατα πληρονόμιοι.

Αί θεατρικαί παραστάσεις εύρίσκονται υπό τήν ύψηλήν προστασίαν τής Α. Υ. τής ήγεμονίδος Άλιχης, ήτι; διακρίνεται δια τήν προς τήν καλλιτεχνίαν στοργήν της. Οι διασημότεροι των καλλιτεχνών άνηλθον διαδοχικώς επί τής ακινής του θεάτρου τούτου. Η Άδελίνα Πάτη, ή Δουζε, ή Σάρα Μπερνάρ, ή Ζουδίκ, ή Θεο, ή Ταμάνιο, ή Μουνέ Σουλό, ή Λασάλ, Νικολίνη, οι Κοκλέν κλπ έδίδαξαν εν αυτή. Δ' έκάστην παράστασιν ή διεύθυνσις διαθέτει περι τάς 25,000 φρ. μη συμπεριλαμβανομένων των έξόδων τής Όρχήστρας, φωτισμού και διακοσμήσεως.

Τοιοϋτο τό περίφημον αυτό Καζίνο, όπερ τόσας ελπίδας και όνειρα χρυσά καθ' έκάστην βαυκαλίζει, όπερ όμως ώ; ακλόνητος βράχος ίστάμενον κατασυντρίβει πάντα, όστις όρητικώς θελήση να επιπέση κατ' αυτού.

Περι αυτό στρέφεται και όλόκληρον τό περίφημον και πρωτότυπον κρατίδιον του Μονακό, του οποίου οι κάτοικοι άπηλλαγμένοι παντός φόρου και ύποχρεώσεων πολιτικών, εύημεροϋσι μεγάλως και πλουτιζουσι καθημερινώς. Εάν ό ήγεμών ενός κράτους κύριον αυτού σκοπόν και μέλημα έχη τήν εύημερίαν και εύτυχίαν των υπήκων του, ή ήγεμών του Μονακό εξετέλεσε πληρέστατα τόν σκοπόν τούτον. Όταν δε ένώπιον του Υψίστου παρουσιάζομενος, δώση λόγον των πράξεών του, αι άραι και τά αναθέματα των άπειραρίθμων εκείνων θυμάτων τής ρουλέττας; δεν θα ισχύωσιν άπέναντι τής φράσεως, ότι σκοπό; του ήτον ή εύημερία και ή εύτυχία των υπήκων του.

ΟΡΝΙΑΣ

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΑΙ

Η ελευθερία είναι γεννέτερη της άρετής, επειδή μόνη αυτή γεννά τήν μητέρα της φιλότητος, ίσότητα. *Αδαμάντιος Κοραής*

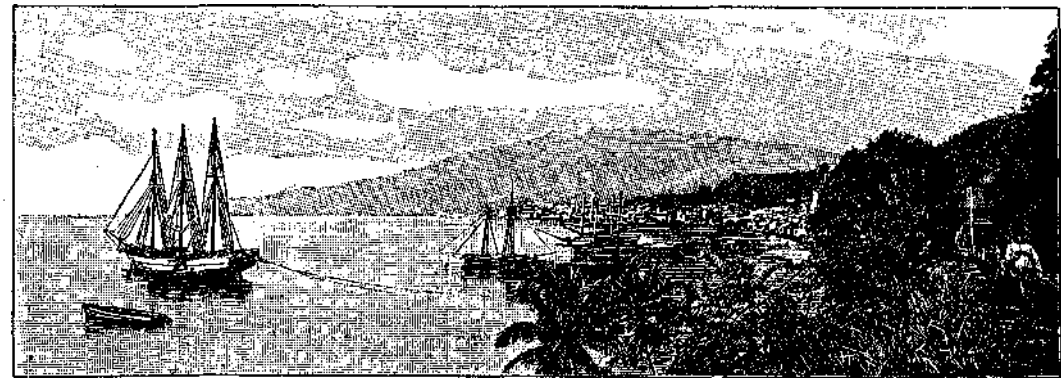
Ο Θεός είναι σφαίρα άπειρος, ου τό κέντρον ύπάρχει πανταχού, ή δε περιφέρεια ούδαμώ. *Πασκάλ.*

Εξ όλων των χαμερπεστάτων έλαττωμάτων τό ψευδος είναι τό κορύφωμα' είναι ό καρπός τής φαυλότητος και τής εξαχρειώσεως, ένίοτε δε και τής ήθικής αναόδριας τό πρίόν. *Smiles*

Μικρά καρδια έννοεί πολλάκις περισσότερα ή μεγάλη κεφαλή. *Κυρία Στελέ.*

Η ζωή θα ήτο τι άσήμενον, άνευ τής σκέψεως. *Ρουσσώ.*

Ο νοϋς άνευ τής άρετής είναι ύπισθορόμησις. *Μικέ.*

Η ΜΑΡΤΙΝΙΚΗ ΚΑΙ Η ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ ΑΥΤΗΣ

Αί πρώται έντυπώσεις.

Η θάλασσα επί έκτάσεως πολλών μιλίων ήτο κεκαλυμμένη εκ ποικίλων λειψάνων των ναυαγησάντων και πυρποληθέντων εν Άγιω Πέτρω πλοίων, εν ώρα τής καταστροφής. Έν δε τή ξηρά μόνον δένδρα τινά διεσώζοντο όρθια και ταϋτα κλίνοντα προς τό μέρος τής θαλάσσης, ως εκ τής τρομεράς δυνάμεως τής ύφαιστειώδους βροχής.

Η εκ των καπνιζόντων έτι και κεκαλυμμένων υπό τής λάβης έρειπιών θερμότης ήτο πνιγηρά, αι δε ανακιδόμεναι εκ των πτωμάτων των όδων αναθυμιάσεις φρικωδέστατοι. Ολίγοι τύχοι εναπέμειναν εις τάς θέσεις των, τό ώρολογιον τής πόλεως είχε σταματήσει, σημειούσιν τήν 7 ώραν και 50, τά δε καλώδια τής γαλικής εταιρείας είχαν έντελώς καταστραφή. Πανταχόθεν εύρισκον τεμάχια πτωμάτων, άτινα οι προσδραμοντες τήν έπιούσαν στρατιώται και χωροφύλακες συνέλεγον και έκαιον εν μιᾷ των πλατειών. Γύρω ούδαμώ πλέον ύπήρχεν εν τή γή, τό υπό των νεφών τής ήφαιστειώδους κόνεως προξενούμενον σκότος περιεκάλυπτε τήν πόλιν, ύπόκωφοι δε και συνεχείς βρόμοι και βοαί έπνύζανον τήν φρίκην και τόν τρόμον.

Τό φρούριον και αι συνοικίαί τής κεντρικής πόλεως είχαν ίσοπεδοθή προς τό έδαφος και μόνον έρειπια διεκρινοντο, ίχνη δε των όδων ούδαμώ. Έν άπάσαις ταίς συνοικίαίς έκατοντάδες πτωμάτων έκαινο τήδε κακείσε και φίρδην μίγδην εν ποικίλαις στάσεσιν, εξ ου άπεδείκνυτο, ότι τά θύματα ταϋτα άκραιώς ύπέστησαν τόν θάνατον. Τα ένδύματα αυτών ήταν κατακεκαυμένα και παρά τισι, ένεκα τής μεγάλης και αιφνηθίας θερμότητος, αι κοιλιαί αυτών διεσπάρησαν. Τα σημεΐα του θανάτου εφάνιντο ως επί τό πλείστον γαληνιαώς έχοντα, εν όλίγοις δε εξέδηλούτο ό τρόμος και ή αγωνία, παρά τισι δε ό θάνατος επήλθεν, ένω προσεπάθουν να φύγουν εκ τής συμφοράς Έν τινι δε θέσει εύ-

ρεθη σωρός εξ έννέα παιδιών, άτινα μόλις επρόφθασαν να εναγκαλισθώσιν άλληλα κατά τήν ύστάτην στιγμήν και εύτως απέμειναν εν τοίς βραχίοσιν άλλήλων.

Τά ύπόγεια διαμερίσματα τής Τραπεζής τής Μαρτινικής εύρέθησαν άθικτα, περιείχον δε δύο έκατομμύρια φράγκων εις νομίσματα και άλλα είδη.

Τό έδαφος διαρκώς μετασχηματίζεται άποτελούν, άλλοθι: μεν χάσματα και κοιλάδας, άλλοθι: δε εξογκώσεις, ή δε λάβα εξακολουθεί ρέουσα από τής κορυφής του όρους Πελέ προς τάς κατωφερείας του. Ακούονται δε συνεχώς φοβεραί όμοβροντίαί και τρομακτικοί κρότοι, συνοδεύόμενοι υπό άστραπών.

Τρομερά καταστροφή, όμοία κατακλυσμή, συμπαρασύραντι και άπονεκρώσαντι τά πάντα. Ο αριθμός των νεκρών ύπολογίζεται εις 30,000, ή δε καταστροφή συνετελέσθη εις 30 δευτερόλεπτα και εν τώ ήμισει τούτω λεπτώ τής ώρας πάντες σχεδόν οι κάτοικοι εθανατώθησαν.

Εκ τινων όλιγίστων διασωθέντων, άνταποκριτής τις συνέλεξε τ' ακολουθα περι τής συντελεσθείσης καταστροφής του Άγίου Πέτρου.

Τήν πρωίαν τής Πέμπτης οι κάτοικοι τής πόλεως μετά τρόμου προσέβλεπον τά πυκνά νέφη, άτινα κατεκάλυπον τόν κρατήρα του όρους Πελέ, ένω τήν προηγουμένην Τετάρτην, καθ' όλην τήν ήμέραν ήκούοντο φοβεραί εκρήξεις.

Κατά τήν έσπέραν τής Πέμπτης αι εκρήξεις είχαν παύσει και μόνον λεπτή κόνις έπιπτεν επί τής πόλεως του Άγ. Πέτρου, ως είδος βροχής. Ο δικικτης κ. Μουτε προσεπάθησε τότε να παρεμποδίση τήν φυγήν των κατοίκων, διαβεβαιώσας, ότι ό κίνδυνος δεν θα ηύξανετο, ειτα δε άπέστειλε και άπόσπασμα στρατιωτικόν προς άναστολήν τής φυγής.

Ολίγον μετά τούτο άφίκετο εις Άγ. Πέτρον τό άγγλικόν άτμόπλοιον «Roraima» και μετά περιεργείας έβλεπον οι εν αυτώ τήν βροχήν τής κόνεως, ότε αιφνιδίως εξερράγη φοβερά εκρηξις του κρατήρος μετά τρομερών ήλεκτρικών εκφορτώσεων συνοδευόμενων υπό πυρίνου κυκλώνος, λάβας και άτμου, άτινα κατεκάλυψαν τήν

πόλιν και τον λιμένα, καταστρέφοντα και πάντα τὰ ἐν αὐτῷ ἐλιμνισμένα πλοίαρια.

Μόνον δώδεκα ἄτομα ἐπέζησαν ἐκ τῆς καταστροφῆς, εὐρισκόμενα ἐν τῷ στρατιωτικῷ νοσοκομείῳ τοῦ Fort-de-France, ἐνῶ τριάκοντα χιλιάδες πτώματα εὐρίσκονται τεθλασμένα ὑπὸ τὰ ἐρείπια τοῦ Ἀγ. Πέτρου. Εἰκοσιοκτὼ ἄτομα κατάφορτα ἐξ ἐγκαυμάτων και ἡμιθανῆ μετεκομίσθησαν ἐν Φὸρ-δὲ-Φράνς, ἐξ ὧν δεκαεὶ ἀπέθανον ἤδη. Μόνον δὲ τεσσάρων ἐλπίζεται ἡ σωτηρία.

Ἐβεβαίωθη ἐν Ἀγίῳ Πέτρῳ, δι' ἐπισταμένης ἐξετάσεως, ὅτι τὸ καταστρέψαν ἐντελῶς τὴν πόλιν διάπυρον ρεῦμα συνέκειτο ἐκ δηλητηριωδῶν ἀερίων, ἅτινα κατέπνιξαν αὐτοστιγμῆ πάντας, ὅσοι ἀνέπνευσαν ὡς και ἐξ ἄλλων εὐφλέκτων και ἰσχυρῶν ἀερίων, ἅτινα ἔκαιον μανιωδῶς, καθόσον πάντα σχεδὸν τὰ θύματα ἔφερον τὰς χεῖρας αὐτῶν ἐπὶ τοῦ στόματος ἢ εὐρέθησαν εἰς θέσεις, ἀποδεικνύουσας τὴν προσπάθειαν αὐτῶν ὕπως διαφύγῃσι τὰ μολυσμένα ἀέρια. «Ὅλα τὰ πτώματα ἦσαν ἀπρηθρακωμένα».

Αἱ διηγήσεις τῶν ἐπιζώντων ἐπιπροσθέτουσιν ὡς ἐξῆς και τὴν φρικώδη σκηνὴν τῆς ἀπωλείας τοῦ ἀγγλικοῦ πλοίου «Roraima».

Οἱ κκ. Κ. Ἐβανς, δὲ Μοντρεάλ και Τζῶν Μόρρις ἐκ Νέας Ἰόρκης, οἵτινες νῦν εὐρίσκονται ἐν τῷ νοσοκομείῳ τοῦ Φὸρ-δὲ-Φράνς, λέγουσιν, ὅτι τὸ πλοῖον ἀφίκετο εἰς Ἀγ. Πέτρον τὴν ἑκτὴν ὥραν. Τὴν ὀγδόην ἀκριβῶς ἤκουσαν τρομερὰν ἔκρηξιν ἐκ τοῦ ὄρους και ἀμέσως στήλη πυρὸς κατήρχετο κατὰ μήκος τοῦ ὄρους, σαρώσασα και πόλιν και λιμένα. Τὸ «Roraima» σχεδὸν ἀμέσως κατελήθη και ἐπυρπολήθη. «Δὲν θὰ λησμονήσω ποτὲ τὴν φοβερὰν φλογώδη καταγίδια, ἧτις μὲ περιέβαλε, λέγει ὁ κ. Ἐβανς, ἐγὼ δὲ και ὁ κ. Μόρρις ἐτρέξαμεν εἰς τὰς καμπίνας, νὰ προλάβωμεν και δὲν ἐκάμημεν, ὡς οἱ ἄλλοι. Ὅτε δὲ ἡ πυρὰ ἐπλησίασεν, ἐσπεύσαμεν νὰ καταλάβωμεν τὰς θέσεις μας και σηκώσωμεν τὰς ἀγκύρας, διότι ἀμφότεροι εἴμεθα μηχανικοί· ἀλλ' ὅτε ἀνῆλθομεν ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, τὸ ὀπίσθιον μέρος τοῦ πλοίου εἶχεν ἤδη καταληφθῆ ὑπὸ τῆς πυρᾶς. Κι' ἀμέσως κατεγίναμεν νὰ περιστείλωμεν τὴν πυρὰν, ὅτε περὶ τὴν 3 ὥραν τὸ ἀτμόπλοιο «Suchet» ἤλθεν εἰς βοήθειάν μας. Ὁ πλοίαρχος οἰκτρῶς κατεκάθη, παλαίσας ὑπερανθρώπως, ὡς γενναῖος ναύτης.»

Ὁ καπνὸς ἦτο τοσοῦτον πυκνός, ὥστε πάντες οἱ ἄνθρωποι κατέπιπτον, ὡς μυῖαι.

Ἡ ἔκρηξις, ὁ καπνὸς και τὸ πῦρ ἤλθον διὰ μιᾶς και ἐξηφανίσθη μετὰ τρία λεπτά, ἢ δὲ πόλις ἐκαίετο ἐπὶ τρεῖς ὥρας, μέχρι τῆς τελευταίας οἰκίας και εἶτα τὸ πᾶν ἀπενεκρώθη.

Νεώτεροι εἰδήσεις ἀναφέρουσιν, ὅτι νέοι κρατῆρες ἠνεώχθησαν και ἐν ἄλλοις μέρεσι τῆς Μαρτινίκης και ὅτι πολλαὶ θέσεις κατεχώθησαν, τὸ

δὲ ὄρος Πελέ κατῆλθε ἀπὸ 1,350 μ. ὕψος εἰς 450 μόνον.

Ὁ θησαυρὸς τῆς πόλεως τοῦ Ἀγ. Πέτρου υπολογίζεται εἰς 500—600 ἑκατομμύρια φράγκων.

Ἡ Μαρτινίκη εἶνε σπουδαία γαλλικὴ κτήσις, μία τῶν Ἀντιλλῶν νήσων ἐν ταῖς Δ. Ἰνδίας, μεταξὺ Ἀγ. Λουκίας και Δερμίνης, ἔχουσα ἑκτασιν 988 τ. χ., σχῆμα ἐπίμηκες μετ' ἀνωμάλου περιμέτρου, ὁρεινὴ μετὰ πολλῶν ὑψιστείων, εἶον τὸ ὄρος Πελάι ἔχον ὕψος 1,350 μ. τὸ Titon du Carbet, ὕψ. 1225 μ. κτλ.

Οἱ ὄρμοι και λιμένες αὐτῆς εἶνε ἀσφαλεῖς, ἀλλὰ δυσπρόσιτοι, ἐνεκα τῶν πολλῶν ὑψάλων.

Μικροὶ ποταμοὶ και θερμαὶ μεταλλικαὶ πηγαὶ ὑπάρχουσι πολυάριθμοι· τὸ κλίμα παρὰ τὴν μεγάλην θερμότητα και τὸ εὐμετάβολον τοῦ καιροῦ εἶνε ὑγιεινόν, συνεχῆς ὁμως εἶνε ὁ κίτρινος πυρετός. Σφοδρὸν τυφῶνες ἐπιφέρουσιν ἐνίοτε μεγίστας καταστροφάς, ὡς συνέβη τῷ 1845 και τῷ 1891, ὅτε και πλείστοι ἄνθρωποι ἀπώλλοντο.

Τὸ ἔδαφος εἶνε γονιμώτατον· τὸ σπουδαίωτατον δὲ προϊὸν εἶνε σακχαροκάλαμον, μανιόκα, γλυκὰ γεώμηλα, βανάναι, καφές, κακάον και βάμβαξ. Ἐκ τῶν πυκνῶν δασῶν, τῶν παρεχόντων ἔριστην ξυλείαν, ἐξάγεται και καμπεριανὸν ξύλον. Σπουδαία εἶνε και ἡ κτηνοτροφία. Οἱ κάτοικοι ἐν ὄλῳ 180 χιλ. εἶνε τὸ πλείστον Νέγροι και Μουλάται, οἱ δὲ λευκοὶ ἀνέρχονται εἰς 15 χιλιάδας και οἱ Κουλί και Σῖναι εἰς 30.

Ἡ νῆσος ἀνεκαλύφθη τῷ 1502 ὑπὸ τοῦ Κολόμβου· τῷ 1635 κατελήθη ὑπὸ Γάλλων ἀποίκων και τῷ 1664 ἐπωλήθη εἰς τὴν Γαλλίαν, εἰς ἣν ἔμεινε πάντοτε, πλὴν προσκαιρῶν αὐτῆς κατόχων ὑπὸ τῶν Ἀγγλῶν.

ΣΕ ΠΡΟΣΜΕΝΑ

Σὲ πρόσμενα ἀπὸ τὸ βράδυ,
Ἀπὸ τὸ βράδυ ὡς τὴν αὐγὴν
Μέσα στὸ ἐρημὸ λαγκάδι
Μὲς ὁτῶν θηρίων τὴν πηγὴν.

Σὲ πρόσμενα τὴν νύχτα δὴν
Σὲ πρόσμενα ὡς τὸ πρωῖ
Γύρω μου φεῖδια και τριβόλοι
Και κάποινα ἀλλόκοτα βοῖ.

Σὲ πρόσμενα μὲς ὁτὸ λαγκάδι
Μέσα στὴ μαύρην ἐρημίαν
Ὅ! τί νεκρῖται! Ὅ! τί βράδου!
Φωνὴ δὲν ἀκουγες καμμιὰ.

Σὲ πρόσμενα μέσα στὰ δάση
Μέσα στὴν ἐρημν τῆ Γῆ
Δὲν ἦταν κρύμα νὰ μὲ φθάσῃ
Ἐκεῖ ὁ Ἥλιος τὴν αὐγὴν;

Σὲ πρόσμενα ἀπὸ τὸ βράδυ
Σὲ πρόσμενα ὡς τὸ πουργὸν
Και δὴν δὲν ἦρθες στὸ λαγκάδι
Ἐφυγα μόνου μου τ' ὄρανό...

Ἀθήναι 1902

Μήτσος Πακασούρου

Η ΜΟΙΡΑ ΜΟΥ

Ἀπελπισμένος ἐπλάγιασα κ' ἐψῆς εἰς τὸ κρεββάτι
κι' ἐπῆρα λόγκους και βουνα, λαγκάδια, στενοπάτι,
κι' ὀλουχτῆς παράδερνα τρελλὸς γιὰ νὰ γνωρίσω
τὴν ἀπονη τὴ μοῖρά μου, πολλὰ νὰ τῆς μιλήσω.

Εἶχα πολλὰ γιὰ νὰ τῆς πῶ, δσα ὁ νοῦς σοε βάλλει
δσον ἡ Καρδιά τοῦ δυστυχοῦ τραγουδιστῆ θὰ ψάλλῃ,
και μανιασμένος ἔτρεχα χωρὶς κι' ἐγὼ νὰ ξέρω
τὸ πονεμένο μου κορμί σὲ τί μερὰ θὰ φέρω.

Παράδερνα, παράδερνα ἐξενέρωσα και φθάνω
σ' ἐνα ψηλὸ ἀρχοντικὸ, ὅπου τὸ νοῦ μου χάνω
μέσα στὴν τόση τὴν ἐρημίαν πῶς βρέθηκε χτισμένο
κι' ἀπὸ κατάσπρο μάρμαρο ἦταν πελεκημένο.

Ἀνῆξερὸς και ἀγνώριστος τὸ πλουμιστὸ παλάτι
μὲ καρδιοκτύπι ἐκύτταξα και δακρυμένο μάτι
ἀληθινὸν παράδεισο μου ἐφάνηκε πῶς εἶδα,
και στὴν καρδιά μου ἐγέλασε ἡ πικραμένη ἐλπίδα

Ἐκεῖ ἀρχαῖαι καλλοναῖς, ζωγραφισταῖς εἰκόνες
ἐκεῖ θεῶν ἀγάλματα, και μαρμαροκολῶνας,
ἐκεῖ τῆς τέχνης οἱ σεπτοὶ μ' ἐπιγραφαῖς μεγάλας
Φειδίας, κολοσσῶναι, και Πραξιτέλης και ἄλλαις.

Μέσα στῆς μύριας ἀρχοντιαῖς στὰ τόσα μεγαλεῖα
ἐπάγωσε τὸ σῶμά μου, φτερούγιασε ἡ καρδιά,
κι' ὀλος μ' εὐλάβεια τρέμοντας στὴν τέχνη γονατίσω
και προσευχὴ οὐράνια στὰ χεῖλη ψιθυρίζω.

Ἐκύτταξα δεξιὰ ζερβὰ, σκιαχτός, συλλογιμένος
δταν σὲ μιά τοῦ παλατιοῦ γωνιά λησμονημένος
ἐννιά παρθένες ἐάνοιξαν στὰ κάτασπρα ντυμένα
και μὲ τ' ἀθάνατο δαφνὶ κ' ἡ ἐννιά στεφανωμένα.

Γύρω τριγύρω γελασταῖς, πισταῖς, ἀδελφωμένας
χοροῦς, τραγοῦδια ἐστένανε σφιχτὰ χεροπιασμένα
κι' ἀπέναντί τους ἔστεκε Θεὸς λαμπροτυμένος
και μὲ στεφάνι δάφνινο και αὐτὸς στεφανωμένος.

Μὲ βλέπουνε μὲ μᾶς κ' ἡ ἐννιά κ' εὐθὺς ἀγριεμένοι
στ' ἀπάτητο παλάτι μας, πῶς βρέθηκες (μοῦ ἔλενε);
κ' ἡ μιά ἢ πῶς τρανώτερη, και πῶς ἀγριεμένη
ἐνα μεγάλο ράπισμα στὸ πρόσωπο μου φέρνει

Ἡ ἄλλη και πῶς καλλίτερη πῶλαμπε σὸν ἀστέρι
κι' ἐκράτιε λύρα ὀλόχρυση εἰς τὸ δεῖξί της χέρι
πέφτει στὰ στήθη, μὲ φιλεῖ, μὲ ἔρει, μὲ γνωρίζει,
και τὴ χρυσὴ τὴ λύρα της γιὰ πάντα μου χαρίζει.

Ἐλα (μοῦ ἔλενε) στὰ στήθη μου νὰ ζῆς στὰ δοξασιμένα
ἐλα νὰ ζῆς μαζί μ' ἐμέ κι' ἐγὼ μαζί μ' ἐσένα,
ἐλα και εἶμαι ἡ ἀπονη, ποῦ μὲ φωνάζεις ΜΟΙΡΑ.
Ξυπνῶ και ἐκράτια πῶς σφιχτὰ στὰ χέρια μου τὴ

Κερτέζη (Καλαβρύτων) Ἀπρίλιος 1902

ΚΩΣΤΑΚΗΣ Χ. ΚΟΥΡΗΣ.

ΣΤΟ ΦΕΓΓΑΡΙ

Ὅ! σὺ φεγγάρι, εἶχες πῶς εἰς τὴ τυφλὴ ματιὰ μου
Ὅδηγησε σὲ δ' αὐτῆνε γοργὰ τὰ βήματά μου
Και σεῖς ἀστέρια, φέγγετε, τὸ δρόμο νὰ ταχύνω
Τὸν ἀγγελὸ μου γιὰ νὰ βρῶ κι' ἐκεῖ νὰ διακρίνω.

Μέσ' τὴ ματιὰ της ἄλλο φῶς! Γιὰ τὴν ψυχὴ φεγγάρι

Και μέσ' τὴ λάμψι τὴ γλυκεῖα δῶχαι τόση χάρι
Μέσ' τὴ φωτιὰ τῶν ἀστεριῶν, ἀστέρια μου ἀχτίδες
Νὰ ἰδῶ νὰ φέγγουν σὸν ἐσᾶς, ἀνώτερα τσ' ἐλπίδες.

Διονύσιος Δεβάρης

ΑΝΑΜΝΗΣΙΣ

Ἦμουν και ἐγὼ ἄλλη φορὰ
πολὺ εὐτυχημένος
ἐζούσα δίχως σεναγμούς
και πικραῖς φορτωμένος.

Μ' ἀπ' τὴ στιγμή ποῦ ὁ καιρὸς
σ' ἐπράβησε κοντὰ μου
σοῦ πῆρε τὴν καρδοῦλα σου
κ' ἐμένα... τὴ χαρὰ μου

Κερτέζη (Καλαβρύτων) Ἀπρίλιος 1902

ΚΩΣΤΑΚΗΣ Χ. ΚΟΥΡΗΣ.

ΩΦΕΛΙΜΟΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΓῆΣ

Ἡ γῆ διακρίνεται γεωγραφικῶς εἰς τέσσαρα εἶδη. 1ον εἰς γῆν φυτικὴν. 2ον εἰς γῆν ἀργιλλώδη. 3ον εἰς γῆν ἀμμώδη. και 4ον εἰς γῆν ἀσβεστοῦδη.

ΦΥΤΙΚΗ Γῆ

Εἶναι μύκη και λασπώδης, προέρχεται ἐκ τῆς σήψεως φυτικῶν και ζωϊκῶν οὐσιῶν. ἀναμειγμένον μετὰ τῆς γῆς. Ἡ γῆ αὕτη εἶναι ἀκατάλληλος πρὸς διαμονὴν και κατοικίαν, ἢ δὲ γονιμότης της ἐξαντλεῖται και ἀπαιτεῖ λιπάσματα.

ΑΡΓΙΛΛΩΔΗΣ Γῆ

Ὅς ἐπὶ τὸ πλείστον ἔχει χρῶμα μέλαν κίτρινον ἢ ἐρυθρόν, ἢ δὲ διαφορά αὕτη προέρχεται, διότι συνηθῶς περιέχει μῦρια ὀξειδίου, σιδήρου και ἄλλων ὀρυκτῶν ὀλῶν. Ἐνίοτε ἐμπεριέχει και μῦρια ἀρσενικοῦ. Εἶνε πυκνὴ και προσκολλᾶται εἰς τοὺς πόδας, τὰ γεωργικὰ ἐργαλεῖα κτλ. τὴν μάζαν δὲ αὐτῆς δὲν διαπερᾶ τὸ ὕδωρ, ὅπερ μένει ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας αὐτῆς.

Διὰ τῆς γῆς ταύτης κατασκευάζουσι κεράμους, πήλινα ἀγγεῖα, ἐπιστρῶνουν δώματα και ἄλλα μέρη και ἐπαλείφουσιν ἐπιφανείας. ὑποκειμένας εἰς τὴν ἐπιρροὴν τῆς θερμότητος.

Τὸ ἐρυθρὸν χρῶμα τῶν κεράμων και ἀγγείων προέρχεται ἐκ τοῦ ποσοῦ τῶν μαριῶν τοῦ σιδήρου.

ΑΜΜΩΔΗΣ Γῆ

Αὕτη εἶναι γῆ ὀλως ἀντίθετος τῆς ἀργιλλώδους, διότι τούναντιον εἶναι πορώδης, τὸ δὲ ὕδωρ δὲν δύναται ν' μείνῃ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας της, ἧτις εὐκόλως ἀποξηραίνεται. Ἐπομένως τὰ φυτὰ δὲν εὐδοκιμοῦσι διότι τὸ ὕδωρ ἀπορροφᾶται ταχέως και δὲν σταματᾷ εἰς τὰς ρίζας αὐτῶν, ἵνα ποτισθῶσι προσηκόντως.

ΑΣΒΕΣΤΩΔΗΣ Γῆ

Αὕτη εἶναι λευκὴ, ὁ δὲ Ἥλιος θερμαίνει πολὺ τὴν ἐπιφάνειαν και τὰ φυτὰ βλάπτονται, ἐπομένως εἶναι ἀναρμοδία εἰς τὴν βλάστησιν και καρποφορίαν αὐτῶν.

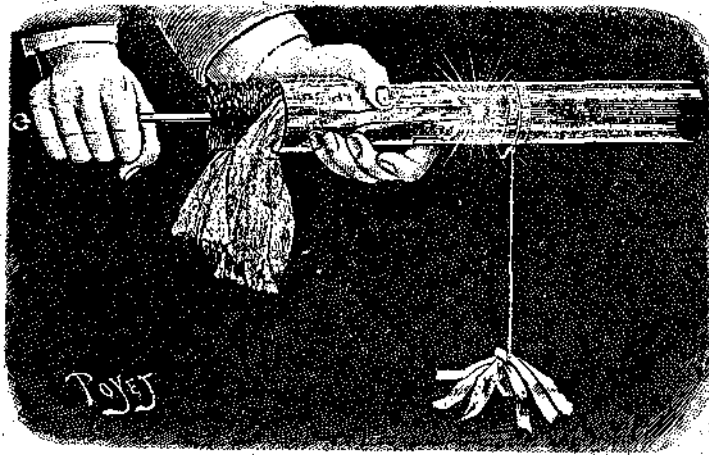
Ἡ ἀργιλλώδης, ἢ ἀμμώδης και ἡ τιτανώδης γῆ, ἵνα χρησιμεύωσιν εἰς τὴν γεωργίαν, δεόν προτερον νὰ βελτιωθῶσι διὰ τῆς μεταποιήσεως και τοῦ λιπασμοῦ.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΠΑΙΓΝΙΟΝ

ΠΩΣ ΔΥΝΑΜΕΘΑ ΝΑ ΜΕΤΑΒΑΛΑΩΜΕΝ ΥΑΛΟΝ
ΛΥΧΝΙΑΣ ΕΙΣ ΗΛΕΚΤΡΙΚΗΝ ΣΥΣΚΕΥΗΝ.

Λάβετε υαλόν τινα λυχνίας και περιτυλίξατε τὸ μέσον αὐτῆς διὰ μικρὰς λωρίδας μεταλλικοῦ χάρτου, δι' οὗ περιβάλλουσι τὴν σοκολάταν και τὴν ὁποίαν κολλάτε μετ' ἄλλῃν γόμμαν. Διὰ τοῦ αὐτοῦ χάρτου ἐκ κασιτέρου κολλήσατε και ἕτεραν λωρίδα ἀπὸ τῆς μίας ἄκρας τοῦ σωλήνος διήκουσαν κατὰ μήκος αὐτοῦ και ἐξωτερικῶς μέχρι ἐνός εκατοστομέτρου περίπου τῆς λωρίδος, ἣν ἐθέσατε εἰς τὸ μέσον και ὡς ἐμφαίνεται ἐν τῷ σχήματι.

Τούτου γενομένου καλύψατε διὰ μεταξωτοῦ μαγνηλοῦ ἢ υφάσματος τὸ μάκτρον, δι' οὗ καθαρίζετε τὰς θέλους τῶν λυχνιῶν και προστρίψατε ζωρῶς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς προκειμένης ἐν τῷ πειράματι, προσέχοντες ὥστε οἱ δακτύλοι σας νὰ μὴ ἐγγίσωσι τὰς λωρίδας τοῦ μεταλλικοῦ χάρτου.

Ἐάν ἐπιχειρήσῃτε τὸ πείραμα ἐν ὥρᾳ νυκτός, ὁσάκις ἐθάγατε τὸ μάκτρον ἐκ τοῦ υαλίνοῦ σωλήνος θὰ παρατηρήσῃτε μετὰ μεγάλης ἐκπλήξεως λαμπρὸν σπινθῆρα, ἐξερχόμενον μεταξὺ τῶν δύο ἐκ κασιτέρου λωρίδων, ἐξ οὗ ἐμφαίνεται ἡ ἠλεκτρικὴ τῆς θέλου ἐκ τῆς προστρίψεως.

Ἢδη τῇ βοήθειᾳ τῆς προχείρου ταύτης ἠλεκτρικῆς συσκευῆ σας, δύνασθε ν' ἀπολαύσῃτε τὰ ἠλεκτρικὰ ἐκεῖνα πειράματα τῆς φυσικῆς, ἅτινα γίνονται ἐν τοῖς ἐργαστηρίοις και ἰδίᾳ τὸ ἐξῆς:

Ἄνωθεν τοῦ ἐκ κασιτέρου δακτυλίου σας, προσδέσατε λεπτὸν μετάλλινον σύρμα ἢ ἐν ἐλλείψει τούτου βαμβακερὸν, εἰς τὴν ἄκραν τοῦ ἐποίου προσδένετε μικρὰς λωρίδας ἐκ λεπτοῦ χάρτου, εἰς σιγαροχάρτου ἢ ἄλλου. Τρίψατε τότε τὸ ἐσωτερικὸν τῆς ὑάλου σας, εἰσάγοντες τὸ μεταξωτὸν ὑφασμα διὰ τῆς ἀντιθέτου πλευρᾶς ἢ πρότερον και ὁ μεταλλικὸς δακτύλιος θὰ πληρωθῇ ἠλεκτρισμοῦ, ὅστις διὰ μέσου τοῦ νήματος θὰ μεταδοθῇ εἰς τὰς χαρτίνιας λωρίδας, αἱ ὁποῖαι ἀμέσως θ' ἀπομακρυνθῶσιν ἀλλήλων.

Προσέεατε ὅμως νὰ μὴ ἐπιχειρήτε τὸ πείραμα ἐν ὥρᾳ ὑγρασίας και καλεῖτερον θὰ ἐπιτύχητε, ἀν στεγνώσῃτε πρότερον ἐν τῇ πυρᾷ τὰ ἐργαλεῖα σας.

Φ Η.

ΜΙΑ ΙΑΤΡΙΚΗ ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΕΚΑΣΤΟΤΕ

Πόσοι ἄνθρωποι δηλητηριάζονται ἐκ μόνης τῆς διαρκούς ιδέας, ὅφ' ἧς κατέχονται, ὅτι πάσχουν ἐκ τινος νόσου και πόσοι ὄντως παθαίνουν ἐκ ταύτης; Ἡ ιδέα, ὅποταν ριζοβολῆσῃ εἰς τὸν νοῦν, εἶναι πραγματικότης και δέον ἀπαραιτήτως ν' ἀποφύγῃμεν τοῦτο. Εἶναι δὲ πλέον ἢ βέβαιον, ὅτι πολλοὶ ὀλιγώτεροι θὰ ἐπάσχον ἐκ φυματώσεως, καρκίνου και λοιπῶν ἐσωτερικῶν νοσημάτων, ἀν δὲν εἶχον τὴν ιδέαν τῆς νόσου. Δὲν ὑπάρχει δὲ ἰατρός εἰς τὸν κόσμον, τὸν ὁποῖον νὰ μὴ συνεβουλεύθησαν ἀσθενεῖς, χωρὶς νὰ πάσχωσι, διὰ νόσον, διὰ τὴν ὁποίαν οὐδὲ σωματικῶς ὑποφέρουσι.

Ἡ ιδέα ἐνέχει ὅμως ἅπαντα τὰ σπέρματα τῆς νόσου και παραδείγματα ἔχομεν ἄπειρα, καθ' ἃ αὕτη ἐπέφερε τὴν νομίζομένην νόσον. Ἀλλὰ ἡ ιδέα μήπως δὲν προκαλεῖ ἐπίσης και ἀτυχήματα οἰκογενειακά, οἰκονομολογικά, σωματικά δυστυχήματα και τὰ τοιαῦτα;

Αἰρέτω λοιπὸν τοιαύτην ιδέα ἀφ' ἡμῶν και συμβουλευόμεν εἰλικρινῶς τοὺς ἡμετέρους φίλους και ἀναγνώστας, ἀν κατὰ τύχην κατατρύχονται ὑπὸ ιδέας φαντασιώδους νόσου ἢ φόβου ἐπικειμένου δυστυχήματος ἢ καταστροφῆς, ν' ἀναζητήσωσιν ἀμέσως τὴν θεραπείαν αὐτῆς εἰς τὰ θεάτρα, τὰ εἰδηθῆ και διασκεδάσεις και εἰς τὰς μετὰ ὑγιᾶν και φροῦδῶν φίλων συναναστροφάς.

Ὁ ἰατρός σας

ΣΟΦΑΙ ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Ὁ διαταγμὸς εἶναι ἡ ἀσπίς τοῦ ἰσχυροῦ.

Τὸ θάρρος εἶναι τὸ ἡμῶν τοῦ παντός.

Ἡ ἀπογοῦτευσίς εἶναι τὸ ὀξύτερον δηλητήριο.

Ποίησις και καλλιτεχνία, αἱ δύο αὗται μουσολάτριδες θεαί, εἶναι και αἱ μᾶλλον ἡγαπημέναι ἀδελφαί.

Πολὺ προτιμώτερον τὸ κάλλος τῆς γυναικὸς νὰ ὑπάρχῃ ἐν τῇ καρδίᾳ μᾶλλον ἢ ἐπὶ τοῦ προσώπου.

— Διὰ τὴν ἡ γυνὴ τὴν προσοχὴν ἰδίως φέρει ἐπὶ τοῦ προσώπου ἐνῶ ὁ ἀνὴρ εἰς τοὺς πόδας;

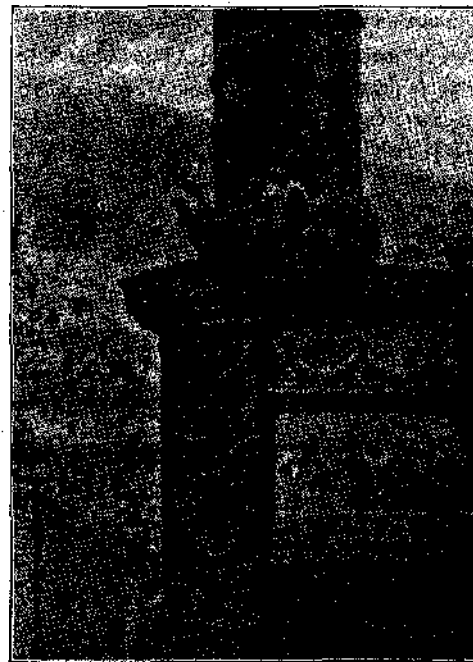
— Διότι ἐκεῖνη μὲν αἰσθάνεται τὴν δύναμιν ἀνωθι οὗτος δὲ κάτωθι.

2 ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ 2

HENRYK SIENKIEWICZ
ΑΚΟΛΟΥΘΗΣΩΜΕΝ ΑΥΤΟΝ!

(Συνέχεια· Ἴδε προηγ. φύλλον)

Πρώτην ἤδη φοράν ὁ Κίννας ἐφοβήθη ἐννόησεν, ὅτι ἀφοῦ δὲν ἠδύνατο νὰ ἐνυπνιασθῇ τὴν πέραν τοῦ τάφου ζωὴν, χωρὶς νὰ συμπεριλάβῃ τὴν ἀνηρουχίαν, αὕτη ὁμοίως δὲν θὰ ἀπέφευγε νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ ἐκεῖ.

Ὁ Κίννας ἐν τῷ ἱπποδρόμῳ

Ὡς ἔσχατον μέτρον διανοήθη νὰ πληρώσῃ τοὺς σοφοὺς, οἵτινες ἐβρίθον ἐν τῷ Σεραπειῶν, ἐλπίζων, ὅτι θ' ἀνεύρισκε μεταξὺ αὐτῶν τὴν λύσιν τοῦ αἰνίγματος.

Οἱ φιλόσοφοι οὗτοι, ἀληθῶς, δὲν ἠδυνήθησαν νὰ ἀνακαλύψωσι ταύτην. Εἰς ἀνταμοιβὴν ἔδωσαν τῷ Κίννᾳ τὸν τίτλον τοῦ μονοῦ εἰς οὐ παραχωρούμενον εἰς τοὺς ἐκ μεγάλου γένους Ρωμαίους και ὑψηλῆς τάξεως.

Ἡ παραμυθία ἦτο πενιχρά και ὁ τίτλος τοῦ σοφοῦ, προσπατόμενος ἀνδρὶ ἀνικάνῳ πρὸς ἐξηγητὸν τοῦ ἀπασχολοῦντος ἐπὶ πλέον τὸν νοῦν του, ἠδύνατο νὰ νομισθῇ ὡς εἰρωνικός, ἀλλ' ὁ Κίννας ἐσκέφθη, ὅτι τὸ Σεραπειῶν δὲν ἀποκαλύπτει διὰ μίας τὴν ἐπιστήμην αὐτοῦ και δὲν ἀπώλεσεν ἐτι πᾶσαν ἐλπίδα.

Τὸ Σεραπειῶν ἦτο ναὸς τοῦ Σεράπιος, μεγάλης Αἰγυπτίας θεότητος.

Ὁ μᾶλλον φιλόπονος τῶν φιλοσόφων τῆς Ἀλεξανδρείας ἦτο Τίμων ὁ εὐγενής, Ἀθηναῖος, πολίτης Ρωμαῖος και διάσημος προσωπικότης. Ἀπὸ πλείστων ἐτῶν ἐζῆ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, ἐλθὼν πρὸς σπουδὴν τῆς μυστηριώδους Αἰγυπτίας ἐπιστήμης. Ἐθρουλλεῖτο δὲ, ὅτι οὐδεμία περγαμηνὴ ὑπῆρχεν οὐδεὶς πάπυρος τῆς βιβλιοθήκης, ὃν δὲν ἀνέγνωσεν και ὅτι κατεῖχε τὴν ἀνθρωπίνην σοφίαν πλήρη. Σὺν τούτοις ἦτο ἄνθρωπος γλυκὺς και δεινερκῆς.

Μεταξὺ τῆς πληθῆος τῶν διδασκάλων και τῶν σχολιαστῶν, τὸν νοῦν ἐχόντων ἀμβλύν, ὁ Κίννας διέκρινεν αὐτὸν και μετ' αὐτοῦ συνήρχετο, μέχρις ὅτου κατέστη φίλος του ἐγκάρδιος.

Ὁ ἀφελὴς Ρωμαῖος ἐξεπλάγη ἐκ τῆς εὐχερείας τῆς διαλεκτικῆς τοῦ γέροντος και τῆς εὐφραδείας, δι' ἧς ἐπραγματεύετο περὶ τῆς ὑψηλῆς ἐννοίας τῆς τε ἀνθρωπότητος και τοῦ σὺμπαντος. Ὅ,τι δὲ κυρίως τὸν ἐξέπληττεν, ἦτο, ὅτι ἐβλεπεν εἰς τοὺς βαθεῖς τοῦ Τίμωνος λόγους σημεῖα βεβαίας θλίψεως.

Ἀργότερον, ὅτε αἱ σχέσεις τῶν ἐπὶ πλέον συνεδέθησαν, ὁ Κίννας ἐδοκίμασε μέγαν πόθον νὰ ἐρωτήσῃ τὸν γηραιὸν φιλόσοφον περὶ τοῦ αἰτίου τῆς μελαγχολίας ταύτης και ἐκ μέρους του νὰ τῷ ἀνοίξῃ τὴν καρδίαν του.

Ἡ εὐκαιρία δὲν ἐβράδυνε νὰ παρουσιασθῇ.

III

Μιᾶ ἑσπέρα, μετὰ ζωηρὰν διάλεξιν ἀφορῶσαν εἰς τὴν ὁδὸν, ἣν ἡ ψυχὴ διατρέχει ἐν ταῖς πέραν τῆς γῆς χώραις, ἐκάθητο μόνοι ἐπὶ τοῦ ἀνδῆρου ὁ Κίννας και ὁ Τίμων, ὁπόθεν ἡ θεὰ ἐξετείνετο ἐπὶ τῆς θαλάσσης.

Ὁ νέος Ρωμαῖος, τὴν χεῖρα τοῦ γέροντος κρατῶν τῷ ἐξωμολογήθη ὅ,τι τῷ ἦτο θλιβερώτερον ἐν τῇ ζωῇ του, και τὸν σκοπὸν δι' ὃν ἀνεζήτησε τὴν συναναστροφὴν τῶν σοφῶν και φιλοσόφων τοῦ Σεραπειῶν.

— Τούλάχιστον Τίμων. — προσέθεσε διὰ νὰ τελειώσῃ—ἐπέτυχον νὰ σὲ γνωρίσω και γνωρίζω σήμερον, ὅτι ἀν οὔτε οὐ δὲν δυνηθῆς νὰ λύσῃς τὸ αἰνίγμα τῆς ζωῆς μου, οὐδεὶς θὰ κατορθώσῃ τοῦτο.

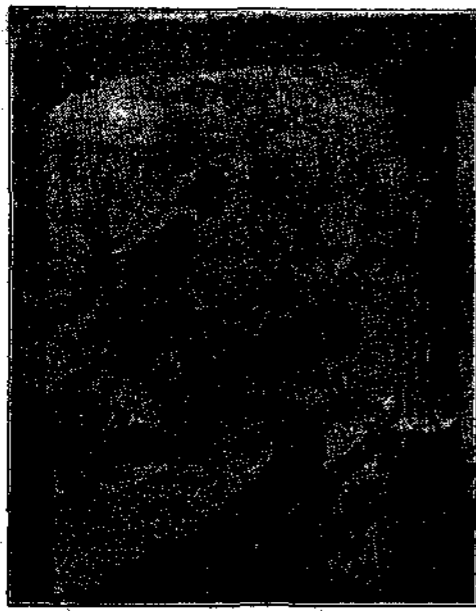
Ὁ Τίμων ἐθεώρησε μετὰ προσοχῆς τὰ ἐκτεινόμενα πρὸ αὐτοῦ ὕδατα, ὅπου ἀντηνύγαζεν ἡ ἡμισέληνος· εἶτα εἶπεν:

— Ἐχεις ἰδῆ Κίννα, τῶν πτηνῶν τὰς μεταναστεύσεις, ἅτινα κατὰ τὸν χειμῶνα φθάνουσιν ἐνταῦθα, ἐκ τοῦ ζόφου τοῦ Βορρᾶ; Γνωρίζεις τί ἐν Αἰγύπτῳ ζητοῦσι;

— Μάλιστα· θερμότητα και φῶς.

— Ὅμοίως και αἱ ψυχαι ἀναζητοῦσι τὴν θερμότητα, ἥτις οὐδὲν ἄλλο εἶνε ἢ ὁ Ἔρως και τὸ φῶς, ὅπερ οὐδὲν ἄλλο εἶνε ἢ ἡ Ἀλήθεια. Ἀλλὰ γνωρίζεις τὸ πτηνὸν, ὅπου ὀφείλει νὰ

πετάξη δια να εύρη την εὐτυχίαν του, ἐνῶ αἱ ψυχαὶ ἴπτανται εἰς τὸ ἀγνωστον, τὴν θλίψιν καὶ τὴν ἀνησυχίαν...

... Μεταξὺ τῶν γοήτων τῆς Θράκης καὶ τῶν ἐκπαύλων χορευτριῶν τῶν νήσων τοῦ Ἀρχιπελάγους

— Διατί λοιπόν, Τίμων εὐγενῆ, δὲν δύνανται νὰ εὕρωσι τὴν ὁδὸν αὐτῶν;

— Πάλαι, ἡ πίστις παρὰ τοῖς θεοῖς ἐπέφερε τὴν ἡσυχίαν· Σήμερον ἡ πίστις αὐτὴ φθείρεται, ὡς ἔλαιον ἐν λυχνίᾳ Ἀργότερον ἐπίστευσαν ὅτι ἡ φιλοσοφία θὰ ἔλαμπε διὰ τὰς ψυχὰς, ὡς ἥλιος τῆς ἀληθείας. Τὴν σήμερον, καλῶς γνωρίζεις, ἐπὶ τῶν ἐρειπίων αὐτῆς ἐν Ρώμῃ, ἐν Ἀθήναις, ὡς ἐνταῦθα, ὑπάρχει πληθὺς σκεπτικῶν, οἵτινες πιστεύουσι νὰ φέρωσι τὴν ἡσυχίαν, ἐνῶ ἐπιφέρουσι τὴν ἀπορίαν. Διότι, τὸ ἀποστρέφασθαι τὸ φῶς καὶ τὴν θερμότητα, ἴσον τῷ καταλείπειν τὴν ψυχὴν ἐν τῇ σκοτίᾳ· καὶ τὸ σκότος ἐστὶν ἀνησυχία.

Οὕτω λοιπόν τεταμέναις ταῖς χερσὶ πρὸ ἡμῶν, ἀναζητήσωμεν ψηλαφοῦντες τὴν ἔξοδον.

— Οὐχ ἦττον, δὲν ἀνεῦρες οὔτε οὐ ταύτην;

— Τὴν ἀνεζήτησα καὶ δὲν εὔρον ταύτην. Σὺ τὴν ἀνεζήτησας ἐν ταῖς ἡδοναῖς, ἐγὼ ἐν τῇ σκέψει. Καὶ ἀμφότεροι περιεβλήθημεν διὰ τοῦ αὐτοῦ σκότους. Γνώριζε λοιπόν, ὅτι δὲν εἶσαι μόνος ἐν τῷ πάσχειν καί, ὅτι ἐν σοὶ πάσχει τοῦ σὺμπαντος ἡ ψυχὴ... Εἶνε πολὺς ὁ χρόνος, ἀφ' ὅτου ἀπιστεῖς εἰς τοὺς θεοὺς;

— Ἐν Ρώμῃ δημοσίᾳ τιμῶσιν αὐτοὺς καὶ μάλιστα εἰσήγαγον νέους ἐκ τῆς Ἀσίας καὶ τῆς Αἰγύπτου· ἀλλὰ μόνον ἴσως οἱ πωληταὶ

τῶν λαχάνων, οἵτινες τὴν πρωτὴν ἐκ τῆς ἐξοχῆς εἰς τὴν πόλιν εἰσέρχονται, εἰλικρινῶς πιστεύουσι τούτοις...

— Καὶ εἶνε οἱ μόνον, οἵτινες ἔχουσι τὴν γαλήνην.

— Καθὼς ἐνταῦθα οἱ μέχρις ἐδάφους χαιρετῶντες τὰς γαλάς καὶ τὰ κρόμυα.

— Καθὼς ἐκεῖνοι, οἵτινες, ὅμοιοι μὲ τὰ σιτιζόμενα ζῶα, οὐδὲν ἄλλο ἐποφθαλμιῶσιν ἢ τὸν ὕπνον μετὰ τὸν ἐκ τῆς τροφῆς κόρον.

— Ἄλλ' ἐάν οὕτως ἔχει τὸ πρᾶγμα, ἀξίζει ὁ κόπος τοῦ ζῆν;

— Καὶ γνωρίζομεν λοιπόν, τί ὁ θάνατος μᾶς ἐπιφύλασσει;

— Τότε ποία ἡ διαφορὰ μεταξὺ σοῦ καὶ τῶν σκεπτικῶν;

— Οἱ σκεπτικοὶ ἐθίζουσιν αὐτοὺς εἰς τὸ σκότος ἢ μάλλον ὑποκρίνονται, ὅτι ἐν τούτῳ ἐθίζονται, ἐνῶ ἐγὼ ὑποφέρω τούτο.

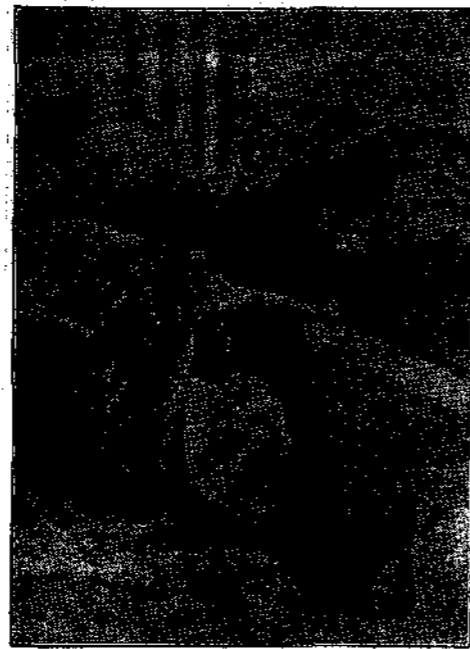
— Καὶ οὐδαμοῦ οὐ ἀνευρίσκεῖς τὴν σωτηρίαν;

— Ὁ Τίμων πρὸς στιγμὴν ἐσιώπησεν, εἶτα δὲ βραδέως καὶ ἀμφιβάλλων, εἶπεν:

— Τὴν ἀναμένω.

— Πόθεν;

— Ἄγνωτῷ.

... Ἐνῶ αἱ ψυχαὶ ἴπτανται εἰς τὸ ἀγνωστον, τὴν θλίψιν καὶ τὴν ἀνησυχίαν...

Ἐοτήριζε τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῆς χειρὸς καὶ ἴσως ὑπὸ τὸ κράτος τῆς σιωπῆς καὶ τῆς γαλήνης, ἥτις ἐν τῷ ἀνδρῷ ἐπεκράτει, προσέθηκε, ταπεινῇ τῇ φωνῇ:

(Ἐπεταὶ συνέχεια)

ΟΝΕΙΡΑ

Τὸ φίλον ἀναγνώστη
τῆς «Φύσεως» εἰς Ἀθήνας.

Ἀγαπητέ μου ἀναγνώστη!

Ὁ Χάϊνε ἢ ὁ Γκαίτε—δὲν ἐνθυμοῦμαι ἀκριβῶς—λέγει πον ὅτι «ὅταν ἔχωμέν τι νὰ γράψωμεν, γράφομεν ἐν τῷ περὶ ὅταν δὲν ἔχωμεν νὰ γράψωμεν τι, γράφομεν ἐν ποιήσει.» Εἰς τὴν ἀλήθειαν ταύτην, μικροὶ ἡμεῖς, μὴ ὑπαρξομεν, εἴτε ἔχομεν τι νὰ εἰπωμεν εἴτε μὴ, ἀπεφασίσαμεν σήμερον ἀμετακλήτως νὰ γράψωμεν ἐν τῇ ἀγαπητῇ «Φύσει» εἰς τὸ περὶ.

Ἐπὶ τῷ σκοπῷ τούτῳ κρατῶ πρὸ μικροῦ τὴν γραφίδα ἀπὸ χεῖρας καὶ θέλω νὰ ἐκθέσω ὅ τι αἰσθάνομαι, ὅ,τι ποθῶ, ὅ,τι ὀνειροπολῶ θὰ δυνήθω ἀραγε; Ὅχι, ἀπαντᾷ ὁ Βασιλεῖαδης εἰς παρομοίαν εὐρισκόμενος θέσιν «ἡ καρδία, λέγει, εἶνε φιλανθρῶς, ἐρωστικῆ, ὡς γέρον φιλάνθρωπος τοὺς ἠραιότερους πόθους, τὰ γλυκύτερα ὄνειρα κρατεῖ δι' ἑαυτὴν, ὡς ὁ θεὸς ἐκράτησεν ἀπὸ δι' ἑαυτὸν τοὺς ἀστέρας εἰς τὴν γῆν ἐπιπέσει τὰ ἀνθή.» Ἐπιτα, ἵνα τὸ κατορθώσω, ἔχω ἀνάγκην ἐμπείρου καλῶν, οὐ τοῦ τυχεροῦ καὶ φύλλων χάρτου ἀπειραριθμῶν· ἐγὼ δὲ μόνον τὰ τελευταῖα ἔχω.

Ἔστω...

Ἀναγνώστη μου!

Θὰ κλάψω... Γελάς; Γέλα, φίλε, ὅσοι θέλεις, ἀλλὰ πρόσζε, πρόσζε μὴ μὲ περιφρονησῆς. Θὰ κλάψω, γὰρ τὶ τούτου γλυκύτερον; τὰ δάκρυα ἐλαφρύνουσι τοὺς πόθους.

Κλάψε, καρδίᾳ μ', ὅσο, μορῆς, φτωχῆ, καρδοῦλα, κλάψε καὶ τὰ πικρὰ παράπονα διὰ σὲ στίχους γράψε· Εἶνε οἱ στίχοι δάκρυα θερμά, χρυσταλωμένα Πῶς χύνονται μὲς τὸ χαρτὶ ἀπ' τὴν καρδίαν βγαλμένα... (Ἐκ τοῦ «Θρήνου»)

ὦ! δός μου μίαν ἀττικὴν ἐσπέραν, ὀλίγην ζεφυρίτιδα ἢ ζαππιτιδα, δός μου αἶθρα, ἀθηναϊκὴν, μυρόεσσα αἶθρα, ὀλίγην δόσον ἀττικῶ ἡλίον, διότι πνίγομαι, πνίγομαι, ἀναγνώστη μου, εἰς τὴν δυσώδη, τὴν μεμολυσμένην, τὴν πνιγεράν ἐδῶ ἀτμοσφαιραν, ἥτις μὲ περιβάλλει, μὲ περισφίγγει, μὲ δεσμεύει... Δός μου, λέγω, ὀλίγον τι ἐκ τούτων ἢ κόρην γ' ἀγαπήσω ἄλλως ἀποθνήσκω...

Ἄ! τόσῳ ἀγαπῶν βίον ποτὲ δὲν διήλθον!

Ἄνευ Ἀθηῶν ἢ ἔρωτος, ἢ ζωῆς... πῶς τὴν ἐννοεῖς, ἀναγνώστη μου;

Νὰ ἦσαι μακρὰν τοῦ λόφου τῆς Ἀκροπόλεως, μακρὰν τοῦ σμαραγδίνου στερεώματος τῆς Ἀττικῆς, μακρὰν τῆς χώρας τῶν θεῶν, τῆς Παλλάδος τοῦ ἀστεως, τοῦ καλλιμαρμάρου, τοῦ ἰοστεφάνου, μακρὰν τοῦ πυροχρόου Ἰρητιοῦ, ὅστις, κατὰ τὸν Jean Moreas «ἀπαθῶν τὰς σκιάς συγκρατεῖ εἰσὶ τὴν λάμψιν τῆς ἡμέρας», νὰ εὐρισκῆσαι, λέγω, μακρὰν ὄλων τούτων εἰς τόπον βάρβαρον, εἰς χώραν, κατὰ Γλάδοιωνα ἡμιανθρώπων, εἰς ὀρίζοντα στενὸν καὶ μὲ ὄλα ταῦτα νὰ ζῆς ἀνευ ἔρωτος, ὦ! ἀνευ ἔρωτος... ἀκούς;...

Πρὸς τί λοιπὸν ὄλα;... Πρὸς τί ὑπάρχεις, πρὸς τί ζῆς, πρὸς τί ἀναπνέεις, πρὸς τί τρέφῃσαι, ὅταν δὲν ἔχῃς ἐν τῷ τόπῳ, ἐν ᾧ διαμενεῖς, μίαν ἀττικὴν ἡλίου δόσον ἢ κόρην γ' ἀγαπᾷς;...

Πρὸς τί ὁ ἥλιος ἀνατέλλει, ὁ κάλυξ διαοίγεται, τὰ πτηνὰ κελαδοῦσι, τὸ ἔαρ ἠθεῖ, ἡ φύσις μειδιᾷ;...

Ἐ! σιγήσατε ῥόχθοι τῶν ποταμῶν καὶ γλυκεία τῶν ῥυακίων μνηστῆματα, κρήνησι ὀπισθεν τῶν συντρέφων ἢ τῶν ὑψηλῶν ὄρεων, περιλαμπῆς τοῦ ἡλίου αἴγλη, καὶ σὺ, μελιχρὰ τῆς σελήνης λάμψις, ἀφ' οὗ Ἐκείνη εἶνε μακρὰν μακρὰν φεῦ! τῶν τόπων, οὐς διαφωτίζεις. Μὴ ἀποπέμψῃς τὸ τερψίθυμον ἄσμα σου, ὦ ἰθέρωπλαστος τοῦ Παρδίουρος θυγάτηρ, μὴδὲ φτερουγίσῃς πρὸ τῶν παραθύρων μου γλυκεῖα ἀδελφῆ Πρόκνη, ἀλλ' ἔλθετε, ἔλθετε μετ' ἐμοῦ νὰ ταφῶμεν ἀφανεῖς, κλαιότες, κλαιότες, κλαιότες τὴν σκληρὰν εἰμαρμένην...

Χυθῆτε δάκρυα πικρὰ· χυθῆτε στοχασμοὶ μου· Γράψε κονδύλι μου φτωχὸ ὅ,τι σοῦ 'πῆ ἡ ψυχὴ μου...

Πόσον δικαίον ἔχεις, Ὀγγῶ, λέγων, ὅτι «ἐάν οὐδεὶς ὑπῆρχεν ὁ ἔρως ἐν τῷ κόσμῳ ὁ ἥλιος θὰ ἐσβήνετο;» Καὶ βεβαίως, τί σ' ὠφελεῖ νὰ φωτίζῃσαι ὑπὸ τοῦ οὐρανοῦ λαμπτήρος, ὅταν δὲν σὲ φωτίζῃ τῆς ψυχῆς σου τὸ φῶγγος, ὁ πυρό-ξαρθος καὶ ἠθοσιεφῆς ἔρως;... ὦ!

Ὅποιος δὲν θέλει ἔρωτα, γυρεύει νὰ πεθάνῃ... (Ἄχ. Παράσχος.)

Ἀγαπῶ, ἀναγνώστη μου, ἀγαπῶ... Τίνα;... δὲν γνωρίζω οὐδ' ἐγὼ... ὄλον τὸν κόσμον ἴσως. Ὑπομειδιῶ ἤδη μακρόθεν προσερχόμενον χάριεν καὶ φιλομειδῆς τὸ ἐν ἀμυγδαλαῖς λενχειμονοῦν ἔαρ καὶ ἡ καρδία μου σφίξει ἐξ ἀγάπης, πάλιν, σφριγᾷ. Θέλω νὰ ἐταγκαλισθῶ τὸ ἀπειρον, τὸ ἀνεξάντλητον, θέλω νὰ φτερουγίσω ἐπάνω, ἐπάνω εἰς ὀρίζοντα ἀνοικτὸν καὶ ἀναπεπταμένον ἄερα.

ὦ! ἀν εἶχον καὶ σέ, Ἰνδαλμα τῆς γαρτασίας μου, νὰ σὲ περικαλῶ διὰ τῆς νεφέλης, ἥτις πλησίον τοῦ ἡλίου περιπέταται, νὰ σὲ ἐπι-

θέσω ἐπὶ τῶν ρώτων τῆς Μεγάλης; Ἄρκτον, πι-
ριεῖωμένην τὸν γαλακτώδη γαλαξίαν, μὲ τὰς
πλειάδας ὡς ἀρθροδέσμη ἀνὰ χεῖρας καὶ ὀδη-
γὸς τὸν Δία μετὰ τῆς Ἀφροδίτης, τὰ δὲ πε-
ριφέρω ἀνὰ τὰς ἀχανεῖς τοῦ σύμπαντος ἐκτά-
σεις, ἔχουσαν ἐμὲ, μόνον ἐμὲ σύνοδον... γὰ ἐπι-
σκοπήσωμεν ἐκείθεν τὰ πάντα καὶ εἶτα σὲ ἐνα-
ποθέσω ἐπὶ τοῦ λόφου τῆς Ἀκροπόλεως ἀρτί-
ζηλον μόνον τοῦ Παρθενῶνος!!!

Ω! πόθοι, πόθοι, πόθοι καὶ θύερα!...

Συγγνώμην, ἀγαγνώστα... ἐπλανήθην. Ἐ-
γείρω τὴν κεφαλὴν μου καὶ βλέπω τοὺς ἀχαρις
τοίχους, οἷτινες μὲ περιτοῦνται... θέλω ἀέρα,
ἀγαγνώστα μου. ἀέρα... Ἄφηνω τοὺς τοίχους
καὶ σὲ ὁμοῦ...

Χαίρετε!

Ἐν Βελιθεῖ (1902)

Ἰωάννης Γ. Ἀντωνιάδης.

ἌΧΡΑ ΣΥΜΦΩΝΙΑ

ἌΧΡΟΙ ΗΧΟΙ

τῆ Νιδθ

Λαίψανν τῆς εὐτυχίας ἥτις κάποτε στὰ στήθη
Τὰ παρθένα ἀγνῆς κόρης καὶ ἀσπίλλου ἐκοιμήθη
Μόνον κεῖται ἐρριμένον εἰς τοῦ κήπου μου τὴν ἀκρῆ!
Τὶ νάρψάλλω, ἀφοῦ ψάλλει ἐν ἐμοὶ πλέον τὸ δάκρυ!

Τὶ ὠρκαίαι αἱ ἡμέραι καθ' ἃς ἐψάλλες ἡδέως
Τῆς ἀγνῆς μου εὐτυχίας τὰς ἀγγελικὰς τῆς φάσεις!
Φεῦ! πτωχὴ μου φίλη λύρα, βλέπεις; ἐμελλες ταχέως
Τὸ γλυκὺ κελάδημά σου τῆς καρδίας μου νὰ παύσῃς!

Ἐνθυμείσαι τὰς ἡμέρας καθ' ἃς σὺντροφὸν μου μόνον
Ἐἶχον σέ, ἐν ἡσυχίᾳ ἐν τῇ μέσῳ τῶν ἀνθρώπων;
Μοὶ ὠμίλουν αἱ χορδαὶ σου, σοὶ ἀπήντων οἱ παλμοὶ
μου

Κε' εἰς καρδίαν παμφιλτάτην ἔτρεχον οἱ λογισμοὶ μου!
Φεῦ! ἐτάφη ἡ καρδία ἥτις μόνον δι' ἐμένα
Ἐπαλλεν ἐπὶ τοῦ κόσμου καὶ ὡς βλέπεις ἐγὼ ζῶ
Ἴνα μέμνημαι ἐκείνου καὶ τῶν πόνων ἐκμουζῶ
Οὐς αἰσθήματα παρέχουν ἄψυχα καὶ μιραμένα!

Ἐλθέ σὺντροφέ μου μόνη, ἔνα πλέον δι' ὕστατην
Ἐἶς τὸ μνηματὸν ἐν ἄσπρῳ νὰ τόνισωμεν πικρὸν,
ὄ! τραγοῦδει πτωχὴ λύρα τὴν καρδίαν τὴν φιλιτάτην
Ἦτις τήκεται ἐνταῦθα ὑπὸ χῶμα τὸ ψυχρὸν!

Κε' ὅταν αὖριον ἐκλείψω καὶ ἐγὼ φιλιτάτη λύρα
Ἄς σὲ θέσωσιν ἐπάνω εἰς τὸ ἄψυχόν μου μνηματὸν
Θὰ σ' αἰσθάνομαι στὰ βῆθη ὡς τῶν μωρινῶν τὰ μῦρα
Ὡς τοῦ Γκιώνη τὸ σαρζῶν πλὴν καὶ φοβερόν του ρῆμα

Ἐτά; μεσονυκτίους ὥρας θὰ ἀνοίγω τὸ μνημεῖον
Καὶ θὰ ψάλλωμεν καὶ πάλιν ἐκεῖ κάτω ἠνωμένοι
Καὶ ἐκεῖ θ' ἀδελφοθῶμεν ἐν τῷ μέτῳ τῶν δακρῶν...
Ἀδελφόνουσι οἱ τάφροι, ψάλλουσι κ' οἱ τεθαμένοι!

Τὸ ἀγέρι, ὅταν πνέῃ θὰ ταραττή τὰς χορδαὶ σου
Ἐἶς γλυκεῖαν συμφωνίαν.
Κε' ἐγὼ ἀπὸ τὰ βῆθη θὰ ἀκούω τὰς μολπὰς σου
Καὶ θὰ χαίρω τὴν καρδίαν

Ἀθήνησι 1η Μαΐου 1902

Κωνσταντῖνος Μεγαηλίδης

Η ΔΗΘΗ

ΚΑΙ Η ΑΜΕΡΙΜΝΗΣΙΑ ΤΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ

ΙΑΤΡΙΚΗ τις επιθεώρησις ἐδημοσίευ-
σεν ἐσχάτως τὴν ἀκόλουθον γνωστοποι-
ήσιν.

Ὁ Κύριος Ε... πληρωθεὶς ἐαγάρως εἰς τὴν κεφαλὴν
διὰ πλήγματος ἀλεξίφρονον, οὐκ εἶχε ἄλλα εἰσεγένη-
σεν εἰς τὸν ἕνα τῶν ὀφθαλμῶν του καὶ τὸ ἐβλάψε τὸν
ἐγκέφαλον, ὑπεβλήθη εἰς τὴν διὰ τοῦ τρυπάνου ἐγχεί-
ρησιν πρὸς ἐκροήν τοῦ ἐν τῇ κεφαλῇ προσβληθέντος αἵ-
ματος.

Ἡ ἐγχείρησις ἐπέτυχε καὶ ὁ ἀσθενὴς ἐσελεύσῃ ἰάθῃ
μὲ τὴν διαφορὰν μόνον διὰ ἀπώλειαν τῆς μνήμης.

Τὸ ἀποτέλεσμα ὅμως τοῦτο ἔχει μεγίστην διὰ τὴν
ἐπιστήμην σημασίαν, καθόσον ἀπεδείχθη ὅτι ἐπιτογ-
γάνεται ἡ στερήσις τῆς μνήμης, χωρὶς τὰ πάθη ἢ
ἰατρικὰ.

Καὶ ἡ ἰατρικὴ αὕτη ἐπιθεώρησις ἐξακολουθεῖ
παρακατὸν διὰ μακρὰς θεωρητικῆς καὶ πρακτικῆς
περιγραφῆς νὰ ἐπεξηγή τὸν τρόπον τῆς διὰ τοῦ
χειρουργικοῦ τρυπάνου θεραπείας καὶ ἀπονεκρώσεως
τῆς μνήμης τῶν ἀνθρώπων.

Ἡ δὲ ὁμοῦ διεγερθῆσθαι ἀναμφιβόλως τὸ ἐν-
διαφέρον τοῦ κόσμου, οὐχὶ πλέον ὑπὸ ἐποψὴν θερά-
πευτικῆν, ἀλλ' ὑπὸ ἐποψὴν ἐντελῶς κοινωνιολο-
γικῆν.

Ἡ λήθη!... Ἀλλὰ τὴν λήθην πολλὰ ἐπι-
θυμοῦσιν εἰς τὸν κόσμον τοῦτον καὶ θὰ πρόκειται
ἐφεξῆς πολλοὺς, οὐχὶ πλέον ἀσθενεῖς νὰ θεραπεύ-
σωμεν διὰ τῆς στερήσεως τῆς μνήμης, ἀλλὰ ὑγιεῖς
νὰ προκλιθώμεν διὰ τῆς λήθης τῶν κακῶν αὐτῶν
ἐντυπώσεων.

Στερήσις τῆς μνήμης εἶναι σινώνυμον τῆς λή-
θης καὶ ἀφ' ὅτου ὁ κόσμος ἀπώλεσε τὴν πηγὴν τοῦ
ποταμοῦ τῆς λήθης, ἤδη ἀνεურίσκαται τὸ τρυπά-
νον τῆς λήθης. Εὐτυχὴς ἀνεύρεσις!

Ὅσοι ἀναζητοῦν τὴν λήθην διὰ τῶν μακρῶν τα-
ξιδίων, ὅσοι ἀναζητοῦν τὴν ἀπομάκρυνσιν τῶν λυ-
πῶν ἐν τοῖς χροτοπαιγνίοις, ὅσοι συγχιάουσι τὴν
τύρβην καὶ τὸν θόρυβον, ὅπως ἀποφυγῶσι τὴν ἀνά-
μνησιν ὀρισμένου ἀντικειμένου, ὅσοι μεθύονται ἐν
τοῖς ἀλκαλοῖς ὅπως ἀποφυγῶσι τὴν τύψιν, ὅσοι ἀνα-
ζητοῦσιν ἐν τῇ ἐξορίᾳ τὴν λήθην ἀπίστου γυναικὸς
κτλ. ἤδη δι' ἐνὸς τριβελισμοῦ ἀφαιροῦσιν ἐκ τοῦ
ἐγκεφάλου των καὶ θλίψεις καὶ πικρίας καὶ μένουσι
πλέον ἐντελῶς ἀμέριμοι.

Καὶ θὰ μεταβαίνομεν ἐφεξῆς παρὰ τῷ χειρουργῷ
μας, λέγοντες αὐτῷ:

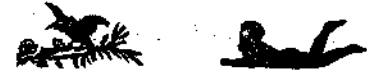
— Ἰατρί, βγάλε μου μίαν θλίψιν, ὡς θὰ ἐλέ-
γομεν:

— Βγάλε μου ἓνα δόντι.

Τὸ τρυπάνον εἰς ἐνέργειαν. Θὰ ἐτελεῖ τὸσας
στροφάς, δι' ὧν θλίψιν τὴν λήθην θὰ ζητοῦμεν
καὶ μετὰ τοῦτο ὁ ἰατρὸς θὰ φρίσῃ τὴν ἐπὶ τῆς κι-
φαλῆς μας ἐπὴν καὶ θὰ μεταβαίνομεν ὅπως ἤσυχοι
πλέον καὶ ἀμέριμοι εἰς τὴν ἐργασίαν μας.

Τὶ ὠραῖον πρᾶγμα ἢ ἐπιστήμη!

ΦΡΙΚ

— Δὲν ἐπίστευον, ἔλεγε, πατὴρ τις πρὸς τὸν υἱόν
του, ὅτι ἡ μελέτη κοστίζει τόσο πολύ.
— Ναὶ καὶ μολονότι, εἶμαι ἀπὸ ἐκείνους, πα-
τερ, ἀπήντησεν ὁ εἰλικρινὴς υἱός, οἷτινες ἐλίγον με-
λετοῦν!

Ὁ κ. Αἰσωπος φοβούμενος κάπως τὸ γῆρας, ἔλε-
γεν ἐσχάτως πρὸς τὸν ὁμοιοπαθῆ φίλον αὐτοῦ κ.Σ...
— Παρατηρεῖς, φίλε μου, ὅτι ἅμα παρέλθη τις
τὸ τεσσαρακοστὸν ἔτος τῆς ἡλικίας του, τὰ ἔτη ἔχουν
μένον ἕξ μῆνας;
— Καλῶς, ἐγὼ παρατηρῶ, ὅτι ἔχουν μένον τρεῖς,
ἀπήντησεν ἀναστενάζων ὁ δεύτερος.

Πῶς φαίνεται, ὅτι οἱ πλείστοι τῶν ποιητῶν μας
εἶναι ποιηταὶ καὶ φαντασιώδεις!

Προχθὲς ἐν ὥρᾳ παραδόσεως, ἐνῶ ὁ καθηγητὴς
ἔλεγεν, ὅτι οὐδαμῶς τὸ αἷτιον δύναται ν' ἀκολουθῇ
τὸ αἰτιατόν, εἰς τῶν φοιτητῶν, ὅστις ἴσως θὰ ἐσχέ-
διαζε ποίημά τι κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν, αἶφνης
διακρίπτει, λέγων:

— Πῶς, κύριε καθηγητά, ἔταν ὁ ἰατρὸς ἀκο-
λουθεῖ τὴν κηδεῖαν ἐνὸς πελάτου του, ἐνταῦθα τὸ
αἷτιον δὲν ἀκολουθεῖ πασιφανῶς τὸ αἰτιατόν;

Ὁ Τότος παίζει μετὰ τοῦ μικροῦ Τζῶν, υἱοῦ ἀγ-
γλου γείτονός του καὶ παραπονεῖται, ὅτι δὲν τὸν ἐν-
νοεῖ, ὅτε τὸν ἐρωτᾷ ἢ μῆτηρ του:

— Εἶναι ἀγγλος, πῶς θέλεις νὰ τὸν ἐννοεῖς;

— Μὰ ἀφοῦ γελᾷ ἐλληνικά;

— Εἶναι ἀγγλος, ἐπαναλαμβάνει ἡ μῆτηρ του
καὶ γελᾷ καὶ ἀγγλικά, δὲν τὸν βλέπεις;

— Τί λές, καλὰ μαρμὰ, ἀφοῦ μ' ἐγέλασε καὶ
μοῦ πῆρε τὸ νησάκι, δὲν γελᾷ ἐλληνικά; ἀπα-
ράλλαχτα, ἔπως καὶ ἡμεῖς ποῦ τοὺς γελοῦμεν καὶ
τοὺς πέρομε ὅ,τι εἰμποροῦμε;

Κάποιος μικρός:
— Διατί αὕτη ἡ κυρία ἔχει εἰς τὸν λαιμόντης φεῖδι;
Τὸ ζιζάνιον:
— Ἐχει ἀγάπην εἰς τὰ ζῶα.
Καὶ κάποιος ἄλλος.
Καὶ διότι τὴν τρῶνε τὰ φεῖδια.

Οἱ ἀφιλόμουσοι κύνες.
— Ὁ κύων δὲν ὑποφέρει ποτὲ τὰ μουσικὰ ὄργανα
ἔλεγε τις, ὁσάκις παίζω τὸ βιολί, ὁ κύων μου θὰ μὲ
ἐμποδίσῃ μὲ τὸν πόδα του.

— Ναὶ καὶ ἐγὼ παρετήρησα, ὁσάκις διέρχεται
ἡ μουσικὴ τῆς φρουρᾶς, ὅλοι οἱ σκύλοι γαυγίζου,
τῷ ἀπήντησεν ἕτερος.

— Περιέργον, προσέθηκε τρίτος, ὁσάκις ἰδεῖ κη-
δεῖαν ὁ ἰδικός μου, φωνάζει κλαυθμηρῶς ὡς τσακάλι.

Ἐσχάτως ὁ νυκτοφύλαξ τοῦ τελωνεῖου Πειραιῶς
ἐν τῇ σημαίῳσιν τῶν ἐξόδων τῆς ἐβδομάδος εἶχε θέ-
σει καὶ 75 λεπτὰ διὰ τροφήν τῶν γάτων.

— Καὶ τί θέλεις τοὺς γάτους ἐδῶ, ἐρωτᾷ ὁ τέ-
λωνῆς.

— Διὰ νὰ τρώγουσι τοὺς ποντικούς, ὅπου ἀφανί-
ζου, κύριε Τελῶνα, τὰ ἐμπορεύματα.

— Καλὰ, ἀλλὰ ἀφοῦ τρώγουν ποντικούς, τί χρεῖ-
άζεται τότε ἡ τροφή;

— Ἄ, ξέγασα, διὰ τὸν σκύλον. ἤθελα νὰ εἶπω.

— Καὶ τί χρειάζεται ἐδῶ ὁ σκύλος;

— Διὰ νὰ φυλάττῃ τὸ κατάστημα.

— Καλὰ καὶ δὲν ἔχουμεν σένα ὡς νυκτοφύλακα;

— Δηλαδή, ὅταν κοιμοῦμαι.

Μαρία. Γεννήτωρ τοῦ πάθους.
Πάθος. Σφάλμα τῆς συνειδήσεως.
Συνείδησις. Δικαστὴς τοῦ ἑαυτοῦ μας.
Ὁ ἑαυτός μας. Τάφος τῶν ἀνωτέρω.

ΤΟΠΙΚΑ

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΕΞΟΧΟΤΗΤΕΣ

Λέγεται, ότι κατά τας τελευταίας του στιγμάς ο αιδιμος Συγγρός, περιστοιχιζόμενος υπό τριών ιατρών του, έλεγε μετ' αναστεναγμού :
— "Αχ! λυπούμαι, ότι αφήνω τους τρεις καλύτερους μου ιατρούς, τους οποίους τόσοσν ηγάπων εις τήν ζωήν μου και οίτινες τόσοσν πιστώσ με υπηρέτησαν.

Οι δέ τρεις έξοχότες πλνσίδιασντες αυτόν με τρόπον, όπως ακούσασιν εύκρινώς τὸ πόρισμα τῆς ώρας αὐτῆς ομίλιας του, ὁ εύτυχῆς Κροῖσός εἐκκολύθησε, ψιθυρίζων:

— Ναι, αφήνω τήν γυμναστικήν, τὸ ὕδωρ και τήν διαίταν!

Πρὸ ἡμερῶν νέος τις ἀθηναῖος παρατηρήσας ἐξωθι τοῦ ταχυδρομείου ξένην τινα Κυρίαν μουσχεύουσαν γραμματόσημα ἐπὶ τῆς γλώσσης τῆς ἀκαλοῦθου τῆς και προσκολλῶσαν αὐτὰ εις τὰς ἐπιστολάς τῆς, ἐπλησίασεν αὐτὰς και τὰς πῦρεθῆρ μετὰ παραδοξότῆτος και λεπτῆς εἰρωνείας, ὅτε ἡ ξένη τῷ λέγει:

— Τί τέλεις ἐδῶ; ἐκεῖς τῷ;

— Ὁ δὲ ἐκλαβὼν αὐτὰς ὡς θεατρῶνους:

— Μὴ χάνεσθε, ταῖς λέγει και ὁ ρωμιὸς δὲν σπκῶνει ἀπὸ τέτοιαις ρεκλάμας.

Ὅμογενῆς τις περιήρχετο προχθὲς τὸ νέον μέγαρον τοῦ ταχυδρομείου, ὅτε σταθεῖς ἐρωτῆ τὸν ἐξωθι εργαζάμενον ἐπιθεωρητὴν κ. Χόλτμαν, μεταφέροντὰ ἐν δέμα σώματος:

— Δὲν μοῦ λές, αὐτὸ εἶναι τὸ περίφημον ταχυδρομεῖόν σας;

— Μάλιστα, Κύριε, δὲν τὸ βλέπετε;

— Μὰ ἴσα ἴσα, ὄλο μαγαζεῖα βλέπω και μπαλκόνια γύρωθεν και πουθενὰ τὰ γραφεῖα.

— Μὰ εἶναι τὸ νέον σῶστημα, τὰ γραφεῖα ἀπὸ μέσα και ἀπ' ἐξω νοικιάζομεν τὰ μαγαζεῖα και μπαλκόνια.

— Ὡστε τὰ ταχυδρομεῖα σας θὰ εἰσπράττουν και ἀπὸ ἐνοίκια; Ἀλλὰ εἰσοδήματα ἔχετε;

— Πῶς; ἀπὸ τοὺς μικροπωλητὰς τῶν προαυλίων, ἀπὸ τὰ ὑπόγεια . . . ἀπὸ . . .

— Μὰ πῶς ομίλεις πλνθυντικῶς, ἔχεις και σὺ μέρος; δὲν εἶσαι ἐργάτης;

— Ὁχι Κύριε, εἶμαι ἐπιθεωρητῆς και ἀκό-

λουθος τοῦ διοργανωτοῦ. Και ὁ μεγαλόσχημος ἀφήκεν ἀμέσως τὸ σῶγμα νὰ καταπέσῃ ἐκ τῆς χειρός. Ἀλλὰ παρατηρήσας ἐναντὶ τοῦ τὸν διοργανωτὴν, τὸ ἐπανέλαθεν ἀμέσως και εἰσῆλθεν εις τὰ ἐντὸς γραφεῖα.

Εἰς τήν Μουσικὴν Ἑταιρείαν.

Ὁ κ. Λεβίδης. Ἀλλὰ διατί εξετάζετε δι' ὄργανον και οὐχὶ δια τῆς φωνῆς, ὡς φυσικωτέρως και ἐθνικωτέρως;

Ὁ κ. Βαλαωρίτης. Διότι τὰς φωνὰς δὲν τὰς ἀκούουν πλέον, ἐνῶ τὰ ὄργανα, Κύριε, μόνον σήμερον ἀκούονται καλῶς.

Εἰς ἀσθενῆς λαμβάνων τήν συνταγὴν παρὰ τοῦ ἱατροῦ του και ἀναγινώσκων αὐτήν:

— Μὰ, μοῦ φαίνεται, ἱατρέ μου ὅτι εἶναι ἡ ἴδια συνταγὴ, ὅπου μοῦ ἐδώσατε πρὸ μῆνός.

— Ἀκριβῶς, φίλε μου, διότι ἡ πληρωμὴ τῆς ἐπισκέψεως εἶναι ἡ αὐτή.

Ὁ φιλάσθενος οὐδέποτε ἐπλήρωνεν.

ΠΑΙΓΝΙΑ ΣΥΝΑΝΑΣΤΡΟΦΩΝ

ΔΕΝ ΕΣΒΥΣΕ ΖΗ ΑΚΟΜΗ

Εἰς ἐκ τῆς συναναστροφῆς λαμβάνει τεμάχιον χάρτου, τὸ ὅποιον συστρέφει καλῶς και ἀφοῦ ἀνάψη εις τήν λυχνίαν τήν μίαν ἄκραν αὐτοῦ, λέγει «Ἐξ ἀκόμη, δὲν ἐσβυσε» και τὸ παραδίδει εις τὸν παρακείμενόν του, ὅστις ὀφείλει νὰ ἐπαναλάβῃ τὰς αὐτὰς λέξεις ζωηρότερον και νὰ παραδώσῃ αὐτὸ εις τὸν πλησίον του, ὅστος ὁμοιοτρόπως εις τὸν γείτονα του και οὕτω καθεστῆς πάντες ὀφείλουσι πιστῶς νὰ πράξωσι.

Δέον ὅμως ἕκαστος νὰ ἔχῃ τήν φροντίδα ὥστε νὰ μὴ σβύσῃ εις χεῖρας του τὸ τεμάχιον τοῦ χάρτου και νὰ σπεύδῃ νὰ τὸ μεταβιβάσῃ εις ἄλλον. Ἐκεῖνος δέ, εις τοῦ ὁποίου τὰς χεῖρας θὰ σβύσῃ, ὑποχρεοῦται εις ποινήν, δηλαδή νὰ μουντζουρώσῃ τήν μύτην του μετὸν καμμένον χάρτην. Τὸ παίγνιον εἶναι πολὺ ἀστεῖον, ἐφ' ὅσον πλησιάζει νὰ σβύσῃ ὁ χάρτης και προκαλεῖ ζωηροὺς γέλωτας.

ΡΟΥΣ

ΛΥΣΣΩΔΗΣ ΖΩΓΡΑΦΟΣ

— Μπά, νὰ ὁ ζωγράφος περνᾷ, στάσου, Γιάγκο, νὰ περάσῃ, εἶναι λυσασμένος . . . νὰ μὴ μᾶς δαγκάσῃ.

— Πῶς; ὁ ζωγράφος λυσασμένος;

— Ναι, δὲν εἶδες τί εἶπε τῆς Ἐλένης, ἡ ὅποια τοῦ ἐζήτησε νὰ τήν ζωγραφῆσῃ; ὅτι τοῦ πονεῖ τὸ δακτυλάκι, ὅπου τοῦ ἐδάγκασε τὸ σκυλάκι τῆς;

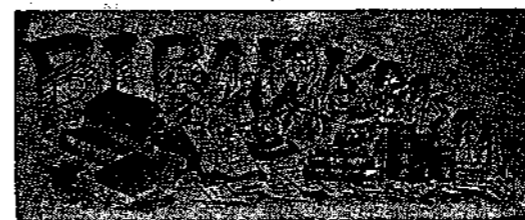
ΑΘΕΡΑΠΕΥΤΟΣ ΚΩΦΙΑ

— Αἰ, τώρα ἀκούς;

— Ὁχι, τίποτε, ἀπολύτως.

— Τι λές; καλέ; οὔτε τὸ κανόνι δὲν ἀκουσες; ποῦ σοῦ ρεῖα; Ἄμ τότε, κυρά μου, δὲν ὑπάρχει θεραπεία, κωφὴ θὰ 'σαι πάντα.

— Και ἐν τούτοις μία λέξις ἄρκει νὰ μὲ κάνει καλά. . . ἐκείνου!

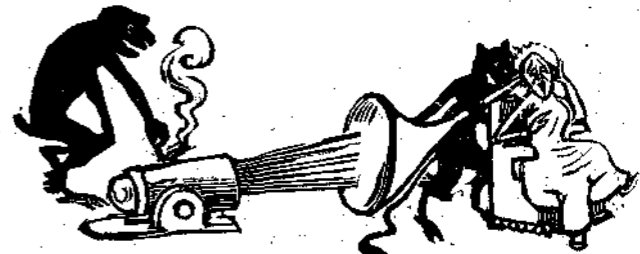
ΣΠΥΡΙΔΩΝΟΣ ΠΗΛΙΚΑ « Ἀπομνημονεύματα τῆς ὑπουργείας του ».

Ἐξεδόθησαν ὑπὸ τοῦ ἐμβριθοῦς δικηγόρου κ. Ἰωάννου Ν. Πήλικα τὰ Ἀπομνημονεύματα τῆς ὑπουργείας τοῦ ἐξόχου ἀνδρός Σπυριδῶνος Πήλικα, τοῦ και κἀθηγητοῦ ἔδραν καθέξαντος τοῦ ποινικοῦ Δικαίου ἐν τῷ Ὁθωνίῳ πανεπιστημίῳ.

Εἰς τὰς ἐμβριθεῖς σελίδας τοῦ βιβλίου τούτου ἐκτὸς τῶν ὕψηλῶν διδαγμάτων, ἅτινα δύνανται νὰ λάβωσιν ἄνδρες πολιτικοὶ και πολῖται, ὡς και τὰ βέβαια συμπεράσματα πολιτικὰ και κοινωνικά, ἐκτὸς τοῦ ὅτι δὲν ἀφανεία ἐργασθεῖς αἰδιμος ἀνὴρ θ' ἀναλάβῃ ὡς ἀληθῆς ἐργάτης τῆς πολιτείας και θὰ θαυμασθῆ, διότι μέσῳ ἐποχῆς ἀωμάλου και ἐξόχως περιπετειώδους εἰργάσῃ και εἰργάσῃ ἀληθῶς, ἐκτὸς μυρίων ἄλλων ὕψηλῶν διδαγμάτων, ἡ σκοτεινὴ ἱστορία τῶν χρόνων ἐκείνων ἀρκοῦντως φωτίζεται διὰ τῶν ἀπομνημονευμάτων τοῦ Σπυριδῶνος Πήλικα, διακηρύξαντος, ὅτι: « Ὅλη ἡ ἐστία τῆς πολιτείας πρέπει νὰ ἦνε φῶς. Ὁχι εἰς τὴν δύο Ὑπουργοί, ἀλλὰ Ὑπουργεῖον ὁμομόρφον, ὁμόφρονον, δύνανται νὰ ὠφελῆσῃ ἢ νὰ μὴ βλάβῃ τήν πατρίδα. »

ΔΑΚΡΥΑ ΦΙΛΟΦΡΟΝΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΠΟΝΟΙ

Ὁ κύριος Ἀναστάσιος Β. Βερίκιος, ὅστις μεγάλης ὑπολήψεως τυγχάνει ἐν Κερκύρα, ὠραιότατα διέρχεται τὰς ὥρας, ἃς ἡ Θέμις τῷ παρέχει. γράφων

ἐν ἀπλῇ γλώσση ποιήματα, ὧν τὰ πλείστα ἀναφέρονται εις λευκώματα παρθένων, ἄλλα εἶνε δάκρυα πρὸς ἀποπτάντα φίλτατα ὄντα, ἐξ ὧν διακρίνονται τὰ πρὸς τὸν νεκρὸν τῆς Μ. Δουκίσσης Ἀλεξάνδρας, τῆς προσφιλοῦς Ἑλληνίδος βασιλόπαυδος και τυχόντα φιλοφρόνου ἀπαντήσεως ἐκ μέρους τοῦ τεθλιμμένου ἀνακτος.

Ἐκ τῶν λοιπῶν πονημάτων του ἀρκετὴν ἐντύπωσην προξενοῦν « ἡ Συνέντευξις » και ἡ « Κατεδάφσις τῆς βασιλικῆς πύλης » ἅτινα ἀποπνεύουν Κερκυραϊκὴν αὔραν, λιγηρὰν ἐπτανήσιον ποιήσιν.

Ἀλλὰ και εἰς συγγραφὰς νομικὰς διαπρέπει ἐπίσης ὁ φίλτατος κ. Βερίκιος.

Συγχαίροντες ἐγκαρδίως τὸν φίλον κύριον Βερίκιον διὰ τὰς ἐπιτυχεῖς ἐμπνεύσεις του, εὐχόμεθα νὰ ἴδωμεν και ὕψηλότερα αὐτοῦ ἔργα.

ΟΙ ΧΑΧΗΔΕΣ

— Γιατί, γέλας, βρέ Κώστα ἔτσι; σὸν χάχας.

— Νά, ξέρω κ' ἐγώ, καυμένε, σὸν σὲ βλέπω με πιάνον τὰ γέλοια, χωρὶς νὰ ξέρω κ' ἐγώ γιατί.

— Ὡστε, σὸν νὰ λέμε, πῶς ἐγώ εἶμαι γελοῖος και σὺ χάχας.

— Ξέρω κ' ἐγώ, ὅπως θέλεις πὲς το.

Και γελοῦν ἀμφοτέροι.

— Χά, χά, χά, χά. . .

Ὁ ἐξ αἰτίας γέλωτος εἶναι ἀληθῆς, ἐνῶ ὁ ἀναίτιος ψευδῆς. Ἀμφοτέροι ὅμως ἀνακουφίζου.

Η ΜΟΥΣΙΚΗ ΑΝΕΥ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΥ ΥΠΟ ΧΑΡΙΛΑΟΥ Σ. ΑΝΕΜΟΓΙΑΝΝΗ

(συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον)

Ἐνεκα ταύτης τῆς ἀλλοιώσεως ἡ κλίμαξ τοῦ ἐλάσσονος γένους λαμβάνει τρία ἡμιτόνια, ἅτινα τίθενται μεταξύ τοῦ 2ου καὶ 3ου διαστήματος, τοῦ 5ου καὶ 6ου καὶ τοῦ 7ου καὶ 8ου

Τόνος τοῦ Do

Αἰσθητὸν φθογγόσημον

Οὕτω δὲν ὑπάρχει πλέον αἰσθητὴ σύγκλησις καὶ ἀκριβῶς γνωρίζομεν τὴν κλίμακα τοῦ Do ἐλάσσονος γένους. Ἄλλα τὸ τοιοῦτον ἐπιφέρει εἰς τὸ σύστημα μεγάλην τινα διατάραξιν. Ἐφ' ὧντι ἡ ἀλλοίωσις, ἡ παρέχουσα τὸ αἰσθητὸν φθογγόσημον ἀφ' ἐνὸς τῶν τριῶν φθογγόσημων, δυσαρμονεῖ μετὰ τῶν δύο ἄλλων καὶ καταστρέφει τὴν ὁμοιότητα τῶν διαστημάτων.

Στοιχεῖα κλίμακος ἐλάσσονος γένους

Στοιχεῖα κλίμακος ἐλάσσονος γένους μετ' αἰσθητοῦ φθογγόσημου.

Τόνος τοῦ do

5 ἀκριβῆ 5 ἀκριβῆ

5 ἀκριβῆ 5 ἀκρίβη

Τρεῖς ἐντελῆς συμφωνίαι ἐλάσσονος γένους

Συμφωνία ἐλάσ. γένους

Συμφωνία μεῖζ. γένους

Ἐξάγεται ἐκ τῆς ἀντιφατικῆς ταύτης σχέσεως τῆς ψευδοῦς ἀναφορᾶς ἐλλειπέ: τι διάστημα εἰς τὴν κλίμακα, ἐπειδὴ ἀπὸ τὸ ἕκτον εἰς τὸ ἑβδόμον διάστημα ἀριθμοῦμεν δευτέρον τι αὐξανόμενον, δηλαδὴ διάστημα τι σχηματιζόμενον ἐξ ἐνὸς τόνου καὶ ἐνὸς ἡμιτονίου χρωματικού, λίαν δυσκόλου τονισμοῦ. Ἡ δὲ σύνθεσις αὐτοῦ ἀπαιτεῖ προηγουμένως τὴν παρουσίαν χρωματικοῦ τίνος φθογγόσημου ἢ ξένου εἰς τὸν τονισμόν. (Ἐνθυμούμεθα βεβαίως, ὅτι ἡμιτόνιον τι χρωματικὸν περιέχει φθογγόσημόν τι χρωματικόν).

Τὸ ξένον τοῦτο φθογγόσημον εἶνε ἀκριβῶς τὸ αἰσθητὸν φθογγόσημον, ἧται ἡ νέα ἀλλοίωσις ἣν παρεθέσαμεν εἰς τὴν κλίμακα τοῦ ἐλάσσονος γένους. Διὰ νὰ συμπληρώσωμεν τὴν ἐλλείψιν ταύτην εἰς τὴν διατονικὴν κλίμακα, ἧται τὴν εἰσαγωγὴν διαστήματος τίνος χρωματικοῦ (διὰ δυοῖν αὐξανόμενον) πρὸς τοῦτοις δὲ καὶ διὰ νὰ ἀποφύγωμεν τὴν δυσκολίαν, δίδομεν ἐνίοτε εἰς τὴν κλίμακα τοῦ ἐλάσσονος γένους ἄλλην τινα μορφήν, περὶ ἧς θὰ ὁμιλήσωμεν.

Ἡ κλίμαξ θεωρεῖται ὑπὸ δύο ἐπόψεως. ὡς ἀνιούσα καὶ ὡς κατιούσα. Ὡς εἶδμεν, αἱ ἀλλοιώσεις αἱ ἀνιούσαι ἐκτείνονται καθ' ὅλην τὴν ἀνά-

βασιν καὶ τοιαύτη εἶνε ἡ ἀρχὴ τοῦ αἰσθητοῦ φθογγόσημου, αἱ δὲ κατιούσαι καθ' ὅλην τὴν κατάβασιν.

Ἐνεκα τούτου διὰ ν' ἀποφύγωμεν εἰς τὴν ἀνιούσαν κλίμακα τοῦ ἐλάσσονος γένους τὸ διὰ δυοῖν αὐξανόμενον, ὅπερ εὑρίσκεται μεταξύ τοῦ ἕκτου καὶ ἑβδόμου διαστήματος καὶ τὸ καθιστᾷ αἰσθητὸν, παρεμβάλλομεν μίαν ἀλλοίωσιν ἀνιούσαν εἰς τὸ ἕκτον διάστημα, ὡς ἐπράξαμεν εἰς τὸ ἑβδόμον, ἐπεὶτα ἀνυψοῦμεν καὶ τὰς δύο ἀλλοιώσεις εἰς τὴν κατιούσαν κλίμακα καὶ οὕτως ἀποκαθιστῶμεν ὅλους τοὺς φθόγγους, ἀποτελοῦντας καθ' ὅλην τὴν τελειότητά των τὸ γένος των.

1 2 3 4 5 6 7 8 7 6 5 4 3 2 1

1/2 τόνου

1/2 τόνου

1/2 τόνου

1/2 τόνου

ἀνιούσα κλίμαξ

κατιούσα κλίμαξ

Ὡς δεῖκνυεὶ τὸ παράδειγμα δὲν ὑπάρχουσι περισσότερα τῶν δύο ἡμιτονίων. Ἐκ τούτων τὸ ἐν τίθεται μεταξύ τοῦ 2 καὶ 3 διαστήματος, εἰς δὲ τὴν κατιούσαν μεταξύ τοῦ 5ου καὶ τοῦ 6ου. Οὕτως ἡ κλίμαξ τοῦ ἐλάσσονος γένους ἀποτελεῖται ἀκριβῶς ἐξ ἡμιτονίων καὶ τόνων διατονικῶν καὶ παρουσιάζει μελωδίαν τινα εὐκρολον καὶ ἐντελῶς φωνητικὴν.

Αἱ ἀνιούσαι ἀλλοιώσεις, εἰσαγόμεναι εἰς τὴν ἀνιούσαν κλίμακα, δίδουσι μελωδικὴν τινα κίνησιν, καθόσον διὰ τῆς παραλείψεως αὐτῶν ἡ κατιούσα λαμβάνει κλίσιν τινα σύμφωνον πρὸς αὐτήν. Τοιαῦται λοιπὸν εἰσὶν αἱ ὠφέλειαι, ἃς λαμβάνομεν.

Ἄς ἴδωμεν τῶρα καὶ εἰς ποῖα ἄτοπα περιπίπτομεν.

Κατὰ πρῶτον εἰς τὴν ἀνιούσαν κλίμακα ἡ σύστασις τοῦ γένους οὐσιωδῶς ἀλλοιοῦται, ἐπειδὴ ἐκ τῶν τριῶν ἁρμονικῶν μίαν μόνον δεῖκνυεὶ τὸ ἐλάσσον γένος, αἱ δὲ δύο ἄλλαι ἔνεκα τῶν ἀλλοιώσεων των ἐπιστρέφουσιν εἰς τὸ μεῖζον γένος.

Τόνος τοῦ Do

μεῖζον γένος

ἐλάσ. γένος

Κατὰ ταύτην τὴν περίπτωσιν τὸ κακὸν αὐξάνει καὶ ἡ τοιαύτη κλίμαξ εἶνε μικτὴ, ἐπειδὴ τὸ πρῶτον αὐτῆς τετράχορδον δίδει ἐλάσσον γένος. τὸ δὲ δευτέρον μεῖζον γένος.

Ἐὰν ἐξετάσωμεν τὴν κατιούσαν κλίμακα, εὑρίσκομεν αὐτὴν ἐντελῶς ἐσχηματισμένην κατὰ τὴν ἀρχήν, ἀλλὰ ποικιλιπτούσαν εἰς τὴν αὐτὴν ἀμφιβολίαν, ἣν εἶδειξαμεν.

Ἐὰν ὁμοῦ παραβάλλωμεν τοὺς φθόγγους τῆς ἀνιούσης πρὸς τοὺς φθόγγους τῆς κατιούσης κλίμακος, βλέπομεν, ὅτι παράγονται, οὐχὶ ὑφ' ἐνὸς ἡμιτονίου χρωματικοῦ, ἀλλ' ὑπὸ δύο, ἀλλοιω-